

A man in a dark hat and jacket is shown in profile, looking towards the left. He is holding a handgun in his right hand, and a cigarette is in his mouth. The background is a stylized, high-contrast cityscape with tall buildings and a warm, orange glow. The title 'Kẻ Săn Người' is written in a large, white, stylized font with a black outline, positioned in the center of the image.

Kẻ Săn Người

CHRISTOPHE
GULLAUMOT

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

KẺ SẴN NGƯỜI

Nguyên tác: Chasses À L'Homme

Tác giả: Christophe Guillaumot

Người dịch: Lê Thị Hiệu

Phương Nam phát hành

NXB Thời Đại - 2012

ebook©vctvegroup

02-05-2018

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- [Giới Thiệu](#)
- [Chương Một](#)
- [Chương Hai](#)
- [Chương Ba](#)
- [Chương Bốn](#)
- [Chương Năm](#)
- [Chương Sáu](#)
- [Chương Bảy](#)
- [Chương Tám](#)
- [Chương Chín](#)
- [Chương Mười](#)
- [Chương Mười một](#)
- [Chương Mười hai](#)
- [Chương Mười ba](#)
- [Chương Mười bốn](#)
- [Chương Mười lăm](#)
- [Chương Mười sáu](#)
- [Chương Mười bảy](#)
- [Chương Mười tám](#)
- [Chương Mười chín](#)
- [Chương Hai mươi](#)
- [Chương Hai mươi một](#)
- [Chương Hai mươi hai](#)
- [Chương Hai mươi ba](#)
- [Chương Kết](#)

Giới Thiệu

Cuốn tiểu thuyết trinh thám, trong đó kẻ giết người hàng loạt giăng bẫy cả những thanh tra hàng đầu trong ngành cảnh sát Pháp.

Bao cuộc rượt đuổi, bao giả thiết, bao sự bất đồng ý kiến, bao ngờ vực giữa các đồng nghiệp, bạn hữu... Vậy cuối cùng, kẻ giết người hàng loạt kia thực sự là ai?

Dưới ngòi bút của Christophe Guillaumot, các sự kiện diễn ra cứ đan xen nhau, các tình tiết hấp dẫn, ú tim, khiến bạn đọc hồi hộp cho đến tận trang cuối cùng của truyện.

Một

— ... kiểu hà hơi với một chiếc bàn là ấy mà!

— Gì cơ?

— Khi các bạn đồng nghiệp của ông ập vào nhà tôi, thì tôi đang thực hành hà hơi với một chiếc bàn là. Rất tiện lợi nhé, thưa ông Chánh thanh tra!

— Nhưng ông thấy điều đó là bình thường à, khi hôn một cái bàn là?

— Không hề nhé! Ông nhầm rồi, thưa ông Chánh thanh tra! Tôi phải thi lấy chứng chỉ về hiểu biết các phương tiện cứu nạn trong hai ngày nữa, và chiếc bàn là là một phương tiện rất tốt để kiểm tra xem bạn truyền hơi cho nạn nhân có đúng cách không.

— Ông đang đùa đấy à?

— Không, ông thổi vào ống dẫn vẫn dùng để đựng nước và đặt tay mình lên các lỗ thông hơi. Những người hướng dẫn khuyên chúng tôi làm thế. Tôi thề đấy, thưa ông Chánh thanh tra!

Hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, cầm ấn sâu trong hai lòng bàn tay và những ngón tay áp trỏ lên hai má, Trung úy Caramany chăm chú nhìn, với vẻ thương hại, kẻ điên khùng vừa bị một đội tuần tra cảnh sát bắt về phòng làm việc của anh. Căn phòng quay ra một mảnh sân bé tí tẹo và không hề có một tia sáng bên ngoài nào lọt vào. Một chiếc đèn bàn duy nhất chỉ vừa đủ rọi sáng vô số những tập hồ sơ chất ngổn ngang đầy bàn

làm việc. Trận mưa rào tháng ba không ngớt khiến những ống máng đầy ứ, nước mưa tràn ra ngoài, rơi xuống đất, gây tiếng động ồn ã. Xa xứ sở miền Nam quê hương, anh giữ lại sâu trong tâm khảm mình vựa nắng chói chang ấy. Nguồn sáng bất tận này hiện trên mặt anh thành nụ cười thường nhật, cho phép anh bộc lộ tính khí dễ chịu trong mọi tình huống.

— Theo bản báo cáo, ông đã quăng qua cửa sổ một chiếc ti vi và hai chiếc ghế còn gì?

— Chuyện đó, chính xác đấy, thưa ngài Chánh thanh tra!

Mặc dù bực mình vì những câu “Chánh thanh tra” liên tục tuôn ra, nhưng Trung úy Caramany cũng không buồn chỉnh lại cách gọi ấy của kẻ bị tạm giữ kia. Với kiểu phát hàng loạt những tập phim cảnh sát hình sự trên đài truyền hình, dân chúng chẳng còn phân biệt được cấp bậc của các viên chức ngành cảnh sát, như thể những người cấp dưới chỉ thành thực ba vụ đi sao chụp photocopy hay pha cà phê không vậy. Chính anh đã từ chối chiến đấu với những cối xay gió, và tham gia vào những cuộc viễn chinh chống lại thói mù đặc ấy.

— Nó gây nhiều tiếng ồn quá! Ngài hiểu không? – Tên bị tạm giữ tiếp tục nhân nhá.

— Ông không biết cái dụng cụ mà người ta gọi là điều khiển ti vi từ xa hay còn gọi là cái zap à? Nó cho phép hạ âm thanh xuống mà không cần phải tiêu hủy chiếc vô tuyến đi. – Trung úy hỏi ngay với vẻ mai mỉa.

— Có chứ, nhưng tôi phải tổng khứ chúng đi!

— Tại sao? – Caramany nói, khuôn mặt anh lộ ra trong quầng sáng của cây đèn bàn.

Người đàn ông ngồi xích lại gần viên cảnh sát, kéo theo các chân ghế lệt xệt trên sàn nhà; anh ta chỉnh lại thế ngồi để hơi

nhổm khỏi mặt ghế mà vẫn canh chừng tốt hơn phía sau mình, rồi nói khẽ:

— Tôi có thể tâm sự điều này với ngài không, thưa Chánh thanh tra? – Hấn thì thầm.

— Liệu ông có sự lựa chọn không đây? – Trung úy đáp lại, và để mắt ngó chừng năm chục bộ hồ sơ hình sự để ngổn ngang trên mặt bàn làm việc mà anh phải xử lý gấp.

— Tôi đã nhận được lệnh của Lucifer đây! Nhưng nếu tôi nói cho ngài biết, thì ngài có nguy cơ thiệt mạng! – Hấn tuyên bố với viên sĩ quan cảnh sát lúc này bắt đầu mất dần sự kiên nhẫn.

Trước những từ này, Trung úy cảnh sát đưa tay kéo nắm đấm ngăn kéo thứ hai bên phải bàn làm việc. Anh lôi ra tờ giấy in sẵn để đề nghị một bác sĩ tâm lý kiểm tra con người khôn khổ vừa bị tóm đang ngồi trước mặt anh.

— Tôi nghe đây, tôi sẽ ghi lại tất cả những thông tin!

Anh có thói quen làm việc với những kẻ điên. Anh chẳng bao giờ cố đưa họ về với thực tại cả. Mỗi người một chức trách. Anh để các bác sĩ xử lý việc này, nhưng anh không bao giờ coi thường những kẻ tâm thần này. Đằng sau mỗi một con bệnh, là một con người đang phải chịu đau đớn. Mỗi khi có dịp, anh mong muốn đem đến cho họ chút an ủi khi chỉ đơn giản là ngồi nghe họ nói, dẫu anh phải giả vờ tin những câu chuyện do họ tưởng tượng ra.

Bằng một ánh mắt ra hiệu cho kẻ đang bị thẩm vấn và đặt một ngón tay trở lên môi ý nói hãy im lặng, anh nhắc điện thoại.

— Vâng, Claire à, tôi nghe đây!

— Đám boeuf-carottes^[1] đang ở đây! Họ đến vì anh đây! Tôi đã không thể giữ họ lại đây được, họ đang đi lên rồi! – Một

giọng nói hoảng sợ cất lên.

— Một chuyện đùa hả? – Anh hỏi, giọng sững sờ.

— Không, tôi thề đấy, tôi mà nói sai thì con gái tôi chết! Họ có ba người cả thấy. Họ hình như muốn gặp anh gấp và thậm chí chẳng thèm nói cho tôi biết lý do vì sao!

Claire là nữ nhân viên trực ban ở sở cảnh sát. Bốn mươi tuổi, ở vị trí của chị, chị như một người gác cổng giám sát tiền sảnh khu nhà. Tất cả những người vào, người ra đều được ghi lại, phân tích, bình luận và thường xuyên nhất là được chia sẻ. Chị luôn dành cho Trung úy Caramany chút thiện cảm hơn so với những người khác, vẫn rất lịch sự, anh chưa một lần nào lui bước trước sự “tấn công” của chị. Dẫu vậy, chị không nản, mặc dù hơn kém nhau cả mười lăm tuổi. Chị luôn sẵn lòng, nhẫn nại, kiên trì giúp đỡ người Trung úy trẻ.

— Rồi, rồi, bình tĩnh lại đi, tôi sẽ tiếp họ.

Có tiếng gõ cửa phòng anh. Không cần đợi mời vào, cửa đã bật mở, ba người đàn ông mặc complet sẫm và cà vạt đen, khoác ngoài áo đi mưa ướt sũng xuất hiện.

— Lũ quỷ! – Tên tù hét lên hãi hùng như thể quỷ Satan vừa xuất hiện.

— Carl đâu! – Caramany kêu lên khi nhìn thấy dớt dãi trào ra từ miệng kẻ điên khùng.

Một quân cảnh đứng trong hành lang rẽ nhanh đám ba người cảnh sát kia để tóm lấy một cổ tay kẻ đang nổi loạn. Bằng một động tác nhanh gọn, anh bẻ ngoặt tay hắn ra sau lưng và sập chiếc còng số tám lên đó. Ánh mắt ba người mới vào như khen ngợi chàng cảnh sát trẻ đã áp dụng đúng quy cách những động tác kỹ thuật khi bắt tội phạm, không dử dằn, không bực bội. Sau khi quân cảnh và tên tù nhân đi khỏi, người mập nhất

trong số ba cảnh sát khép cửa lại. Caramany, vẫn nguyên vị trên ghế, không giả vờ chào đón và để các vị khách tự bắt đầu cuộc nói chuyện. Những viên chức này vừa mới làm xáo trộn buổi thẩm vấn của anh thì anh chẳng việc gì phải khúm núm trước họ.

— Chánh thanh tra Wuenheim, giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở! Đây là các cộng sự của tôi; Chánh thanh tra tập sự Eric Le Taillan – người được giới thiệu lặng thinh – và Đại úy Serge Poncey – người lớn tuổi hơn trong hai kẻ gặt đầu. – Nhưng tôi nghĩ rằng các ông đã quen biết nhau rồi phải không?

— Đúng vậy! – Caramany thốt lên, giọng lạnh băng khi nhận ra khuôn mặt của người đã từng là đồng nghiệp của anh.

— Chúng tôi là những người bạn cũ, thưa Chánh thanh tra! – Poncey nói, với một nụ cười nhạo báng.

Wuenheim đã được thông báo tường tận mọi phân tranh khiến hai sĩ quan cảnh sát này đối kháng nhau. Caramany và Poncey đã khởi nghiệp cùng nhau trong Đội chống buôn bán ma túy ở Paris. Trong một đợt quây bắt một lượng heroine quan trọng, Caramany đã “lại quả” cho tên chỉ điểm một ít ma túy thu được, gọi là để cảm ơn hẳn vì những thông tin. Hồi ấy, việc làm này rất phổ biến. Nhưng trở trêu thay, tên chỉ điểm ấy lại bị một ban cảnh sát khác tóm ngay sau đó, khi hẳn tính đi bán lại món quà tặng kia. Rất nhanh, những nhà điều tra đã lần tới tận Đội chống buôn bán ma túy. Nhưng tên chỉ điểm không muốn tiết lộ danh tính người cảnh sát đã cho mình số thuốc phiện. Vụ này có lẽ đã có thể dừng lại đó nếu như Poncey đã không tố cáo Caramany, nhân buổi tường trình trước I.G.S.^[2] Caramany đã phải thừa nhận vụ việc. Chiếu cố vì thành tích mà anh vừa đạt được, hội đồng kỷ luật không chấm dứt hợp đồng của Trung úy, mà điều anh đi nơi khác, đến sở cảnh sát Saint-

Groorges, quận 9, Paris. Anh cũng bị nghỉ không lương sáu tháng liền. Còn Poncey, không một ai trong Đội phòng chống ma túy còn muốn làm việc với anh ta nữa. Cách cư xử của anh ta đã thu hút sự chú ý của Chánh thanh tra Wuenheim, người này liền đề nghị đưa về I.G.S., với cấp bậc Đại úy. Anh ta cũng chẳng phải đợi cầu khẩn, mà chấp nhận ngay.

— Mỗi quen biết mà tôi có lẽ không cần đến nữa! – Caramany đập lại – Dầu sao thì anh có vẻ cũng sống tốt đây chứ...

— Một công việc lành, và món ăn ngon... Đây, công việc là thế! – Poncey trả lời và vắn vẹo người, hai tay vỗ nhẹ lên bụng theo cách của người đàn bà mang bầu.

Sự xuất hiện bất ngờ của ba cảnh sát I.G.S. tại phòng làm việc của mình khiến Caramany bối rối. Rất thận trọng, anh sẽ phỏng đoán ngay lập tức.

— Điều gì khiến tôi có vinh hạnh này đây?

Trước khi trả lời anh, Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Wuenheim tự cho phép mình đặt cặp móng to bành lên chiếc ghế duy nhất đối diện bàn làm việc. Hai gã cảnh sát còn lại vẫn đứng đằng sau ông ta, hai tay khoanh chéo nhau.

— Chúng tôi muốn xem những hồ sơ của ông, – ông ta nói một cách cộc lốc.

— Những hồ sơ nào? – Caramany hỏi trong lúc cố gắng tìm hiểu tại sao Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở lại quan tâm đến những hồ sơ hình sự không quan trọng như vậy.

— Tất! - Chánh thanh tra đáp gọn lỏn.

Caramany ngồi im vẻ ngĩ ngợi, biết rõ rằng người đối diện đã có câu trả lời cho câu hỏi đang chực đốt cháy môi anh:

— Ông hẳn muốn biết rõ xem ở đây chúng tôi làm cái gì?

Chánh thanh tra chỉ khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Trung úy, chơi trên sân nhà, không để lộ bất kỳ sắc thái nào trên mặt. Anh chẳng có gì đáng trách cả. Anh chỉ xử lý những tội phạm thứ yếu: những vụ trộm vặt, trộm gia đình, vài vụ ẩu đả trước cửa ra vào các hộp đêm. Anh chưa bao giờ giở trò phân tranh với những người đến trình báo, và cũng chưa bao giờ sử dụng vũ lực với một kẻ bị tạm giam nào hết. Tóm lại, chẳng có gì có thể là đối tượng cho bất kỳ cuộc điều tra nào của I.G.S cả. Anh đã chỉ vướng một sai lầm trong suốt sự nghiệp của mình và đã phải trả một cái giá quá đắt. Điều đó đã cho anh một bài học quý, và anh chưa sẵn sàng tiếp tục đối mặt với những đòn sấm sét của Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở.

— Ông có biết một người phụ nữ tên là Mélanie Bouzy không? – Wuenheim hỏi.

— Không hề – Caramany đáp lại.

— Người này đã đến trình diện trong sở của tôi – Chánh thanh tra tiếp tục, cố tình dùng tính từ sở hữu để chỉ rõ quyền lực và thứ bậc của ông ta trong ngành cảnh sát – và đã khai báo mình là nạn nhân của một vụ cưỡng hiếp.

— Vụ việc này thì có gì liên quan đến tôi? – Trung úy chất vấn và nghi ngờ, vì dẫu sao nếu ba người này có mặt ở đây thì chắc chẳng vì một cuộc viếng thăm thân thiện hay lịch sự gì đâu.

— Cô Mélanie Bouzy – Chánh thanh tra Tỉnh trưởng nói lớn lên trong lúc nhắc kính ra lau – đã khai ông là tác giả của hành động này.

Trung úy Caramany, đến tận lúc này vẫn giữ được bình tĩnh, bất ngờ đập mạnh nắm tay lên mặt bàn.

— Ông đang đùa chứ, hả ông Chánh thanh tra?

Những gì anh nhận được chỉ là ba khuôn mặt nghiêm nghị, đầy vẻ buộc tội, và theo kinh nghiệm của mình, anh bắt đầu thấy lo lắng. Họ không đùa tí nào. Sự có mặt của đích thân giám đốc I.G.S rõ ràng cho thấy anh đích thị là đối tượng tạm giữ rồi.

— Giám đốc sở tôi đã biết chuyện viếng thăm của ngài chưa?
— Caramany hỏi trong lúc nhìn thẳng vào kẻ đang kết tội mình.

— Chưa! Sẽ đến lúc ông ấy biết!

— Liệu tôi có thể gọi cho người đại diện công đoàn của tôi không? – Anh hỏi, cố gắng tìm ra một ai đó làm chỗ dựa.

— Chúng ta không phải đang xử lý một vụ việc kỷ luật, Trung úy Caramany ạ – Wuenheim cộc lốc bẻ lại – Người mà ông cần bây giờ, phải là một luật gia kia!

Cuối cùng, Caramany quyết định đứng lên khỏi ghế. Khi đứng, vẻ đẹp hình thể của anh vượt trội hơn hẳn những vị khách không mời mà đến một cách bất ngờ kia. Hàng giờ bơi mỗi ngày đã đem lại cho anh một thân thể cường tráng, chắc lẳn. Anh xếp lại những tập hồ sơ và đẩy chúng tới tận mép bàn làm việc của mình.

— Đây là tất cả những hồ sơ của tôi! Hãy tra cứu đi và các ông sẽ thấy rằng tôi chẳng quen biết ai có tên là Mélanie Boussy cả.

— Mélanie Bouzy – Đại úy Poncey sửa lại.

— Gọi tên cô ta thế nào cũng được, tùy các ông! Tôi không hề biết con người này.

— Thật kỳ quặc, bởi cô ấy tuyên bố là quen biết ông một cách hết sức tường tận kia đấy! – vẫn bình thản yên vị trên ghế, Chánh thanh tra nói bóng gió – Cô ấy đã nhận ra ông trong số những bức ảnh mà chúng tôi đưa cho cô ta xem. Cô ấy đã miêu tả tất cả những gì có trong căn hộ của ông và chủ yếu là phòng

ngủ.

— Không thể có chuyện đó được! – Caramany cắt ngang – Hãy đến nhà tôi và các ông sẽ thấy những gì cô ta miêu tả liệu có chính xác với nơi ở của tôi không.

— Đó chính là ý định của tôi đấy, Trung úy ạ! – Wuenheim xác nhận, sau khi chỉnh lại cặp kính trên mũi.

— Liệu tôi có bị bắt tạm giữ không đây? – Viên sĩ quan cảnh sát hỏi dù đã đoán được câu trả lời.

— Tính từ lúc chúng tôi bước qua ngưỡng cửa phòng này – Poncey đáp.

— Tôi có thể đi báo cho các đồng nghiệp về tình trạng nghỉ việc của tôi không?

— Poncey sẽ đi theo ông – Chánh thanh tra ra lệnh ngay – Nhưng trước đó, tôi yêu cầu ông trả lại vũ khí cho tôi – ông ta nói thêm bằng một giọng dứt khoát.

Caramany để bàn tay phải lên báng súng trong khi cả ba cặp mắt nhìn chăm chăm theo từng cử chỉ của anh. Sự căng thẳng tăng lên một nấc khi anh dùng ngón tay cái gỡ chốt an toàn của túi đựng súng. Vị Chánh thanh tra tập sự trẻ tuổi đặt ngay tay lên cây súng của mình như thể sắp diễn ra một trận đấu tay đôi kiểu Miền Tây Hoa Kỳ.

— Chớ có làm bậy nhé! – Đại úy Poncey cảm thấy buộc phải lên tiếng.

— Ô không! Ông ta sẽ xử sự rất khôn ngoan thôi – Chánh thanh tra Wuenheim đảm bảo, vẫn cứ ngồi chết gí trên ghế mình, tranh thủ nghỉ ngơi hết sức thoải mái.

Caramany, trong anh xuất hiện một ý muốn mãnh liệt được thoát khỏi vũng bùn này. Bị tước vũ khí và ở lại trong căn phòng này, bị ba gã cảnh sát kia bao vây, tối nay anh ngủ trong

trại giam là cái chắc. Đầu óc người cảnh sát trẻ đã sôi sục. Vụ việc chắc chắn được dàn dựng tỉ mỉ này là gì đây? Làm sao anh có thể tự bảo vệ?

— Đưa vũ khí của ông đây! – Chánh thanh tra ra lệnh một cách dứt khoát.

Mặc dù có ý cưỡng lại, nhưng Caramany chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Tay phải anh buộc phải thi hành mệnh lệnh; lôi khẩu súng ra khỏi bao, xoay chiều nhưng vẫn luôn để chúi mũi súng xuống đất, và chìa bóng súng cho Poncey. Kẻ này nhanh chóng tóm ngay lấy, quay lại và đẩy băng đạn, bật quy-lát để thu lại viên đạn đã lên nòng, rồi để cây súng của viên cảnh sát đang bị nghi ngờ kia vào vị trí an toàn.

— Hãy xử đẹp đi nhé, tôi sẽ không làm nhục ông khi tra còng số tám trước mặt các đồng nghiệp của ông đâu – Wuenheim lên giọng khuyên bảo.

Caramany nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc của mình, theo sát sau là Đại úy Poncey. Họ băng nhanh qua một hành lang hẹp, màu xanh bạc phếch trên các bức tường làm tăng thêm độ ủ ê của chốn này. Cùng lúc ấy, anh cố nghĩ xem ai có thể là cô nàng Mélanie Bouzy này. Không có một câu trả lời nào xuất hiện làm sáng tỏ nó trong ký ức anh. Sự có mặt của “tên vệ sĩ” ngăn anh tập trung tư tưởng. Anh dừng lại bên ngưỡng cửa phòng làm việc của hai cộng sự thân cận, vẻ mặt họ còn lo lắng hơn cả mặt thượng cấp của họ.

— Sarras à!

— Có đây, thưa Trung úy! – Người cảnh sát đáp ngay, và bật dậy khi nhìn thấy hai người đàn ông.

— Anh sẽ xử lý tên “khùng” kia đi nhé! Phải gửi hắn đi khám bệnh. Tôi không có thời gian đâu, tôi phải làm việc với những

ngài đây – Anh nói và hát đầu lại phía sau để chỉ người canh gác mình.

— Không hề hấn gì, tôi sẽ xử lý tất! – Viên cảnh sát có mái đầu gàn như cạo trọc trả lời.

— Major! – Anh nói với người thứ hai – Anh sẽ đảm nhận sắp xếp lại bộ luật tổ tụng hình sự và bộ luật hình sự của Chánh thanh tra trước khi ông ấy trở về – Anh nói thêm và đánh một cái nháy mắt.

— OK, sếp. Tôi sẽ làm ngay đây.

Viên sĩ quan hành chính, gần tuổi nghỉ hưu, không phải là một kẻ tập sự. Ông ngay lập tức hiểu bức thông điệp đã được mã hóa của cấp trên mình. Những tối thứ sáu, khi công việc đã hoàn chỉnh, Chánh thanh tra có thói quen mời quân của mình uống ly rượu khai vị để bàn luận những vụ việc đã diễn ra trong tuần. Thường xuyên, ông tếu táo đặt tên cho chai whisky là “luật hình sự”, còn chai rượu hồi là “luật tổ tụng hình sự”. Ông chủ sở cảnh sát luôn vượt ra ngoài hướng chỉ đạo cấm các loại rượu mạnh trong các ban ngành cảnh sát, đảm bảo rằng đó cũng là một hình thức đối xử khéo léo để có một khoảng thời gian dễ chịu với những người dưới quyền sau một tuần lao động vất vả, căng thẳng. Trung úy Caramany không muốn chường ông chủ mình ra trước các ngọn đèn rọi của Ủy ban Thanh thanh tra tổng hợp các sở. Viên sĩ quan hành chính Victor Léognan chẳng đợi phải cầu khẩn. Ngay khi họ vừa rời khỏi phòng, ông liền kín đáo lẩn nhanh vào trong khoang cầu thang để đến phòng làm việc của Chánh thanh tra và làm biến mất những cái chai đáng ngờ ấy.

Caramany cần phải suy ngẫm một cách bình tĩnh đến tình hình thực trạng, cần phải làm nhanh. Anh đang chơi một ván bài hết sức khó khăn. Không sao sắp xếp được những suy nghĩ

theo đúng trình tự, anh đề nghị tên “vệ sĩ” của mình cho phép đi nhà vệ sinh nằm trên tầng. Serge Poncey chấp nhận yêu cầu và đứng đợi ở gian ngoài của nhà vệ sinh trong khi “kẻ được anh ta bảo vệ” đi vào một trong hai ô vệ sinh cá nhân, cửa đóng nhưng không khóa.

Caramany lôi ra chiếc điện thoại di động trong túi sau quần jean của mình, và đánh một hàng tin nhắn, những ngón tay của anh bấm điên loạn lên các nút trên mặt bàn phím điện thoại. Anh rất muốn nói chuyện với sếp của mình, nhưng phiên cửa mỏng manh phân cách giữa anh và kẻ “vệ sĩ” của anh, hẳn sẽ không thể ngăn hẳn nghe thấy cuộc nói chuyện. Caramany thuộc thể hệ đầu tiên đánh tin nhắn. Anh thao tác thuần thục trên bàn phím. Ngay cả trong bóng tối, anh đã gửi đi được lời nhắn. Khi lá thư được truyền đi, anh còn nấn ná với hy vọng kín đáo sẽ có ngay câu trả lời, nhưng đáng buồn là nó đã không tới. Anh kéo cần xả nước và quay ra gặp người “vệ sĩ”.

Quay lại phòng làm việc, anh thấy một sự bừa bãi khủng khiếp: những học tử đã bị mở tung, những chồng tài liệu xếp ngất ngưỡng trên sàn nhà. Viên Chánh thanh tra tập sự đang hết sức bối rối. Những giọt mồ hôi to tướng chảy thành dòng trên trán anh ta. Anh ta rõ ràng là rất chật vật trong suốt khoảng thời gian Trung úy vắng mặt. Khi nhìn thấy đồng ngổn ngang đó, Caramany nổi đóa.

— Các ông không có quyền xới tung phòng làm việc của tôi khi tôi vắng mặt!

— Chớ có nổi cáu, Caramany ạ! Chúng tôi chỉ cố gắng để khỏi mất thì giờ một cách vô ích thôi. – Wuenheim bẻ lại, vẫn ngồi bất động trên ghế.

— Chúng tôi cũng chỉ thực hiện phận sự nghề nghiệp của mình. – Poncey phía sau nói thêm, với vẻ nghiêm túc và trung

thực hết sức!

— Các người đã đến làm cái gì trong phòng làm việc của tôi vậy? – Anh nói cộc lốc và quay lại để đối diện với ba người cảnh sát.

Thấy cơn giận dữ của anh đang bốc lên, hai kẻ tháp tùng Chánh thanh tra đứng dậy, sẵn sàng lao vào tóm anh.

— Nhẹ nhàng thôi, nhẹ nhàng thôi nào, các bạn thân mến! – Wuenheim thốt ra và làm một dấu hiệu xoa dịu – Trung úy Caramany sẽ không ẩu đả đâu, ông ấy biết rằng mình đang dây với I.G.S, rằng hồ sơ của ông ấy rất nặng và ông ấy phải thích ứng với một thái độ khiêm tốn nhất, có đúng thế không, ông Caramany? – Ông ta nói với cái giọng rin rít hết như rần – Thế thì, ông hãy ngoan ngoãn đặt đít lên chiếc ghế này đi – Chánh thanh tra ra lệnh và chỉ chiếc ghế đặt sau bàn làm việc – Và ông hãy kiên nhẫn ngồi chờ chúng tôi hoàn thành công việc của mình.

Le Taillan đứng trong thế tấn tự vệ, sẵn sàng nhảy bổ đến. Poncey đã kịp tháo vòng số tám ra khỏi bao. Lý trí buộc Caramany phải phục tùng. Anh thả lỏng mình và đến ngồi sụp xuống ghế phờ phơ. Trung úy, tựa lên thành ghế phải, bắt đầu vắn vẹo chơi với cái kẹp giấy giữa các đầu ngón tay. Trong sự im lặng gần như tuyệt đối, anh dò xét ba kẻ đang bắt giữ mình. Cặp mắt anh không ngừng lướt hết từ người này sang người khác.

Chánh thanh tra tập sự Le Taillan, cố tìm cách chường thân ra để ông thầy mình nhìn thấy, lục lọi với vẻ hào hứng và kiên nhẫn những chồng hồ sơ lúc này đã ngất ngưỡng trên nền nhà.

— Chánh thanh tra, tôi cho rằng đã tìm được cái gì rồi này!

Anh ta cầm trong tay bức ảnh chứng minh nhân dân của một

phụ nữ trẻ. Wuenheim, giờ mới nháy ra khỏi ghế. Ông ta cao lớn và khô nhỏng, một nửa thân trên thật chẳng hòa hợp tí nào so với cặp chân quá ngắn. Sự kết hợp này tạo cho ông ta một dáng đi kỳ quặc, như thể phần khung dựng trên để sắp đổ sụp lên phần đang đỡ nó. Ông ta giăng nhanh bức ảnh từ tay người đồng nghiệp trẻ tuổi, ngắm nghía giây lát trước khi nở một nụ cười ranh mãnh.

— Ông có thể nói cho tôi biết người phụ nữ này là ai được không? – Ông ta hỏi trong lúc nhón đầu ngón tay chìa ra tấm ảnh.

Caramany nghiêng cổ về phía trước để nhìn cho rõ hơn những đường nét của người phụ nữ trẻ hiện diện trong đó.

— Tôi chẳng có một ý tưởng nào hết! Tôi chưa bao giờ gặp người đàn bà này! Tôi không biết cô ta là ai, và tôi cũng hoàn toàn mù tịt về việc bức ảnh này sao lại lạc đến trong đồng giấy tờ của tôi...

Nhưng anh phân chân lên.

— Thực ra, tôi biết tại sao nó lại nằm trong phòng làm việc của tôi rồi! Chính các ông đã để nó vào đó khi tôi không có mặt trong phòng này – Anh nói với một giọng đờn điệu khản đặc và nhìn chăm chăm ba kẻ kết tội anh – Đó là những kỹ thuật xứng tầm KGB đấy! Chứ không phải I.G.S đâu!

Wuenheim không thềm đáp lại mà quay sang ra lệnh cho Poncey:

— Hãy để tài liệu này vào trong một túi nilông, ta sẽ dán niêm phong nó ở văn phòng.

— OK, thưa sếp!

Chánh thanh tra cảnh sát tiếp tục cuộc thẩm vấn mà không thềm để ý đến những luận cứ của Caramany.

— Cô gái trên bức ảnh là cô Mélanie Bouzy đấy.

— Tôi chẳng nghi ngờ gì khi nhìn bộ mặt hồ hởi của các ông!

Caramany bẻ lại trong lúc nhìn Le Taillan đang đặt chiếc máy vi tính xách tay vừa được lôi thẳng từ trong chiếc xà cọt đen ra lên mặt bàn.

— Kể cũng lạ! – Viên Đại úy cảnh sát thốt lên. – Một người đàn bà đến trình đơn kiện anh, trong khi anh lại không biết cô ta, và người ta lại tìm thấy trong đồ đạc của anh một bức ảnh của cô ấy! Sự trùng hợp này chẳng phải là gây nghi vấn ư?

— Tôi muốn được gặp một luật sư!

— Đó là một quyết định khôn ngoan đấy! – Wuenheim giáng xuống – Ngay khi ông ký giấy tạm giam, thì ông sẽ có quyền làm mọi điều mình muốn!

Chánh thanh tra tập sự bắt đầu gõ rít biên bản tạm giam trên máy tính của mình. Điện thoại của Caramany bắt đầu rung lên ở sâu trong túi quần anh. Trung úy làm điệu bộ uốn éo nhẹ nhàng để luôn bàn tay phải mình vào trong quần jean mà không để bị nhận thấy. Anh đã nắm được chiếc điện thoại. Một cách tinh vi, viên sĩ quan cảnh sát để chiếc máy xuống phía dưới bàn làm việc ngoài tầm ngắm của những tay cảnh sát khác, và đọc tin nhắn hiển thị trên màn hình: *Hãy làm những điều họ nói, tôi sẽ về đến Paris vào sáng mai, tôi sẽ tìm hiểu thêm thông tin. Saint Hilaire.*

Khi nhìn thấy những dòng chữ này, Trung úy cảnh sát lấy lại được chút hy vọng. Anh chỉ ít thì cũng có thể tin cậy vào một người. Chánh thanh tra Saint Hilaire đang tiếp thêm nguồn nghị lực cho anh. Khi anh được điều về sở cảnh sát của ông, sau thời gian bị kỷ luật, người thủ trưởng của đơn vị này đã cho anh một cơ may mới khi gạt bỏ hết mọi chuyện trong quá khứ. Anh

phải chịu ơn ông ấy. Và với những sự kiện mới xảy ra đây, thì anh sẽ còn phải chịu ơn ông rất lâu nữa. Khoảnh khắc an ủi này chẳng kéo dài!

— Trung úy Caramany! – Chánh thanh tra Wuenheim cao giọng một cách trịnh trọng – Tôi phải thông báo với ông rằng người phụ nữ kiện ông đã không còn để lại dấu hiệu hiện hữu trên đời kể từ khi cô ấy đến trình báo trong sở chúng tôi. Liệu ông có biết chúng tôi có thể tìm thấy cô ấy ở đâu không?

Caramany không hề tỏ thái độ, lặng đi. Chánh thanh tra cảnh sát di chuyển đến chiếc máy in đang hoạt động, trang in biên bản của người phụ tá đang hiện ra. Ông ta cầm lấy văn bản thông báo lệnh tạm giam và đặt nó trước mặt Caramany.

— Ông ký đi! Hiện thời, ông chỉ là đối tượng của một cuộc điều tra tội phạm về vụ hiếp dâm thôi! Nhưng nếu chúng tôi phát hiện ra có điều bất hạnh xảy đến với cô gái khốn khổ kia, thì tự tôi sẽ chỉnh lại biên bản tạm giam này để kết tội ông về tội giết người.

Hai

— *Scusi! Scusi!*^[3]

Đám đông chen đầy tiền sảnh nhà ga. Anh xô vài hành khách, buông ra những câu “scusi!” nóng nảy trong lúc thốc tháo rẽ ngang sóng người đang mỗi lúc một dâng đầy thêm.

— *Scusi! Scusi!*

Anh đã đến được cửa ghi sê đầu tiên mà anh thấy còn trống.

— *Un biglietto per Paris, per favore!*^[4]

Anh phải nhắc lại đến hai lần, cố gắng phát âm rành rọt tất cả những âm tiết để cho người đang nghe anh nói hiểu được.

— *Grazie!*^[5]

Tiếp tục quay lại với cuộc chạy việt dã chẳng theo khuôn khổ nào của mình, anh lại bắt đầu trượt đi hết cỡ giữa đám khách du lịch trong sân ga trung tâm Santa Maria Novella. Đồng hồ lớn chỉ 20 giờ 50. Anh còn ba phút để chạy đến tận sân ga số 8, nơi có chuyến tàu đêm Artesia đang đợi anh.

Bản nhạc đa âm trên điện thoại di động của anh báo có một tin nhắn vừa được gửi tới. Anh chẳng thèm để tâm đến chuyện ấy chỉ cố gắng sao cho khỏi lỡ tàu. Anh tiếp tục cuộc chạy việt dã, tay trái ôm chặt chiếc áo đi mưa và tấm vé trong khi tay phải kéo một chiếc va li đen nặng trĩu.

— *Scusi! Scusi!*

Những cố gắng của anh đã được đền bù khi anh tiến được đến gần con tàu vẫn đậu trên sân ga. Anh trình tấm vé của mình cho một kiểm soát viên đang vất vả trên những bậc lên

xuống của toa tàu. Cuối cùng anh đã vào được hành lang dài hun hút thông giữa các khoang tàu. Đôi bàn chân khiến anh đau đớn, anh há miệng thở hổn hển. Áo sơ mi của anh ướt sũng và chiếc nơ cà vạt treo lủng lẳng một cách thảm hại. Anh còn phải tránh mình trước một mệnh phụ gốc Đức đang đứng ung dung bệ vệ trước khi về tới khoang ghế của mình mà anh thấy còn trống trơn. Anh sẽ được yên tĩnh, chí ít là đến tận Milan. Anh khép cửa để giữ sự tĩnh lặng. Mỗi bên khoang tàu có ba giường ngủ kiểu giường tầng. Anh đặt va li lên chiếc giường ngủ phía dưới, bên phải và ngồi lên giường bên trái.

Một đợt rung mạnh khiến đầu anh va phải giường phía trên. Con tàu rột cục cũng bắt đầu chuyển bánh. Một hồi còi cuối cùng vang lên trên sân ga. “Tạm biệt Firenze!” Anh vừa trải qua một tuần liền tại thành phố tuyệt vời này. Cấp trên của anh, Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Pupillin, đã chọn anh là đại diện cho sở cảnh sát Paris tham dự Hội nghị quốc tế Cảnh sát châu Âu. Hội nghị này chẳng khiến anh hào hứng tẹo nào, nhưng tình yêu đối với nghệ thuật đã thôi thúc anh chấp nhận đề nghị. Florence nổi tiếng với rất nhiều bảo tàng và nhà thờ các loại. Saint Hilaire đã không bỏ lỡ dịp may hiếm có này. Anh cảm thấy như đang ở nhà mình trong những con hẻm chật hẹp uốn lượn trong khu thành cổ của thời phục hưng. Những quảng trường hào nhoáng, những máy nước khổng lồ và những bức tượng hoành tráng khiến anh ngây ngất.

Năm ngày diễn ra hội nghị đối với anh như cuộc chạy đua cùng thời gian. Công việc nhọc nhằn bất khả kháng với những trận tranh cãi dài bất tận về tình trạng của ngành cảnh sát ở châu Âu, bắt đầu ngay từ lúc chín giờ sáng và kết thúc, tùy theo lượng người tham gia phát biểu, vào tầm mười sáu giờ. Bao giờ cũng là người đầu tiên rời khỏi hội nghị, anh dành trọn phần

còn lại của buổi tối để chạy hết phòng tranh này đến các bảo tàng khác, đến thăm tất cả các nhà thờ, trèo lên các vòm của những chôn linh thiêng ấy, để rồi kết thúc một ngày trong những nhà hàng nhỏ rất đặc trưng. Những kỷ niệm hoàn toàn mới tinh này vẫn còn chất đầy đầu vị cảnh sát. Anh mỉm cười, lại như vẫn thấy mình đang đứng trên Pont Vecchio, cây cầu dài đặc các cửa hàng, đặc biệt là những gian hàng trang sức. Một thanh niên Italia rấp tâm định cuỗm một chiếc vòng đeo tay bằng vàng trưng bày ở một trong những tủ kính ấy. Mặc dù hắn đã cố gắng né tránh, nhưng cũng không thoát khỏi những cú đập của đế giày số 42 dưới chân viên cảnh sát Pháp. Anh lại như nhìn thấy hắn rẽ đám đông đang cười nhạo bóng mà bỏ chạy. Saint Hilaire tủm tủm cười khi nhớ lại những kỷ niệm này. Florence đã quyến rũ anh. Anh đã bị thuyết phục, bị thôi miên bởi thành phố mê ly ấy.

Con tàu bắt đầu tăng tốc. Saint Hilaire cảm thấy tiếc nuối về duyên dáng của vùng nông thôn xứ Toscane. Màn đêm sẽ xóa mờ đi phong cảnh hữu tình.

Tiếng lách cách của then cài cửa lôi Saint Hilaire ra khỏi những mơ mộng.

— Xin chào, giường ngủ 225 đúng là ở khoang này chứ?

Chánh thanh tra, người hiểu rõ cung cách lịch lãm của “nước Pháp cổ kính”, liền đứng ngay dậy để giữ cửa cho một phụ nữ duyên dáng xuất hiện trước mặt anh.

— Giường của tôi số 224, vậy giường của cô chắc chắn phải ở trong khoang này rồi.

Anh đưa mắt nhìn những tấm biển nhỏ đánh số trên mỗi chiếc giường.

— Đây rồi! – Anh nói, và kéo va li của mình ra khỏi chỗ được

ghi số.

Anh lùi lại sát cửa sổ để người phụ nữ trẻ bước vào trong khoang.

— Cảm ơn ngài. Tôi đã đến rất trễ và phải leo lên toa cuối cùng. Tôi tìm chỗ của mình mất đến mười lăm phút rồi, thật vui khi cuối cùng đã tìm được đúng chỗ nghỉ của mình. Tôi xin tự giới thiệu: Monica Scalzo!

— Pierre Saint Hilaire, rất hân hạnh!

Anh chìa một tay ra và cô gái bắt tay anh một cách uể oải.

— Cô nói tiếng Pháp rất giỏi, ấy thế mà cô lại có một cái tên Italia, đúng thế không?

— Đúng vậy. Gia đình tôi gốc ở xứ Toscane, nhưng tôi được sinh ra tại Pháp.

Là một cảnh sát cừ khôi, Saint Hilaire có thói quen nhìn chăm chú những người đối diện. Người phụ nữ này còn trẻ nhưng lại mang dáng vẻ tự tin của người từng trải. Anh đoán cô chừng ba mươi lăm tuổi, dấu cô có vẻ như trẻ hơn. Cô chắc cao không quá một mét bảy mươi lăm. Chiếc váy xẻ để hở cặp đùi mịn và lẳn. Anh ngậy ngất trước mái tóc vàng, được cột lại thành búi của cô, vài lọn tóc xõa xuống mơn man bên bờ môi. Mặc dù trong bóng tối, anh vẫn hình dung ra một khuôn mặt dịu dàng, sáng lên bởi cặp mắt màu xanh sẫm khiến người khác bối rối khi đối diện với cái nhìn ấy. Saint Hilaire ước chừng niềm may mắn của mình khi được du hành qua đêm với một vẻ đẹp nhường ấy, trong khi anh có thể đã phải chia sẻ khoang tàu này với những người lính được về nghỉ phép lắm chứ!

— Đây là một chuyến quay về nguồn cội chăng? – Người cảnh sát hỏi.

— Có thể nói thế – Cô thở dài – Tôi về để dự lễ an táng bà tôi.

— Xin thành thật chia buồn, xin thứ lỗi cho tôi, tôi đã không biết điều ấy!

—Ồ, không sao đâu. Bà tôi đã cao tuổi lắm rồi. Đã ba năm nay, bà nằm trên giường bệnh và đã chẳng nói gì nữa, thế nên, ngài hiểu chứ... Chuyện xảy ra gần như là một sự giải thoát – Cô thì thâm với vẻ xúc động – Thế còn ông, ngài Saint...?

— Saint Hilaire.

— Thưa ngài Saint Hilaire, ông đến Italia vì việc công chăng? – Cô vừa hỏi vừa mở va li của mình ra.

— Có thể nói đó là một chuyến công du thú vị trong phạm vi chức phận của tôi – Anh trả lời bằng một chất giọng bí hiểm.

Monica Scalzo cười. Saint Hilaire hiểu cô đang nghi ngờ anh có một cuộc phiêu lưu ngoài luồng, anh liền cảm thấy buộc phải giải thích thêm:

— Tôi đến đây tham dự một cuộc hội thảo chuyên đề, nhưng tôi đã tranh thủ thời gian để thăm thú rất nhiều nơi, và khám phá sự giàu có về văn hóa của thành phố xinh đẹp này.

— Ngài chắc sẽ rất tiếc nếu không đi thăm thú nơi này! Thế ngài có ghé thăm phòng tranh Offices không?

— Hai lần liền! – Anh đáp lại đầy vẻ hào hứng – Tôi đã thăm tất cả các phòng gian trưng bày tranh của tất cả các danh họa: Botticelli, Léonard de Vinci, Michel Ange, những họa sĩ người Đức, người Flamand, nghệ thuật Venise. Florence là Mecque của nghệ thuật đấy!

Niềm say mê của anh hiện rõ trên khuôn mặt. Đầu óc anh vẫn còn phủ đầy hình ảnh của tất cả những bức tượng điêu khắc khổng lồ, những bức tranh tường menh mông trang trí trên âu vòm các nhà thờ. Anh quay về trong lòng thỏa thuê ngây ngất, hạnh phúc vì một kẻ đam mê nghệ thuật như mình

đã được chiêm ngưỡng ngàn ấy những kiệt tác trong một thời gian quá ít ỏi như vậy.

— Tôi đã quay lại đó ngay trước lúc phải ra về! Tôi còn những một giờ đồng hồ. Ngồi trên một ghế băng, đối diện với tác phẩm *Mùa xuân của Botticelli*, lúc ấy tôi cứ ngỡ thời gian như ngừng trôi! Tôi đã ngắm bức tranh ấy dưới mọi góc độ. Tôi thán phục sự dàn dựng bố cục, độ tinh tế, đường nét, màu sắc và tính âm nhạc mà nó toát ra. Nghệ thuật xếp nếp của *Trois Grâces* mới phong phú làm sao! Cô đã xem bức *Flore phân phát hoa chưa*? Đó chẳng phải là vẻ đẹp lý tưởng sao?

Niềm hứng khởi của anh khiến Monica mỉm cười.

— Cẩn thận nhé! Nếu ông tiếp tục như vậy thì ông sẽ vương phải hội chứng Stendhal đấy! – Cô cảnh báo.

— Hội chứng Stendhal ư?

Saint Hilaire bỗng có vẻ tò mò. Anh thú thực là mù tịt về vấn đề này. Người phụ nữ trước mặt anh đây không chỉ đẹp, mà còn có học thức. Chánh thanh tra thăm nhủ sự hiện diện này thật đúng là một vẻ đẹp lý tưởng thực sự.

— Đúng thế, đó là một chứng rối loạn tâm lý thường được nhận thấy trong một số khách du lịch ở Florence.

Saint Hilaire ngắm cô với vẻ rất quan tâm đến vấn đề này. Cô nói tiếp:

— Người ta kể lại rằng Stendhal^[6], khi thăm thành phố Florence, đã bị khó ở sau khi thăm nhà thờ Santa Croce. Sự đột quy của ông được giải thích là do tác động vô cùng lớn của một cảm xúc không kiểm soát nổi trong lúc ngắm vẻ đẹp tinh tế nhạy cảm ấy. Kể từ đó, rất nhiều bác sĩ tâm thần đã thừa nhận sự tồn tại của chứng bệnh này và đã gọi đó là hội chứng Stendhal.

— Theo những gì cô kể, thì tôi chắc chắn đang trong tình trạng nguy hiểm rồi! – Anh đùa, tuy vậy cũng không coi lời chẩn đoán này làm trọng – Nhưng những triệu chứng của một cơn bản loạn như vậy là gì? – Anh hỏi để thỏa trí tò mò của mình.

— Ờ thì! Những nghiên cứu trên những bệnh nhân mắc phải bệnh lý này được tiến hành chẩn đoán trong những khoảng thời gian hoảng loạn, trầm cảm hay sáng khoái, khi họ thấy sợ chết hay trở nên điên loạn. Về chủ đề này, tôi đã đọc một bài báo, trong đó đã nêu rõ những người dễ bị tổn thương nhất trong lĩnh vực này thường ở lứa tuổi thập tam và sống độc thân.

— Cô đang đùa đây à?

— Không, không hề đâu! – Người phụ nữ trẻ đáp lại với vẻ chân thành, cùng lúc điện thoại của cô giống giả reo... – Tôi xin lỗi...

Trong lúc người đẹp bận rộn kể lại chi tiết buổi an táng bà của mình, thì Saint Hilaire chợt nhớ rằng mình cũng đã nhận được một tin nhắn trong lúc đang chạy như một thằng điên trên tiền sảnh nhà ga. Anh lôi điện thoại ra và tra bảng tin nhắn: tin nhắn của Caramany: “Đội I.G.S. đang có mặt ở sở của ta, tôi bị kết tội hiếp dâm, xin trợ giúp. Tôi vô tội”.

Saint Hilaire ngồi bật thẳng người dậy. Người phụ nữ trẻ nhận thấy người khách đồng hành cùng mình tối nay đang tái mặt đi, nhưng cô vẫn không giảm tốc cuộc nói chuyện. Chánh thanh tra cảnh sát suy nghĩ vài giây trước những gì có thể làm, để mặc ánh mắt mình thất lạc trên hình thể hài hòa của Monica Scalzo. Anh bắt đầu bằng việc gửi một tin nhắn hồi đáp cho người cộng sự dưới quyền mình, rồi bấm một số khác trên điện

thoại. Âm thanh rất yếu, tiếng ào ào của tàu khiến cho anh hầu như không nghe thấy gì hết.

— Alô!

— Henri hả!

— Đúng vậy, ai đang ở đầu dây đây?

— Pierre đây mà! Pierre Saint Hilaire! – Chánh thanh tra gào lên.

— A! Pierre hả! Tôi nghe kém lắm, anh đang ở đâu vậy? – Người đầu dây kia hỏi.

— Trên một chuyến tàu từ Italia về Pháp. Tôi không có thời gian để giải thích hết cho anh được đâu, nhưng tôi vừa nhận được tin từ sở tôi. Cậu trợ lý của tôi, anh biết Trung úy Caramany chứ?

— Tôi nghe tồi lắm, anh đang nói về Caramany, đúng không?

— Đúng thế. Tôi đã nhận được một tin nhắn trong điện thoại di động nói rằng cậu ấy bị I.G.S kết tội hiếp dâm.

— Tôi không được thông báo có vụ bắt bớ này trong sở của anh. Tôi sẽ thu thập thêm thông tin rồi gọi lại cho anh, OK?

— Cảm ơn anh nhiều, và hôn Irène hộ tôi nhé! – Câu cuối cùng Chánh thanh tra phải gào tướng lên.

— Cảm ơn!

Henri Pupillin là Chánh thanh tra Tỉnh trưởng lãnh đạo khu 2 của cảnh sát hình sự, ông phụ trách nhiều quận trong Paris. Sở cảnh sát Saint-George, do Saint Hilaire lãnh đạo, nằm dưới sự bảo trợ của ông. Hai người là bạn lâu năm. Phu nhân của họ cũng rất thân thiết với nhau, họ thường xuyên gặp gỡ vào những ngày chủ nhật trong ngôi nhà ở nông thôn của họ.

Nhưng tất cả những chuyện đó đối với Saint Hilaire hình như đã quá xa vời. Anh ngồi tựa vào cửa sổ khoang tàu, lo lắng về tin nhắn cầu cứu của người dưới quyền mình. Làm sao mà một việc như vậy lại có thể xảy ra chứ? Tại sao Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở lại can thiệp mà không báo trước cho anh và cả lãnh đạo khu biết chứ?

Chánh thanh tra rất băn khoăn trước tất cả những câu hỏi chưa có lời giải này. Tinh thần vẫn còn bối rối, cặp mắt anh dấu vẩy vẫn không rời hình bóng của người phụ nữ yêu kiều đang liên tục thốt ra hàng tràng câu nói vào điện thoại di động của cô. Một mình trong khoang tàu, và được đồng hành cùng với một bóng hồng quá đẹp như vậy, Saint Hilaire như sống lại những cảm giác mà từ lâu rồi chúng đã biến khỏi anh. Từ bao lâu rồi anh đã không ham muốn một người đàn bà? Những suy nghĩ nhập nhòa trong anh. Liệu anh có đủ khả năng để sang trang mới? Con tàu băng qua một khúc đường ngầm, làm ngắt cuộc hội thoại của Monica Scalzo. Cô nhìn chiếc điện thoại vừa được dán chặt vào tai mình, bất động bởi ánh mắt kẻ xa lạ kia cứ nhìn mình chăm chăm và dò xét, nhưng đầu óc hình như lại đang ở đâu đâu. Anh ta hình như đang thất lạc giữa những giấc mơ. Toa tàu rít lên, những bánh xe nghiêng mạnh lên đường ray khi lao vào một đường vòng hẹp. Con tàu ra khỏi khúc đường hầm. Ánh trăng lại rọi sáng trở lại, cô trông Saint Hilaire giống như một bóng ma hiện hình. Xa xa, phía đằng sau, cô lơ mơ nhận thấy những dãy núi cao chạy ngang qua. Điện thoại của cô lại réo vang.

— A lô, đúng thế, tôi bị ngắt điện thoại! – Cô đáp và tiếp tục cuộc hội thoại.

Saint Hilaire bị lôi ra khỏi những suy nghĩ của mình bằng một tiếng chuông khác.

— Alô!

— Pierre hả, là Henri đây!

— Tôi nghe anh đây! – Chánh thanh tra đáp lại với vẻ quan tâm.

— Tôi đã có được những thông tin rồi – Trung úy Caramany có lẽ đúng là đối tượng của một vụ kiện về hiếp dâm thật. I.G.S. vừa mới xuống sở cảnh sát của anh và họ đã bắt tạm giam cậu ta.

— Không thể chấp nhận được! – Saint Hilaire kêu lên.

— Tôi biết! Chúng ta lẽ ra phải được thông báo trước về hành động của họ.

— Nhưng người đàn bà đến trình báo bị hiếp dâm kia là ai? Cô ta đã từng có chuyện dây dưa đến cảnh sát chưa?

— Tôi không biết, tôi thậm chí còn chưa hỏi được tên cô ta. Tôi sẽ biết thêm vào sáng mai. Họ đã tiến hành khám khẩn cấp nơi ở của Caramany. Điều duy nhất tôi có thể nói với anh lúc này, đó là cô gái khởi kiện kia đã miêu tả rất chính xác từng căn phòng ở trong căn hộ của Trung úy của anh. Vụ hiếp dâm có lẽ diễn ra ở đó. Nhưng nghiêm trọng hơn, đó là nạn nhân đã biến mất tăm kể từ khi cô ta đến trình báo trong địa phận của Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở.

— Anh có thể chuyển cho tôi số điện thoại của đồng nghiệp đã đảm nhận vụ này không, tôi sẽ đề nghị anh ta những lời giải thích cụ thể!

— Tôi muốn lắm, nhưng anh biết đấy... Đó là đích thân Giám đốc của I.G.S., nếu anh thấu hiểu tôi muốn nói là gì...

Saint Hilaire lặng thinh giây lát.

— Gì cơ?

— Đúng thế, Pierre! Chính là Michel Wuenheim đây...

Henri Pupillin im lặng một lúc, rồi tiếp tục:

— Anh có tin tức gì về con gái không?

— Tôi không có gì cả Henri ạ! Anh biết rõ là kể từ khi mẹ nó bỏ đi, chúng tôi không gặp gỡ nhau nhiều. Nó không nói chuyện với tôi nữa. Tóm lại, anh thấy đấy, quả là khó khăn lắm. Mỗi quan hệ của chúng tôi thì... – Saint Hilaire cố tìm từ để diễn đạt. – Dẫu sao thì cứ cho tôi số điện thoại của anh ta đi, tôi sẽ gọi! – Chánh thanh tra nói với giọng cương quyết, như thể sẵn sàng tiếp tục đảm nhận tình hình vụ việc.

Saint Hilaire vớ một cây bút nằm sâu trong túi áo vét, và ghi lên bàn tay trái số điện thoại của Wuenheim. Anh cảm ơn bạn mình và tắt máy. Đối diện anh, Monica Scalzo, ngồi bất động, ánh mắt dán chặt vào anh.

— Có tin phiên muộn hay sao? – Cô hỏi.

— Những vấn đề về công việc và...

— Gia đình nữa chứ! – Người phụ nữ cảm thấy buộc phải nói thêm vào – Ông không ngừng xoay qua xoay lại chiếc nhẫn cưới, ông nhớ vợ lắm phải không? – Cô mạnh bạo hỏi.

— Vợ tôi đã biến mất, từ mười bảy tháng và... hai mươi một ngày nay rồi. Cô ấy đi mua đồ trong thành phố và chẳng bao giờ quay về nữa. Tôi không biết liệu cô ấy có phải là nạn nhân của một vụ bắt cóc, một tai nạn, một vụ mất trí nhớ, hay chỉ đơn giản là cô ấy đã quyết định đi biệt tích, đi làm lại cuộc đời ở nơi khác – Saint Hilaire giải thích trong lúc ngắm nhìn những mỏm núi Alpes nằm ngược sáng – Cô ấy không hề để lại cho tôi một dòng vĩnh biệt nào, tôi đã không hề nhận được bất kỳ lời đòi hỏi tiền chuộc nào, và cơ thể cô ấy chưa bao giờ được nhận dạng trong bất cứ cuộc điều tra tội phạm án mạng nào hết. Chẳng có

gì ngoài sự vắng mặt triền miên của cô ấy! – Anh kết thúc câu chuyện của mình với nỗi buồn trĩu nặng.

— Chúa ơi! Xin thứ lỗi cho sự thiếu tế nhị của tôi – Monica bối rối, ân hận vì đã quá tò mò.

— Không sao đâu! Chỉ có điều... Tóm lại... tôi chỉ mong sao lấy lại được cuộc sống bình thường cho mình.

—... Gặp lại con gái ông ư? – Cô thốt lên rồi ngay lập tức nguyền rủa mình vì đã đặt ra câu hỏi này.

— Là do tôi lúc nào cũng nói rất to qua điện thoại! Tôi thiếu sự kín đáo – anh tự nhận xét về mình và nở nụ cười đầu tiên trên môi – nhưng cô nói đúng đấy! Con gái tôi, đứa con gái dịu hiền yêu quý của tôi gán cho tôi trách nhiệm về sự biến mất của mẹ nó. Tôi đã thường xuyên vắng mặt. Tôi lúc nào cũng ưu tiên cho công việc.

Cô gái trẻ suýt nữa thì ngắt lời anh, nhưng Saint Hilaire, bằng ánh mắt đã ra hiệu cho cô hiểu rằng chẳng cần thiết phải đặt câu hỏi.

— Tôi là Chánh thanh tra sở cảnh sát. Tôi đam mê công việc của mình, có lẽ còn mạnh hơn cả lý trí nữa! Và thế đấy, ngày hôm nay, vợ tôi đã bỏ đi còn con gái thì chẳng thèm nói chuyện với tôi nữa.

— Con gái ông bao nhiêu tuổi? – Monica hỏi và sẵn lòng ngồi nghe người đàn ông bị tổn thương, nhưng không mất đi vẻ quỵ rũ này.

— Nó hai mươi bảy tuổi. Nó là bác sĩ pháp y – Anh nói đầy vẻ tự hào.

— Cô ấy có vẻ đang muốn tiếp bước cha mình – Cô nói thêm, như để an ủi anh.

— Có thể, nhưng kể từ đó, con đường của chúng tôi càng xa

nhau hơn! – Saint Hilaire nói và vén tay áo vét lên để nhìn đồng hồ. – Xin lỗi cô, nhưng tôi phải gọi một cú điện thoại rất quan trọng cho công việc của mình. Tôi sẽ đi ra hành lang nếu điều ấy không làm phiền cô!

Bằng một cái gật đầu, cô gái đồng ý nhưng mắt vẫn không rời khỏi anh. Cô thấy anh hợp gu mình. Anh chắc phải hơn cô chừng mười tuổi, nhưng điều đó không hề gây trở ngại cho cô. Cô thích khuôn mặt hơi gầy của anh, khuôn cằm đầy đặn, cặp mắt sâu biết nói. Anh có mái tóc đen và cắt ngắn, hai bên thái dương điểm màu xám bạc đem đến cho anh một vẻ đàn ông hấp dẫn kinh khủng. Vóc dáng anh hình như rất tráng kiện. Khi anh kéo cánh cửa để bước ra hành lang, cô hình dung dưới tấm áo vét kia là một cơ thể rắn chắc, khiến lớp vải áo sơ mi của anh căng ra. Anh chắc phải cao chừng mét tám mươi. Anh là người bạn đồng hành lý tưởng cho chuyến du lịch đêm nay.

Phong cảnh trượt đi đều đều trước mắt Chánh thanh tra. Con tàu đã chồm leo đoạn dốc dựng đứng. Saint Hilaire suy nghĩ vài giây trước khi bấm số máy của Wuenheim mà anh vừa viết trong lòng bàn tay trái.

— Chánh thanh tra Wuenheim đây, tôi xin nghe!

Đó là lần đầu tiên anh nghe giọng nói của người đàn ông đã quyền rũ được con gái anh. Trước đây ít lâu, trong một cuộc nói chuyện ở trụ sở Quai des Orfèvres^[7], anh đã khám phá ra Chánh thanh tra của I.G.S. có mối quan hệ thân mật với tân nữ bác sĩ pháp y của Viện pháp y Paris. Cô đang làm lại cuộc đời trong lúc cố gắng tách cha mình ra khỏi tương lai của mình. Cuộc nói chuyện này còn hơn cả sự ngẫu nhiên. Saint Hilaire những muốn cuộc giới thiệu ra mắt được hợp lệ hơn: anh hình dung con gái anh đưa bạn mình về giới thiệu với gia đình, vào một ngày chủ nhật nào đó; vợ anh sẽ chuẩn bị một bữa ăn thịnh

soạn, anh hẳn sẽ tặng chàng rể tương lai của mình chai whisky hảo hạng nhất trong bữa khai vị; rồi họ sẽ cùng nhau đi dạo trong công viên Buttes-Chaumont, cùng nhau tận hưởng không khí tháng ba. Cuối cùng, họ sẽ đến nấu trong một quán bar nào đó, sưởi ấm đôi tay quanh một tách trà nóng. Marthe có lẽ sẽ nói bóng gió về một đám cưới nào đó đang được thành hình phía chân trời xa, và thậm chí còn có thể biết liệu Wuenheim có yêu trẻ con không. Một ngày chủ nhật như ngày anh đang mong đợi đây, Saint Hilaire biết rằng mình sẽ chẳng bao giờ được nếm hương vị của nó. Cuộc sống đã quyết định theo hướng khác. Gia đình anh giờ chỉ còn là một hoài niệm buồn. Ngày một ngày hai, nó đã bay lên, vỡ tung ra thành những mảnh nhỏ, vỡ tan tành...

— Chánh thanh tra Saint Hilaire của sở cảnh sát Saint Georges đây! – Anh nói cụt lủn – Tôi vừa được biết ông đã bắt tạm giam một trong những cộng sự dưới quyền tôi mà thậm chí không thèm thông báo cho tôi biết, thưa ngài Wuenheim!

Cán bộ viên chức thuộc khối Chánh thanh tra cảnh sát có thói quen xưng hô thân mật với nhau. Nhưng Saint Hilaire muốn đặt khoảng cách vào giữa anh và người đàn ông này. Hơn nữa, dù muốn hay không, thì anh ta có thể sẽ là “con rể” anh, và do vậy vẫn phải tôn trọng anh.

Cánh cửa khoang khép không kỹ. Từ giường ngủ của mình, Monica Scalzo có thể nhìn thấy viên cảnh sát đang đi lại bồn chồn trong hành lang toa tàu.

— Tôi vừa nói chuyện với người lãnh đạo khu! Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Pupillin đáng ra phải được thông báo trước chứ?

Một luồng không khí lạnh lọt vào qua ô cửa khép hờ, thổi vào mặt cô gái. Dầu vậy, cô vẫn tiếp tục quan sát viên cảnh sát.

— Tôi yêu cầu được nói chuyện với Caramany – Anh ra lệnh.

Giọng nói và cử chỉ của anh bộc lộ rõ cơn tức giận. Bàn tay trái anh lúc thì bám vào thanh vịn của hành lang, lúc khác lại giơ lên chỉ vào một kẻ bị kết tội ảo trong không khí. Cô căng tai để thu nhận rõ hơn cuộc hội thoại.

— Đồng ý, nhưng chúng ta sẽ giải quyết sự thiếu tôn trọng lễ thói này trước giám đốc cảnh sát khu vực. Tôi sẽ đề nghị ông ấy tổ chức một buổi họp ngay khi tôi về đến Paris để làm sáng tỏ vụ này – Anh đe dọa.

Monica kéo tấm chăn đắp lên tận cằm. Không khí mát lạnh và cô đã tận dụng lúc ở một mình trong khoang để thay bộ đồ ngủ. Rồi cô trườn xuống dưới tấm drap của giường mình trong lúc đợi Saint Hilaire quay trở vào.

— Sáng mai, ngay khi xuống tàu, tôi sẽ tới văn phòng ông ngay. Tôi hy vọng những bằng chứng của ông sẽ có căn cứ, nếu không ông sẽ phải giải thích hành động sai lầm này! – Chánh thanh tra tiếp tục vẽ hết sức tức tối.

Cô khám phá ra một khía cạnh khác của nhân vật này. Con người cô độc với vẻ ngoài hào hoa, phong nhã này có thể trở nên hung tợn, tùy theo tình huống. Cô có thể nhận ra điều đó: cô thích sự đối lập này.

— Wuenheim à! – Saint Hilaire nói thêm.

Anh lưỡng lự. Miệng anh như đờ ra. Một khoảng im lặng ngắn báo trước câu hỏi ngập ngừng của anh:

—... Wuenheim này... con gái tôi thế nào?

Bất thành linh, phong cảnh núi non chợt biến mất trong bóng tối.

— Chó chết, con đường ngầm! – Anh buột miệng nói to.

Anh đã muốn giữ bình tĩnh. Anh đã tự nhủ sẽ nói nhẹ nhàng,

từ tốn. Nhưng tình hình, tính cách của Chánh thanh tra Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở cũng như mối quan hệ của anh ta với con gái anh, đã khiến cho những ý định của anh quay sang hướng tồi. Về mặt anh còn in dấu điều đó. Dầu vậy, anh bước vào khoang ngủ và cố nặn ra một nụ cười với người đồng hành một đêm của anh.

Monica đáp lại anh y hệt vậy trong lúc nhìn anh mở va li của mình. Cô không hề do dự lấy một giây đồng hồ:

— Những thông tin không được tốt sao?

— Tôi sợ là đúng như thế – Saint Hilaire trả lời mà không đi sâu hơn nữa.

— Vậy đó là một ngày mà cả hai chúng ta nên quên đi – Cô thốt ra, theo kiểu mời chào.

Chánh thanh tra chẳng phải là một gã khờ. Anh đủ sáng suốt và chín chắn để hiểu rõ điều mập mờ mà cô nàng xa lạ này muốn đề cập. Mái tóc vàng rực, buông thả, phủ đặc trên nền gối trắng tinh. Với cảnh trang trí tuyệt hảo, khoảnh khắc thời gian tuyệt vời!

— Nghe này... – Anh nói, vẻ hết sức lúng túng. Anh kiếm tìm từ để diễn đạt điều mà anh sẽ không thực hiện. – Điều đó lẽ ra sẽ rất vui và sẵn lòng, và sáng mai tôi chắc chắn sẽ hối hận cho mà xem, nhưng...

Cô nhìn anh chăm chăm với đôi mắt rực lửa của mình. Anh cố gắng bơi ngược dòng.

— Nhưng tôi không thể! – Anh nói nốt, càng bối rối hơn.

— Tôi hiểu – Cô đáp, đầy thương cảm.

— Tôi vẫn không sao kết thúc được câu chuyện với vợ tôi – Anh thú nhận để minh chứng cho tình cảnh của mình – Nếu như tôi biết chắc chắn rằng cô ấy chạy trốn khỏi tôi, rằng cô ấy

bỏ đi là do tôi, thì tôi có thể sẽ lại bắt đầu sống, lại bắt đầu yêu. Nhưng làm thế nào để biết được đây?

Chánh thanh tra hình như rất tuyệt vọng, vẻ âm cúng thân mật trong khoang tàu đêm tạo điều kiện dễ dàng để anh dốc bầu tâm sự. Thổ lộ với một người phụ nữ xa lạ giúp anh giải tỏa gánh nặng cô đơn chất chứa từ nhiều tháng liền.

— Hãy thử hình dung ra cảnh cô ấy bị giết bởi một tên đòi bại nào đó hay cô ấy bị giam nhốt dưới một tầng hầm sâu? Thế thì làm sao tôi có thể thả mình với một người đàn bà khác được? Làm sao tôi có thể quên khuôn mặt cô ấy khi tôi ngắm nhìn cô được cơ chứ?

Anh hình như đang sống trong sự mặc cảm.

— Tôi nhìn thấy những bóng ma cô ạ. Cô có thấu được lòng tôi không? – Anh hỏi cô trong lúc đang rất bồn loạn.

Monica Scalzo biểu thị bằng một cái gật đầu đồng tình. Tuy nhiên, cô hát nhanh mạnh chặn đáp và nhồm dậm, mắt vẫn không rời khỏi anh chàng Saint Hilaire bất hạnh lấy một khắc. Bộ quần áo ngủ bằng lụa mỏng manh in rõ những hình khối hài hòa. Không cần hỏi ý kiến anh, cô áp sát ngực vào gần nửa người trên của anh. Vòng tay cô ôm ghì anh. Trước sự đụng chạm của hơi ấm nồng nàn, êm dịu đầy nữ tính ấy, anh để mặc cô dìu đến tận bên giường ngủ. Lần đầu tiên kể từ khi sống độc thân, người cảnh sát để cho một người phụ nữ tiến lại gần mình. Mùi nước hoa của cô ngọt ngào và mạch máu anh rần rật. Một vũ điệu Xaraban của các hình ảnh nhảy rộn ràng trong đầu anh. Trong những hình ảnh rối bời ấy, khuôn mặt vợ và con gái anh pha trộn xen lẫn với những khuôn mặt trong các bức tranh của các bậc thầy lỗi lạc cao siêu. Từ cơn rùng mình đến những cơn chóng mặt, cô đằng sau anh, vuốt tóc anh. Anh để mình được ôm ghì. Một trận mưa đá đập vào cửa sổ khoang

tàu, ru Saint Hilaire vào những giấc mơ bất ngờ không định trước...

— Hãy ngủ đi, Chánh thanh tra đẹp trai của tôi ạ, hãy ngủ bình yên đi nhé! – Monica thì thầm trong lúc nghe thấy nhịp thở nặng nề của anh – Cô ấy chẳng xứng đáng với ông đâu!

Ba

Viên sĩ quan hành chính cảnh sát Victor Léognan chán nản trước tình hình hiện thời một cách thực sự. Ông đánh giá cao Trung úy Caramany một cách đặc biệt. Ông không thể hình dung ra anh là một tên đòi bại về tình dục. Trong suốt sự nghiệp lâu năm của mình, ông đã làm việc với tất cả các dạng cấp trên ít hay nhiều dễ chịu, ít hay nhiều tài năng, đôi khi tính nết thất thường hay ương bướng, thậm chí bản gât, nhưng chưa bao giờ ông có dịp gặp gỡ một con người hài hòa và biết phải trái như Luc Caramany.

Tin tức hình như lan đi rất nhanh, ông vừa mới tiếp điện thoại một “cái máy thổi” của Chánh thanh tra Tỉnh trưởng, lãnh đạo Khu 2. Ông này, trái lại, là một người sắt đá, thuộc thế hệ trước, người không bao giờ chịu được cảnh bị trái lệnh “Ông đáng lẽ phải thông báo trước cho tôi biết!”, ông ta gào lên trong máy. Sĩ quan hành chính Léognan rất muốn cố gắng đáp lại người bên kia đầu dây, viện cớ đã bị đội I.G.S ập đến quá nhanh và bất ngờ. Hơn nữa, với sự thiện chí chân thành, ông nghĩ rằng ban lãnh đạo của ông đã bị sự can thiệp này nhắm tới rồi. Nhưng viên Chánh thanh tra Tỉnh trưởng vẫn cương quyết giữ nguyên thái độ. Một cảnh sát dày dặn kinh nghiệm như Léognan đã từng chịu đựng những cơn tức tối của các sếp hệt như những cơn giông cuối hè. Ông biết cúi mình chịu đựng đợi cho những quý ông này, những “lãnh chúa” của ngành cảnh sát lấy lại được bình tĩnh. Chỉ còn hai năm nữa sẽ nghỉ hưu, ông chẳng còn ngại điều gì cho chính mình nữa.

Sự im lặng lại quay về phủ trùm lên hành lang sở cảnh sát. Những tiếng động và các giọng nói đã ngừng hẳn sau khi Caramany và đội I.G.S. ra đi. Đoàn người đã đến khám căn hộ của Trung úy. Lúc đi qua hành lang, bị đám vệ sĩ rất hắc kìa tháp tùng, viên Trung úy cảnh sát đã kêu gào mình vô tội. Victor Léognan đã rất cố gắng an ủi bằng cách đảm bảo với anh rằng Chánh thanh tra Saint Hilaire sẽ sớm lôi anh ra khỏi tình cảnh rắc rối này. Ông thở dài ảo não khi nghĩ đến những tình huống buồn thảm này và tự nhủ đã đến lúc để ông rời khỏi thể chế của ngành cảnh sát mới này, nếu như nó cứ tiếp tục đối xử kém phần tôn trọng với những ai phụng sự nó như thế.

— Tôi đã làm việc xong với tên khùng hồi nãy rồi! Đám y tá đã đến lôi hẳn ta đi – cảnh sát viên Sarras nói, trong lúc bước vào phòng.

— Các phòng trống trơn hết cả à? – Léognan hỏi.

— Đúng thế! Chẳng còn ai bị giam nữa hết!

Hai người đàn ông làm việc trong phòng số 13 của sở cảnh sát có lẽ phải nặng tới hai trăm năm mươi ký lô. Hai phần ba đổ vào cơ thể nhẹ nhàng nặng trĩch và dị hình của Léognan, và một phần ba còn lại dành cho quân cảnh Yvan Sarras, người có một dáng hình khác hẳn. Mái đầu cạo trọc của anh ta thụt sâu xuống đôi bả vai rắn chắc, chiếc cổ ngắn gằn như không tồn tại khiến anh ta giống như một vận động viên trụ của môn bóng bầu dục. Nhưng cặp mắt màu sáng đem lại một điểm khác biệt cho người đàn ông này, nó toát ra một vẻ quyến rũ nhất định với chị em phụ nữ. Ta có thể yêu mến kiểu nam giới này trong một khu phố như Pigalle.

Sarras ghê tởm bộ tịch lỗ lã của cấp trên trực tiếp của mình. Sĩ quan hành chính Léognan thô thiển một cách tệ hại

nhất có thể, cầu thả đối với cơ thể mình cũng như trang phục. Những vết mờ thường xuyên vấy bẩn trên đôi xăng đan, còn bộ ria rậm của ông luôn dính đầy những phần ăn của bữa nhậu trước đó. Mái tóc thưa thớt được hất từ trái qua phải. Ông buông thả trong rượu mạnh và thuốc lá cuộn, để mặc đồng nghiệp cùng phòng với thói hư tật xấu khác là chuyện sex.

— Này! – Sarras khơi mào, hơi gượng gạo – Thế nếu Caramany không vô tội thì sao hả?

— Sao cậu lại nói thế? – Viên sĩ quan hành chính đáp lại, gần như bực mình.

— Bởi vì mọi người ai cũng có một mảnh vườn bí mật riêng, những chuyện thời trai trẻ không kém phần hào nhoáng. Tóm lại là anh cũng biết rõ rồi còn gì! Ngày nào mà chúng ta chẳng chứng kiến những chuyện ấy trong công việc đầy thôi. Nhìn bên ngoài, Trung úy có thể tốt nhưng lại có bản năng dục tính bên trong hoàn toàn bị rối loạn chẳng hạn!

— Hãy nghe cho rõ này – Léognan đáp với một giọng dứt khoát, – tôi nhất định không tin Caramany lại có thể là một tội phạm tình dục nguy hiểm. Một phần, tôi thấy hình như cậu ta rất thoải mái trong cuộc sống và hơn nữa, cậu ấy có một hình thể hấp dẫn bất kỳ cô người mẫu siêu hạng nhất của thủ đô mà không cần bất cứ một thứ vũ lực nào hết!

— Những chuyện ấy thì tôi biết rất rõ rồi, Victor ạ. Nhưng họ đã tìm thấy chứng cứ đầy thôi! – Sarras lập luận.

— Này, rốt cuộc thì cậu đang nói với tôi về chuyện gì hả? Có gì thì thổ lộ hẳn ra đi, hãy dứt khoát cho xong đi!

— E hèm, thì đây! Lúc tôi ở trong văn phòng dưới tầng trệt để làm nốt các thủ tục liên quan đến gã say mê cái bàn là ấy, thì phó Chánh thanh tra Le Taillan đã đến gặp tôi. Ông ấy tìm cuốn

sổ ghi phạm nhân tạm giam để kiểm tra.

— Thế thì sao nào? – Léognan hỏi ngay, bỗng dừng rất quan tâm.

— Ờ thì, nữ nạn nhân kia đã ghé thăm sở ta rồi – Yvan Sarras tiết lộ – Cô ta tên là Mélanie Bouzy.

— Tôi chẳng có ấn tượng gì về cái tên này hết! – Sĩ quan hành chính cảnh sát thú nhận.

— Đó là cách đây hai tháng, tôi đã tiến hành tìm kiếm bởi vị Chánh thanh tra tập sự đã đề nghị tôi cung cấp cho ông ấy một bản photocopy của tiến trình thực hiện. Cô ta đã qua sở ta vì tội mại dâm. Cô ta bị tóm trong lúc đang hành nghề bằng miệng trong một chiếc xe hơi. Anh hãy tự xem đi này – Vừa nói Sarras vừa đặt lên bàn làm việc của đồng nghiệp một tập giấy.

Những ngón tay thô kệch của viên sĩ quan hành chính lượm lấy tập photocopy của tiến trình tố tụng, ông bắt đầu lật lướt từng trang.

— Một bản khởi tố một con điếm, điều đó chẳng bao giờ có giá trị cả! Lời nói của một cảnh sát sẽ luôn nặng hơn trên cán cân – Léognan bẻ lại và từ chối đọc chi tiết các biên bản.

— Tôi hy vọng thế! – Người phụ tá của ông nói thêm – vấn đề là ở chỗ Trung úy đã tuyên bố không hề biết người này, trong khi biên bản tạm giữ lại do chính tay anh ấy ký. Việc phát hiện ra tiến trình tố tụng này vậy là chống lại những lời tuyên bố của anh ấy!

Hai người đàn ông trở nên bối rối. Màn đêm buông xuống. Trong sở cảnh sát lúc này vắng tanh, họ là những người duy nhất còn nán lại trong phòng làm việc, họ đang lẫn lộn giữa niềm tin tưởng và mối lo ngại để tìm ra một lời giải thích logic và hợp lý cho cách cư xử của người sĩ quan cấp trên của họ.

Mưa vẫn không ngừng đập trên các ô cửa sổ và làm ánh sáng thành phố nhạt nhòa đi. Chiếc đồng hồ sinh học của sĩ quan hành chính Léognan, với bộ cơ nối liền với cái dạ dày một cách mật thiết, nhắc cho ông nhớ đã đến giờ ăn tối.

— Thôi được! Tôi nghĩ rằng cần phải đợi Chánh thanh tra Saint Hilaire về thôi. Cũng muộn rồi, chúng ta nên ai về nhà ấy đi – Ông gợi ý.

— Anh không cho là chúng ta cần phải tìm kiếm cô ả Mélanie Bouzy này à? – Sarras cố nài, vẫn không muốn buông miếng mồi ra.

— Cậu muốn xen vào cuộc điều tra của nhóm Boeuf carottes ư? – Sĩ quan vẫn phòng hờ ngay, mau lẹ theo kiểu có tình cảm chân tình hơn là do hành động liều lĩnh.

— Tại sao không? – Đồng nghiệp của ông đáp lại một cách nghiêm túc và bắn ra một cái nhìn soi mói – Chúng ta bắt đầu điều tra về con mụ này. Chúng ta tìm ra nơi ả ta đang ẩn náu và...

—... và chúng ta thậm chí ả trong tận sâu một hầm ngầm để có được toàn bộ sự thật, không gì hơn toàn bộ sự thật, theo tôi là rất ít cơ may đấy! Cảm ơn nhiều! Và tôi khuyên cậu chớ nên lần theo các dấu tích của ả. Nếu ai mà biết được chuyện đó thì cậu có thể phải nói lời giã biệt với tấm thẻ cơm của cậu đấy! Cảm ơn vì đã ghé thăm, lối ra nằm ở hướng này! – Ông nói và đưa tay chỉ về phía cửa.

Cánh cửa sổ trong phòng làm việc của Trung úy Caramany đập mạnh. Gió thổi mạnh dữ dội trong tiếng gầm rít đích danh của một cơn bão. Sĩ quan hành chính Léognan khó nhọc đứng lên khỏi ghế, chậm rãi đi về phía phòng làm việc của cấp trên.

— Hãy dừng lại ở đây đi, tôi xin cậu đấy! Chúng ta cần phải

giúp đỡ Caramany nhưng cũng phải tôn trọng những quy luật của cuộc chơi.

Ông bước vào trong căn phòng trông chỉ được rọi sáng bằng ngọn đèn trong hành lang, ông suýt vấp ngã khi vướng phải một chồng hồ sơ ngổn ngang dưới sàn nhà.

— Đó là toàn bộ mối quan tâm của chúng ta lúc này! Ngày mai, chúng ta sẽ làm những gì mà Saint Hilaire ra lệnh – ông cao giọng nói thêm để bảo đảm là người phụ tá của mình đã nghe thấy.

Sarras theo gót ông.

— Như anh muốn thôi! Anh mới là sếp mà! Nhưng tôi thực không muốn người ta nghĩ rằng những cảnh sát của khu Saint-Georges đã bỏ mặc đồng nghiệp của họ!

— Cậu chẳng bỏ mặc ai hết, Yvan ạ! – Victor Léognan đáp trong lúc cố kéo tay nắm cửa sổ.

Gió ập vào phòng. Sarras, đứng bên ngưỡng cửa, nhìn thấy giấy tờ bay tứ tung khắp phía, và cảm nhận được hơi ẩm xâm chiếm khắp không gian. Anh lùi lại một bước. Léognan chiến đấu với gió bão hệt như một thuyền trưởng trước cơn lốc biển. Cánh cửa sổ bao ngoài, bị một cơn lốc xoáy tấn công, lại đập mạnh một lần nữa. Viên sĩ quan hành chính chỉ đủ thời gian đưa cánh tay trái lên đỡ để tránh một cú nốc ao. Sức nặng cơ thể có lẽ đã ngăn không cho ông cúi về phía trước hơn nữa để với lấy cánh cửa sổ đã bị bão tố khiến cho phát điên. Với sự khéo léo, thuần thục của một chú voi biển đang leo lên một mảng băng, viên cảnh sát đã bám lên được tay vịn han gỉ và ướt đẫm nước mưa để giữ chặt tấm gỗ đang nổi giận. Nước mưa lạnh giá trên cơ thể Léognan. Sarras, khán giả đứng khuất gió và thận trọng, ngắm nhìn cấp trên đang nắm giữ cánh cửa bao

ngoài dưới dòng nước tuôn xối xả. Do lịch sự, anh đề nghị được giúp.

— Anh có muốn tôi giúp một tay không?

Léognan trở nên im lặng và hình như không vội vã mặc dù thời tiết xấu. Người phụ tá không thể hiểu được buổi tắm vòi hoa sen kéo dài ấy của ông. Với một con người chuyên làm việc trong văn phòng, người phần lớn luôn nhăn nhó khi phải rời khỏi ghế, thì cấp trên của anh đang chứng tỏ một sự liều lĩnh cực độ. Khi mảng lưng đồ sộ của ông rớt cục cũng vươn thẳng lên, ông quay lại trong ánh sáng lờ mờ của căn phòng mà không thèm để ý khép cửa sổ lại. Mưa tiếp tục xối vào người mà ông không có vẻ lấy đó làm phiền. Nước từ tóc ông nhỏ tong tong, chảy tràn xuống cằm cho đến tận chỗ lõm của áo sơ mi đã ướt sũng, bộ ria ông rỉ nước. Điều đó chẳng có gì quan trọng so với thứ mà ông vừa phát hiện ra và chỉ nó cho người phụ tá của mình xem. Sarras chết lặng. Tay nắm chặt, Victor Léognan đang cầm sợi dây dùng để chốt cho cửa khỏi đập vào tường, ở đầu kia sợi dây treo lủng lẳng một con dao làm bếp đâm máu.

— Không phải tôi sẽ cần sự trợ giúp đâu! – Cuối cùng thì viên sĩ quan hành chính cũng thốt ra.

Bốn

Caramany không hề bực lộ vẻ lo lắng mà chính nó đang gặm nhấm anh. Dưới những đường nét bất động trên mặt, chỉ có cặp đồng tử cử động từng hồi trúc trắc là biểu thị một sự náo động trong tâm hồn anh. Ngồi gí trên chiếc ghế bọc da nâu, anh là nhân chứng bị cưỡng ép và bất lực trước việc đội Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở đang lục soát trong nhà anh một cách trắng trợn. Liệu anh còn có thể làm được gì hơn nữa để tự bảo vệ mình đây? Anh không nhớ đã từng nghe một ả điếm nào mang tên Mélanie Bouzy giải trình cả. Khi Chánh thanh tra tập sự Le Taillan bước vào phòng, đặt trước mắt anh một bản tiến trình tố tụng luật pháp có chữ ký của anh và là vật chứng anh đã từng thẩm vấn người đàn bà xa lạ này, thì anh đúng như trên trời rơi xuống. Viên Trung úy cảnh sát cùng lúc đã xử lý biết bao hồ sơ tố tụng. Anh không sao nhớ hết tất cả những người bị cáo giác đã từng đến ngồi trước ghế thẩm vấn của anh. Điều gây ấn tượng mạnh nhất nơi anh, đó là anh không thể hình dung nổi khuôn mặt của người đàn bà này, mặc dù anh có trí nhớ cực tốt, mà thường thường, anh chưa bao giờ nhầm lẫn cả. Khi Chánh thanh tra Wuenheim đưa cho anh xem bức ảnh của người khởi tố anh, thì những đường nét của khuôn mặt ấy lẽ ra phải gợi lại trong anh một vài ấn tượng nào đó, bởi anh là một người giỏi nhớ mặt và không tưởng tượng nổi lại có thể quên người nào đó đã từng gặp trong khuôn khổ công việc của anh. Tuy nhiên, bằng chứng nằm sờ sờ đây, đè nặng lên anh và không thể chối cãi được. Phủ nhận điều hiển nhiên ấy thì chỉ gây thêm bất lợi

cho anh mà thôi.

Vậy là anh ngồi đó chứng kiến những viên chức của I.G.S., được các cảnh sát đội Hình sự trợ giúp, họ tử mĩ lực tung căn hộ của anh lên. Những cán bộ Hình sự trích lấy mẫu để xét nghiệm thảm sàn nhà, đáy bồn tắm hoa sen và tất cả các góc ngách nghi có thể lưu giữ lại những vết tích sinh học của người đàn bà đâm đơn khởi tố anh. Một thợ chụp ảnh chụp rất nhiều bức trong mỗi phòng.

Vắt vẻo trên tầng chín, tầng cuối cùng của tòa nhà, căn hộ của Caramany bao gồm bốn phòng thông với nhau bằng một hành lang giữa. Họ lục lọi, làm căn hộ của anh bữa bọn chẳng khác gì cảnh lộn xộn trong phòng làm việc. Những ngăn kéo bị lôi tuột ra khỏi tủ; sách trên giá bị lôi xuống, chông đống trên nền thảm cũ. Duy chỉ có cây xương rồng thẳng đuồn hình dương vật, thì vẫn còn oai vệ ngự trên chiếc ti vi. Một phụ nữ trẻ, vận áo gi lê in các chữ cái hoa “I.J”^[8] màu vàng phát sáng, đến ngồi quỳ gối trước Trung úy. Mái tóc đen được cột thành búi một cách cầu thả. Cô hình như có vẻ gượng gạo trước những gì mà cô phải thông báo. Caramany đã không ngần ngại mỉm cười với cô.

— Xin Trung úy thứ lỗi cho tôi. – Cô phải đăng hảng cho trong giọng – Anh biết là, để cho tiến trình điều tra... Chánh thanh tra Wuenheim đã yêu cầu tôi dò tìm hơi bột đạn trên tay anh.

Thế đấy, bây giờ người ta còn nghi ngờ anh đã sử dụng súng nữa cơ đấy! Đúng là Wuenheim không để thoát bất kỳ chi tiết nào hết. Anh ta nghiên cứu mọi hướng để tìm cho ra ngã rẽ dẫn anh ta đến đáp án cuối cùng. Caramany, chẳng có bất kỳ ác ý nào với người nữ điều tra trẻ, liền chìa ngay tay cho cô, hai lòng bàn tay mở rộng như thể anh thỉnh cầu một vị Chúa hiện đến

trong những tình huống này.

— Nếu cô tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của bột, khói súng, thì tôi rất muốn người ta chặt đầu tôi tại đây ngay! – Anh nói với nữ cảnh sát.

Cô tặng cho anh một nụ cười dễ thương nhất trên đời, dấu rằng nó chẳng phải là nụ cười rạn rỡ, mê ly nhất. Bên ngoài, bão giông tăng gấp bội. Những hạt mưa nặng đập thẳng xuống mái nhà và âm vang trong khắp căn hộ, đến mức những điều tra viên phải như gào lên để có thể nghe được tiếng nhau nói.

Chánh thanh tra Trưởng ty Wuenheim xuất hiện dưới khuôn cửa. Caramany ngay lập tức hùng hổ với anh ta.

— Thế nào, thưa Chánh thanh tra, ông đã tìm thấy những xác chết trong tủ tường nhà tôi chưa? Có bao nhiêu chiếc quần lót phụ nữ được phát hiện dưới tấm đệm của tôi hả? – Anh mai mỉa.

— Hãy cứ cười đi, Trung úy ạ! Khi ông phải đứng trước một quan thẩm phán, người sẽ ghi cho ông một chỗ nghỉ tạm thời trong nhà giam, thì xem ai trong hai ta sẽ còn đùa được đây!

Poncey bước vào phòng khách và nói để thêm:

— Tôi sẽ rất vui được đích thân tháp tùng cậu đến tận phòng giam của cậu đấy!

Caramany nắm chặt hai bàn tay, sẵn sàng chiến đấu ngay. Người nữ cảnh sát lùi lại.

— Nếu như bị quy tội hiếp dâm, thì tôi cũng bị kết án vì hành hung người thi hành công vụ quốc gia nữa chứ! – Caramany đe dọa.

Tiếng chuông nhỏ từ chiếc điện thoại di động của Chánh thanh tra lãnh lút vang lên trong phòng. Anh ta khoát tay về hướng Poncey để ra hiệu cho người này không nên đáp lại

những trò khiêu khích của kẻ đang bị họ khống chế.

— Chánh thanh tra Wuenheim đây, tôi xin nghe – Anh ta nói và lấy lại giọng nói bình thản, phù hợp với vị thế Giám đốc sở của mình.

— Nhiệm vụ của tôi thế là xong! – Nữ viên chức của đội Hình sự lên tiếng – Xin cảm ơn Trung úy – Cô nói thêm đầy vẻ kính trọng.

Caramany rút cục cũng gửi tặng cô một nụ cười gượng ép. Tuy nhiên, ánh mắt anh vẫn chăm chăm nhìn thẳng vào Chánh thanh tra.

— Chào ông Saint Hilaire! Xin bỏ qua cho cách làm việc của tôi – Anh ta trả lời một cách ranh mãnh, – nhưng tôi được biết ông đang ở Italia. Tôi đã tính sẽ thông báo vụ này ngay khi ông trở về.

Một luồng hy vọng lướt nhanh trên mặt Caramany. Cuối cùng thì cũng có một người xen vào giữa anh và Wuenheim. Saint Hilaire có thể là chiếc phao cứu nạn của anh. Cho đến giờ hai người đã rất hiểu nhau và mỗi người ai nấy đều đã học cách tôn trọng công việc của nhau. Trung úy tin chắc cấp trên của anh sẽ biết cách làm sáng tỏ vụ việc đầy yếu tố bí hiểm này, mà trước mắt nó đang nghiêng thế bất lợi về phía anh. Anh ngồi nghiêm để tránh làm chiếc phôi da kê loét loét, và dỏng tai nghe.

— Đúng thế, và nếu cần tôi sẽ giải trình chuyện ấy. Nhưng tôi đã phải hành động khẩn! Đây là một vụ việc rất nghiêm trọng, ông biết chứ?

Wuenheim hình như không được tự nhiên cho lắm. Nếu như lời nói rất cương quyết và lộ vẻ đe dọa, thì khuôn mặt anh ta lại phản chiếu sự bồn chồn, gượng gạo. Caramany nghĩ rằng Saint

Hilaire chắc phải đang tạt một “cỗ máy thổi” cho ông bạn đồng nghiệp Chánh thanh tra của mình. Nhưng tiếng động của cơn mưa đập trên mái ngói khiến anh nghe không rõ tiếng nói của cấp trên mình. Trong khi đó, Đại úy Poncey với bản chất tò mò, lén lút tiến lại gần phía sắp của mình để hóng hớt thông tin từ cuộc đàm thoại.

— Chúng ta đang vướng phải một vụ trọng án. Mặc dù tôi vô cùng tôn trọng ông nhưng tôi không thể chấp nhận lời đề nghị của ông được – Giám đốc I.G.S đáp lại, vẻ cố chấp.

Cuộc đấu sẽ chẳng dễ dàng gì. Wuenheim chẳng muốn nhả gì ra hết. Tuy vậy, Caramany vẫn giữ hy vọng.

— Ông sẽ phải đợi những kết quả điều tra đầu tiên của tôi đã, trước khi nhảy vào còng xe. Tôi hiện giờ đang có mặt trong căn hộ của Caramany, và mọi chuyện hình như đều chứng tỏ anh ta là tác giả của vụ hiếp dâm – Chánh thanh tra Tỉnh trưởng kết tội.

Trung úy định đứng bật dậy. Poncey ngay lập tức tiến nhanh lên một bước. Anh ta ập ngay bàn tay phải lên ngang sườn anh. Wuenheim đã kết tội anh là thủ phạm, thì ông ta chẳng nói rồi lại rút lời đâu. Những trò cờ gian bạc lặn đã xong đâu đây. Caramany những muốn nhảy qua chiếc bàn thấp để phi đến giật chiếc điện thoại di động kia. Anh đã dừng ý tưởng ấy lại do có cảnh sát thứ hai đi vào cùng với Chánh thanh tra tập sự Le Taillan. Chánh thanh tra Tỉnh trưởng chỉ muốn kết thúc cuộc đàm thoại càng nhanh càng tốt.

— Chánh thanh tra Saint Hilaire à, tôi sẵn sàng hầu chuyện ông, nhưng lúc này, ông phải để tôi tiếp tục cuộc điều tra của mình.

Rồi anh ta kết thúc cuộc điện thoại chét giãm đó.

— Chúc thượng lộ bình an, thưa Chánh thanh tra!

Những người có mặt trong phòng khi ấy liền nghe thấy tiếng Chánh thanh tra Saint Hilaire gào lên trong máy điện thoại:

— Wuenheim!

Anh ta lưỡng lự trước khi tắt máy.

— A lô! A lô?

Cuộc hội thoại đã bị cắt. Anh ta cười mỉm, không quá buồn bã khi trút được một công việc khó nhọc nhường ấy.

* * *

Sâu trong một quán bar có kính mờ, ngồi đối diện nhau trên những chiếc băng dài bọc nhung đỏ, hai người đồng nghiệp cùng phòng Victor Léognan và Yvan Sarras, tán công ly whisky thứ ba của họ. Viên sĩ quan hành chính, mặc dù rất hoảng trước phát hiện của mình, nhưng vẫn chén ngon lành những miếng bánh phết rilette^[9] khổng lồ giữa hai ngụm rượu mạnh xứ Ê-côt. Ông đã thay quần áo, giờ vận chiếc áo pull cổ gấp màu đen. Miệng đầy lúng búng, ông nhồm nhoàm nhai phần bánh mì của mình. Không sao nuốt nổi, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, Sarras nắm chặt ly whisky của mình và đưa lên ngang tầm mắt, nhưng vẫn nín thinh.

— Chúng ta có nguy cơ gặp rắc rối to đấy khi che giấu vật chứng này đi – Léognan lầm bầm – Tôi có thể nói lời chào vĩnh biệt với những vạch quân hàm sĩ quan văn phòng nếu ai đó phát hiện ra điều mà chúng ta vừa làm đây!

— Tôi không sao tin nổi là có chuyện đó đấy... Caramany, một tội phạm ư!

Viên sĩ quan nhìn chăm chăm vào chất lỏng trong ly của mình đầy vẻ nghi ngờ đăm chiêu. Quán bar vắng ngắt, chỉ còn mỗi vị chủ quán, đứng sau quầy đang lau vài chiếc ly. Từ bốn chiếc loa bọc gỗ gắn trên các kèo nhà, một âm điệu nhẹ nhàng lan tỏa khắp quán.

— Trong sự nghiệp của mình, những kẻ gàn gàn lập dị, tôi đã gặp cả đống! – Con người gàn về hưu kia lên tiếng – Nhưng tên này lao nhanh lên vị trí số một trong bảng xếp hạng đấy.

— Tôi nhắc cho anh nhớ là mới cách đây chưa đầy một giờ, chính anh đã khăng khăng bảo vệ anh ta đấy nhé – Người quân cảnh bẻ lại.

Đồng nghiệp của anh nốc một hơi cạn ly rượu mà thậm chí chẳng thèm thưởng thức thứ chất lỏng chứa trong đó. Ông đưa tay ra dấu cho chủ quán cà phê.

— Sai rồi! Tôi chỉ tính đến tất cả các khả năng thôi. Dấu sao thì cũng là hợp pháp khi bắt đầu bằng niềm tin rằng anh ta vô tội chứ.

Léognan bất ngờ dừng phắt câu chuyện lại. Ông già Berbère sở hữu quán này từ hai mươi sáu năm nay, ông hiểu và phục vụ khách theo dấu tay và ánh mắt. Ông tiến lại rót tiếp cho hai vị khách và rút lui ngay, ông luôn tôn trọng những thói quen của khách: đến đứng bên quầy, tức là viên cảnh sát này muốn nói chuyện, thậm chí muốn có được những thông tin; ngồi sâu trong quán rượu, tức là vị cảnh sát kia muốn được kín đáo và yên tĩnh. Sarras nhồm sát lại gần người đang nói chuyện với mình và cúi gập người lên mặt bàn thì thầm:

— Dấu sao, lúc này chúng ta đã biết được rằng ả điếm kia không thể còn hiện hữu trên đời này nữa rồi.

Sĩ quan hành chính tán thành, và nuốt tiếp một miếng bánh

phét rilette nữa. Sarras tiếp tục:

— Hiện giờ chúng ta cần phải biết những lý do đã dẫn anh ta đến một hành động như vậy!

— Đây không còn thuộc phạm vi của chúng ta nữa rồi, Yvan ạ! – Vị thượng cấp thì thầm – Ngày mai, đợi Saint Hilaire về và chúng ta sẽ làm ra vẻ bất ngờ phát hiện ra con dao được treo lủng lẳng ở dây phơi bên cánh cửa sổ.

— Anh đã buộc thật cẩn thận rồi chứ? – Sarras hỏi.

— Rõ rồi! Vả lại, họ sẽ không dễ gì tìm ra dấu vân tay đâu. Bởi khi xóa dấu vân tay của tôi, thì tôi cũng đã xóa hết vết tích của kẻ sát sinh.

— Thế nào chẳng còn máu dính ở đấy.

— Chỉ có điều sân trong là một cái máy giặt khổng lồ từ hơn năm tiếng đồng hồ nay rồi! Sáng mai chắc chắn sẽ chẳng còn bất kỳ dấu vết gì hết.

Cửa ra vào rập mạnh. Một luồng gió mạnh ập vào họ. Mưa tiếp tục ồ ạt đổ xuống khu Pigalle. Một người đàn bà bước vào quán bar. Không có ô che, bà ta bị ướt sũng. Chiếc áo choàng pardessus hồng đã chẳng có ích gì cho bà dưới những dòng nước xối xả, vẫn đang tràn lênh láng trên các mái nhà thành phố Paris.

— Xem này, một tên travelo^[10] ở dưới phố Des Martyr đấy! – Sarras nhận xét.

Chủ quán hất đầu ra hiệu cho người mới đến để ngăn anh ta đừng đi về phía hai người đàn ông đang ngồi kia. Anh ta hiểu ngay mà không đặt câu hỏi, và cố tránh xa những vị cảnh sát. Bằng một kiểu cách hết sức nữ tính, anh ta đến kiễng chân ngồi lên chiếc ghế đầu cao ở quầy và đốt một điếu thuốc.

Người quân cảnh còn hạ thấp giọng hơn nữa:

— Anh ta chắc chắn là có một lý do chính đáng để hãm hại cô ta! – Sarras tiếp tục không muốn rời bỏ ý kiến của mình.

— Chắc chắn là thế! Caramany không có bản mặt của kẻ giết người hàng loạt, những gã cảm thấy thích thú khi cắt cổ những nạn nhân của mình – Sĩ quan hành chính xác nhận – Hẳn phải có một lý do chính đáng để đến mức phải thủ tiêu cô ta đi.

— Nếu chúng ta tìm ra được sự tại sao của thế nào, và nếu cách cư xử của anh ta là có thể tha thứ được, thì chúng ta có thể sẽ có được những lý lẽ giảm nhẹ cho vụ xử của anh ta đấy!

— Cậu biết rõ, hết như tôi thôi, rằng luật pháp sẽ chẳng nường nhẹ chút nào cho một cảnh sát đã đi quá xa con đường chính đạo đâu – Viên thượng cấp bẻ lại – Cậu phải để cho I.G.S. làm việc của họ đi. Chúng ta sẽ không bỏ phí cả sự nghiệp của mình vì một kẻ rất có thể là sát nhân được.

Léognan hình như hoảng sợ. Cuộc sống cón con buồn tẻ của ông đã bị đảo lộn. Công việc hàng ngày của ông có thể vỡ tung bất cứ lúc nào. Ông sẵn sàng bảo vệ bất kỳ một đồng nghiệp nào của mình, nhưng chỉ trong giới hạn mà những thói quen của chính ông không bị quấy quả.

— Hãy nghe cho kỹ điều tôi nói đây! – Ông nói, bằng một vẻ thật nghiêm trọng – Trung úy Caramany sẽ buộc phải giải trình một khi tất cả những chứng cứ được đặt trước mũi anh ta. Nếu anh ta phải chịu một vụ tố tụng tiền phía ả điếm kia, nếu anh ta đã say mê ả ta thật hay vì bất kỳ lý do khác nào, thì anh ta buộc phải công khai nói hết ra.

Sarras vung tay để ra hiệu cho ông ta hạ thấp giọng xuống.

— Nếu những gì anh ta nói ra là hợp lý và logic, thì khi ấy tôi sẽ thuận giúp cậu một tay để đỡ anh ta ra khỏi cơn trầm luân này. Nhưng trong lúc chờ đợi, chúng ta phải chơi trò đà điểu và

sẽ đi nằm thôi! – Ông ra lệnh.

— Tôi dám chắc là Saint Hilaire sẽ đề nghị chúng ta tìm ra những chứng cứ để gỡ tội cho anh ta – Sarras tiếp tục trong lúc đưa ly lên nhấp hai lần liền để uống cạn phần rượu của mình.

Hai người đàn ông đứng dậy. Viên sĩ quan hành chính rút ví ra và để nó trên mặt quầy, trước mắt kẻ đồng tính vẫn ngồi đó.

— Tôi phải thanh toán cho anh chứ, Mohamed? – Ông hỏi, trong lúc đã biết rõ câu trả lời.

— Không đâu, thưa hai ông! Lần này là quà tặng của nhà hàng! – Vị chủ quán đáp lại với một nụ cười thân thiện.

* * *

Michel Wuenheim thật chặt vật để tiếp tục cuộc điều tra của mình. Lấy cơ tìm kiếm dấu vết trong phòng của Trung úy Caramany, anh ta tách khỏi những điều tra viên khác. Mặc dù cùng trực thuộc một đoàn Chánh thanh tra cảnh sát, nhưng bao giờ anh ta cũng tránh phải gặp gỡ trực tiếp Saint Hilaire. Eve có lẽ sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho Wuenheim vì đã bắt chuyện với cha cô, thậm chí là cuộc nói chuyện vô hại. Cô đeo đẳng một mối hận dai dẳng với cha mình kể từ vụ mất tích đột ngột của mẹ cô. Cô coi cha là thủ phạm của chuyện đó, trách cứ cha về sự vắng mặt thường xuyên. Wuenheim như nhìn thấy cô chường ra trước anh những bộ móng vuốt cay nghiệt. Anh đã cố gắng mọi cách để tìm ra dấu vết của “nhạc mẫu”, đã sử dụng tối đa, thậm chí lạm dụng những đặc quyền và chức năng của mình. Anh đã sử dụng tất cả những hồ sơ, tất cả những nguồn thông tin mà anh có được để cố gắng trấn an người anh yêu thương. Anh thậm chí đã chọc trời khuấy đất, nhưng vô vọng. Người

đàn bà này vẫn bật vô âm tín. Đây là lần đầu tiên anh được nghe giọng nói của “nhạc phụ” mình. Cuộc nói chuyện qua điện thoại đã là một thảm họa thực sự, chẳng còn hy vọng có thể hòa giải được nữa. Khi Saint Hilaire tức giận, trong giọng nói của mình ông ta chứng tỏ quyền uy mà đôi khi anh vẫn bắt gặp trong cách nói của Eve. Ngoài việc khiến anh bức bối thêm, thì thực sự là chẳng có gì trong chuỗi thông tin này có thể giúp cho tiến trình điều tra tiến triển được cả. Tuy nhiên tất cả mọi yếu tố đều quần tụ về hướng Caramany. Nhưng những suy đoán thôi thì chưa đủ chứng thực để bỏ tù một tội phạm nguy hiểm. Anh đang dây dưa với một cán bộ chuyên môn ngành cảnh sát, người biết rõ tất cả các đường dây mờ rẽ má của đám bất lương và tất cả những ngón khéo để quay vòng luật pháp. Chắc chắn là sẽ rất khó lột mặt nạ anh ta. Anh nhất định phải tìm cho ra người đàn bà đã đến khởi tố, nếu không thì vụ án này của anh sẽ bị xếp vào đồng hồ sơ lưu.

Với một sự hăng hái và bướng bỉnh, Đại úy Poncey cũng cố gắng tìm kiếm những bằng chứng để kết tội đồng nghiệp cũ của mình. Kể từ dạo làm việc ở Đội phòng chống ma túy, anh ta đã kéo lê theo mình một tiếng xấu “bán đứng đồng nghiệp” và chẳng bao giờ có thể rũ bỏ được nó. Caramany phải chịu trách nhiệm trước những gì xảy đến với anh ta. Vụ này là cơ hội trời cho để anh ta trả thù. Quỳ gối trước một cái tủ quỳ trắng, anh ta lục lợi lần thứ hai những ngăn kéo đã được Chánh thanh tra tập sự Le Taillan lục tung hồi nãy. Một hạt mưa rơi bộp xuống gáy anh ta. Anh ta ngẩng lên. Dưới làn mưa xối xả, trần nhà cũ nát bắt đầu để lộ ra những dấu hiệu xuống cấp. Serge Poncey hẳn có thể xối tung cả căn hộ, gỡ từng viên gạch một để mong tìm được thứ gì đó khép tội Caramany. Anh ta cố gắng xê chiếc tủ quỳ, nhưng nó cứ ỳ ra trước lực đẩy của viên đại úy cảnh sát.

Nó hình như đã được gắn chặt vào tường. Viên đại úy cảnh sát ranh mãnh thích thú lấy vai ẩy mạnh. Món đồ ấy tự bửa ra làm ba mảnh. Poncey lục lội trong đám đồ nát. Một chiếc chìa khóa được giấu giữa bức tường và phần còn lại của chiếc tủ. Anh ta vội vợ ngay lấy và dò xét nó một cách chăm chú.

Trung úy Caramany, vẫn ngồi trong phôi tơi, đã lấy lại hy vọng. Cấp trên của anh đã được thông báo về những rắc rối phiền toái của anh và đã xông vào đấu chọi với Wuenheim. Mặc dù nỗ lực tìm kiếm, những người này vẫn chưa tìm được bất kỳ yếu tố nào để xác nhận những giả thiết của mình. Anh đã nghe lỏm được từ miệng đám lính gác rằng người đàn bà tên là Mélanie Bouzy ấy là một ả điếm. Nếu ả này không xuất hiện nữa, và nếu ả ta không đem đến những bằng chứng cụ thể chống lại anh, thì anh biết mình sẽ thắng một trăm phần trăm. Những vụ án gái điếm cố tình gây tổn hại cho một cảnh sát viên chuyên điều tra về những cuộc tranh giành khách của họ vẫn là chuyện thường ngày ở huyện. Chẳng một ông thẩm phán nào lại liều đưa ra một hành động luật pháp cho kiểu vụ án này cả. Lập luận này dẫn anh đến chỗ kiếm tìm một trong số các bản trình tự tố tụng đã có thể nấp bóng dưới một ả điếm hay dưới một kẻ bảo kê của cô ta.

Wuenheim bước vào phòng với vẻ hào hứng và khí khái hơn lúc anh ta ra khỏi đó trước đó vài phút. Anh ta ngồi xuống tràng kỷ đối diện với ghế của Caramany, mở một hộp đựng hồ sơ và rút ra một tờ giấy. Trung úy nhận ngay ra bản in kiểu một bản khiếu tố.

— Tôi sẽ đọc cho ông nghe lời miêu tả căn hộ của ông được cô gái tên là Mélanie Bouzy trình bày lúc cô ấy đến khiếu tố – Chánh thanh tra bắt đầu một cách trịnh trọng.

Kẻ bị kết tội vẫn vững như thạch.

— Phòng khách chỉ có một cửa sổ duy nhất mà từ đó có thể nhìn thấy tháp thoáng Sacré Coeur^[11]. – Wuenheim nhìn ngay về hướng có lỗ trở duy nhất ra bên ngoài.

— Đêm nay chẳng phải lúc mà ông kiểm tra được đâu! – Trung úy nói.

Đêm và mưa khiến cho nhiệm vụ của những điều tra viên trở nên phức tạp hơn. Chánh thanh tra tiếp tục đọc bản tài liệu của mình.

— Căn phòng có một chiếc ghế pho tô màu nâu, một tràng kỷ, một chiếc bàn thấp và một chiếc tivi.

— Thế còn cây xương rồng của tôi thì sao? – Caramany chất vấn.

— Cây xương rồng của ông làm sao?

— Cô ta không nêu cây xương rồng của tôi. Ông có thể nhận ra nó chứ? Nếu người ta để ý được cái ti vi của tôi, thì nhất định họ phải nhận ra được cây xương rồng, nó ngự ngay bên trên kia.

— Khi mà người ta bị choáng, tôi chắc không cần phải dạy ông điều này đâu nhỉ, thì một số thông tin bị chạy ra khỏi trí nhớ. Những dữ liệu không bị xóa có thể tái xuất hiện rất lâu sau vụ hành hung – Chánh thanh tra phản bác.

— Luật sư của tôi sẽ nghiên nát tiến trình tố tụng của ông thành cháo cho mà xem! – Viên sĩ quan cảnh sát thách thức.

Mặc dù cực kỳ tức giận, nhưng dấu hiệu đầu tiên có thể làm sáng tỏ vụ án này lóe lên trong đầu anh. Caramany thường chuyển chỗ cây xương rồng của mình tùy theo mỗi mùa để nó luôn được hưởng ánh sáng mặt trời nhiều nhất. Nếu như cô gái điếm kia không nhận ra cây này của anh thì đó là bởi cô ta hay một người quen của cô ta đã đến nhà anh vào mùa hè trong lúc

cây xương rồng đang được đặt ngoài ban công phòng ngủ của anh. Anh giữ thông tin này lại cho riêng mình. Wuenheim chẳng để anh có thời gian suy nghĩ lâu và tiếp tục:

— Nền nhà được lát gỗ... Các bức tường được sơn màu trắng...

Anh ta đưa mắt liếc nhanh về hướng các bức tường và nền nhà gỗ để chứng thực rằng mọi thứ đều phù hợp.

— Kể cũng lạ là một ả gái điếm lại biết tỏ tường đến từng chi tiết nhỏ nhất nơi ở của một viên chức cảnh sát, không đúng thể ư? – Chánh thanh tra hỏi, vẻ giễu cợt.

— Có hai phần ba cơ may để rơi đúng vào trường hợp các bức tường nhà ông được sơn trắng — Caramany lập luận — Thế ông không có à, ở nhà ông ấy, một chiếc tràng kỷ hủ? Một cái ti vi ư? Và thậm chí là một chiếc bàn thấp hết như ở hầu hết các gia đình trên đất nước Pháp này ư? Chẳng có gì đặc biệt trong lời miêu tả căn hộ của tôi cả. Hãy cứ tiếp tục theo hướng này đi và tôi sẽ rất lấy làm thích thú được biến ông thành trò hề trước tòa!

Poncey bất ngờ xuất hiện trong phòng đúng lúc mà Wuenheim bắt đầu đuối lý. Anh ta cầm trên tay chiếc chìa khóa đã được tìm thấy đằng sau chiếc tủ quý.

— Bằng sự hiểu biết cặn kẽ của mình về ngành khóa, tôi đoán đây là chìa khóa nhà xe hay một hầm ngầm. Tôi không nhầm chứ, Caramany?

Trung úy ngấm nhìn đồ vật trong giây lát, trước khi trả lời:

— Chuyến viếng thăm của các ông chỉ ít cũng phục vụ cho chuyện gì đó! Tôi đã thất lạc nó từ lâu lắm rồi. Phải nói rằng, tôi chưa bao giờ sử dụng hầm ngầm của tôi cả.

— Không phiền ông chứ nếu chúng ta cùng đi thăm nó ngay

bây giờ? – Chánh thanh tra hỏi.

— Nếu điều ấy làm ông hài lòng!

Đám cảnh sát xếp hàng dọc đi xuống cầu thang, được cuộn hình xoáy tròn ốc xung quanh lồng thang máy. Cái cầu thang này quá chật để chứa cả đoàn người đông đúc, họ chạm mặt bà gác cổng. Bà ta lảng một ánh mắt khó chịu về phía Caramany. Còn anh, đầu cúi thấp, hoàn toàn không để ý đến bà ta. Đi thứ ba trong hàng người, anh nghĩ rằng chỉ cần ba cú huých vai, anh sẽ có khả năng thoát khỏi đám lính canh mình. Họ nhanh chóng xuống đến nơi. Poncey dẫn đầu đoàn và luôn khư khư chiếc chìa khóa hàm ngậm, bắt nhịp cho các bước đi. Khi đến tầng trệt, Trung úy chỉ cho họ một cánh cửa gỗ không khóa, đó là lối vào duy nhất dẫn xuống tầng hầm. Họ bước xuống một cách trật tự.

Khi Poncey xoay nút đèn, ánh sáng từ những bóng đèn phát ra khiến một con chuột cống hải hùng, lẩn nhanh sau một bức tường và mất hút. Đại úy quay lại để có thêm thông tin. Caramany suy nghĩ vài giây. Lần duy nhất mà anh đặt chân vào hầm ngậm của tòa nhà, đó là ngày anh dọn đến đây ở.

— Nó chắc phải nằm bên phải – Anh nói – Là cánh cửa mang số bốn mươi bảy.

Một tiếng động trầm đục từ chiếc cống đầy nước mưa phát ra rõ mồn một ở sâu cuối hành lang. Poncey nhận ngay ra hầm ngậm của Trung úy. Khi anh ta đến nơi, một con chuột cống khác chui ra từ bên dưới cánh cửa và lách vào giữa hai chân anh ta. Viên sĩ quan giật nảy mình.

— Con vật chết giấm này! – Anh ta lầu bầu.

Thượng cấp của anh ta tiến lại gần. Đại úy Poncey tra chìa và xoay ổ khóa. Anh ta kéo cánh cửa ra để Wuenheim và

Caramany lách qua trước mặt. Không có bất kỳ thiết bị điện nào được lắp để tiếp thêm ánh sáng. Wuenheim hét văng lên ra lệnh cho cấp dưới đưa cho một cây đèn pin. Nữ viên chức trẻ trong đội cảnh sát Hình sự chìa cho Chánh thanh tra cây đèn của mình. Anh ta phải lần mò trước khi bật được chiếc đèn pin lên. Khi ấy, một quầng sáng phát ra dội lên những chồng hộp các tông ngất ngưỡng trên mặt đất. Những tiếng kêu, tiếng đổ vỡ khiến ta hình dung ra một gia đình loài gặm nhấm tung hoành trong đồng lổn nhổn này. Một miếng vải bạt màu xanh lơ rung lên dưới cơn hoảng loạn của những con vật khốn khổ. Wuenheim đánh mắt sang Poncey, người này hiểu ngay rằng nhiệm vụ bạc bẽo kia sẽ lại dành cho mình. Anh ta luôn đôi găng da đen vào tay và xô Caramany ra để tiến hành. Những cử chỉ của anh ta thật thận trọng, và các cơ bắp co cứng lại, anh ta sẵn sàng thu tứ chi mình về một cách nhanh nhất để tránh vết cắn.

— Ô mà – Poncey thốt lên trong lúc nắm tấm bạt kéo lên – Mẹ kiếp!

Và anh ta kéo nhanh tấm vải liệm màu xanh lơ. Một cơ thể bất động nằm ngay trên nền nhà. Đàn chuột cống nhiều vô kể hoảng loạn, vội vã rời khỏi lục phủ ngũ tạng của xác chết dẫm máu.

— Hãy còng kẻ sát nhân này vào ngay cho tôi! – Wuenheim gào lên với những người dưới quyền.

Những cảnh sát xông tới tóm lấy Caramany. Chiếc đèn trong hành lang vụt tắt đúng khoảnh khắc ấy. Chìm trong bóng tối, Trung úy liên tục tung ra những cú đấm thẳng, đấm móc và quỳ anh vào những mảng tối sẫm vây xung quanh đang muốn tóm lấy anh. Anh đã quyết định không để bị đưa xuống địa ngục. Sự nhón nháo lên đến cực điểm. Những tiếng kêu và

chửi thề từ tầng hầm vọng lên. Cây đèn pin duy nhất của Wuenheim nhanh chóng lia lên đám người đang ẩu đả nhưng chẳng giúp được gì.

Caramany thoát ra khỏi đám đông một cách khéo léo sau khi đã vật xuống sàn một khối ít nhất là tám mươi ký lô. Nằm vật dưới đất và gần như bất tỉnh, người cảnh sát vừa bị hạ nóc ao chắn ngang đường khiến những người đuổi theo kia bị chậm lại. Kẻ chạy trốn ngay lập tức thực hành một cuộc chạy siêu tốc trong hành lang, rẽ sang phải và nhận thấy một luồng sáng lơ mờ. Cái lồng thang máy không còn xa nữa khi mà những bóng đèn điện lại lóe lên. Tay phải ấn trên công tắc điện, tay trái lăm lăm khẩu súng, nữ cảnh sát của đội Cảnh sát Hình sự đã nhanh chân hơn các đồng nghiệp của mình. Cô đứng ngăn lối ra của Trung úy. Mặt cô ướt đầm mồ hôi. Nòng súng của cô rung lên. Caramany dừng ngay cuộc chạy lại nhưng tiếp tục từ từ tiến về hướng người phụ nữ trẻ đang lưỡng lự và nhìn thẳng vào mắt cô ấy. Cô chực bật khóc. Những tiếng kêu của đám đông trở nên khẩn thiết hơn. Còn cách chừng hai mét, cô nâng súng lên ngang tầm kẻ trốn chạy. Trong ống ngắm, cô nhìn rõ cặp mắt cương quyết của Trung úy Caramany. Ngón trỏ của cô trườn dần xuống lấy súng. Cả hai người đều không hề nghiêng răng. Viên sĩ quan cảnh sát chỉ còn cách cô có một mét. Không hề để ý đến sự đe dọa, cặp mắt anh không rời khỏi cái nhìn của người phụ nữ khôn khổ đó. Anh vẫn cứ tiến lên, cô hạ súng xuống.

— Caramany! – Wuenheim kêu lên trong lúc chạy bổ vào hành lang.

Trung úy chạy biến lên cầu thang. Nữ cảnh sát, lúc này nước mắt đầm đìa, đã không đủ can đảm để nã đạn. Wuenheim, người đã nhắm bắn kẻ chạy trốn, chỉ còn nhìn thấy trong ống kính của mình người phụ nữ trẻ đang rã rượi. Anh ta đã đến

quá chậm.

* * *

Một giai điệu chuông điện thoại quen thuộc nhưng như vắng tới từ miền xa vắng trong giấc mơ chập chờn của Chánh thanh tra Pierre Saint Hilaire. Ngày làm việc dài của anh đã chất đầy những cảm xúc. Hơi ấm nhẹ nhàng của Monica Scalzo đã đưa anh vào trong một giấc ngủ sâu. Anh giật nảy mình. Điện thoại của anh reo rất to:

— A lô! – Anh trả lời bằng một giọng như từ cõi âm phủ vọng về.

— Chánh thanh tra hả, Caramany đây!

— Caramany à! Họ đã thả anh ra rồi ư? – Saint Hilaire hỏi và ngồi nhồm hảnh dậy.

Monica Scalzo đã biến mất. Anh nhìn hết tất cả các giường ngủ. Cô ấy đã đi rồi.

— Đó là một cái bẫy, Chánh thanh tra ạ, tôi xin thề với anh đấy! Tôi đã không giết cô ấy!

— Bình tĩnh lại đi nào! Bình tĩnh lại đi! – Cấp trên của anh trấn an, – tại sao người ta lại muốn kết tội anh đã giết cô ta chứ?

Saint Hilaire vén tấm ri đô cửa sổ. Tàu đã dừng trên một sân ga. Tấm biển chỉ tên thành phố đã bị một thanh dầm sắt che mất một nửa. Anh cúi về bên trái và đọc được tên: “MILAN”.

— Cô ta nằm trong hầm ngầm của tôi! Ai đó đã giết cô ta trong hầm ngầm của tôi! – Caramany tuôn ra, đầy hoảng loạn.

— Tôi không hiểu ý anh! Chánh thanh tra Wuenheim có biết án mạng này không? – Saint Hilaire hỏi, trong lúc lại ngồi

xuống một chiếc giường ngủ.

— Đương nhiên rồi! Họ đã tìm thấy xác chết trong lúc khám nhà! Người ta muốn chụp mũ cho tôi. Nhưng tôi, tôi sẽ không để cho họ làm gì thì làm đâu, Chánh thanh tra à! Anh nghe tôi nói chứ! Phải giúp tôi đi!

Caramany không còn là mình nữa.

— Nhưng anh đang ở đâu hả? Hãy chuyển máy cho Chánh thanh tra, tôi muốn nói chuyện với ông ấy!

— Tôi không thể nói cho anh biết được là tôi đang ở đâu!

Saint Hilaire đập mạnh ngay lập tức.

— Anh bỏ trốn hả?

— Hãy hiểu cho tôi, thưa Chánh thanh tra, tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Tôi vô tội và tất cả cứ đè nặng lên tôi!

Saint Hilaire không thể tin nổi:

— Tôi hy vọng là đã không có thương vong gì chứ?

— Anh không cần lo lắng gì đến chuyện ấy đâu! Một số sáng mai có thể bị đau ở quai hàm, nhưng chẳng là gì cả so với chính những phiền muộn, rắc rối của tôi.

— Caramany này, anh phải ra đầu thú đi thôi! Việc anh bỏ trốn chỉ gây thêm bất lợi cho anh – Chánh thanh tra nói một cách nghiêm túc – Một thông cáo truy nã sẽ được gửi đi nhanh chóng và anh có nguy cơ tự hạ gục mình đấy!

— Quan trọng gì đâu kia chứ! Giữa chết và sống những ngày cuối đời trong tù, thì chẳng khác nhau là bao.

Caramany nói với giọng ngắt quãng từng hồi. Tâm trí anh đang sôi sùng sục. Anh cố tìm hiểu xem điều gì đang xảy đến với mình.

— Hãy nghe tôi! – Saint Hilaire ra lệnh – Anh sẽ đi ẩn ở chỗ

nào đó và đợi tôi về. Sáng mai, anh sẽ liên lạc với tôi để chúng ta có thể gặp nhau. Chúng ta sẽ rà soát lại vụ việc này và sẽ thảo luận về chiến thuật để giải quyết. Anh biết chỗ để ở qua đêm chứ?

— Tôi sẽ xoay xử lấy! Kiểu gì đi nữa, tôi phải thực hiện một chuyến viếng thăm bất ngờ. Tôi cần kiểm tra một giả thuyết – Anh nói nước đôi.

— Anh có những ngờ vực ư? – Saint Hilaire hỏi.

— Tôi phải đi đây!

Saint Hilaire nghe thấy trong máy một hồi còi hai nhịp, âm thanh đặc trưng của còi xe cảnh sát.

— Ngày mai tôi sẽ liên lạc với anh!

— Chờ đã Caramany! Caramany à!

Sự liên lạc bị gián đoạn. Trung úy vội vã tắt máy.

Pierre Saint Hilaire nổi đóa. Anh bị kẹt trong toa tàu này, phải chờ cho đoàn tàu khởi động lại. Anh biết rõ mình sẽ chẳng thể quyết định được gì trước khi mặt trời mọc. Làm sao anh có thể ngủ lại được bây giờ chứ? Những ý tưởng chòng chéo trong đầu anh. Liệu anh có nên gọi điện cho Chánh thanh tra Wuenheim để thông báo cho anh ta biết về cuộc gọi này không, và để có thêm tin tức về án mạng này? Anh có lẽ sẽ chẳng moi được chút thông tin nào từ anh ta đâu. Liệu anh có nên đánh thức cấp trên của anh ta dậy, Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Pupillin, để báo cho ông ấy biết những sự việc này không? Không được, anh phải chơi trò sát sạt và phải đợi về đến Paris đã để nắm bắt tình hình tốt hơn. Sự vội vã bao giờ cũng là cố vấn tồi.

Anh bật công tắc điện khoang ngủ. Một tấm các bằng giấy hồng, được đặt trên chiếc giường mà vài giờ trước đó anh đã

chìm vào giấc ngủ trong vòng tay của Monica, thu hút sự chú ý của anh. Một lời giã biệt chẳng? Anh tự hỏi. Hay một số điện thoại đây? Người đàn bà xa lạ này có thể viết được một chương mới cho đời mình. Người có thể đem đến hương vị của tương lai, hết như nhựa làm cây tái sinh vào mùa xuân. Mùi nước hoa của cô vẫn còn phảng phất trong khoang ngủ con tàu. Nó ghi lại sự hiện diện của cô. Liệu anh có thể tìm lại được cô không? Anh thầm hy vọng sẽ có một cơ may thứ hai. Ở mặt sau tấm giấy nhỏ, anh đọc được mấy chữ viết bằng mực đen: Cô ấy còn sống.

Năm

Những đèn chiếu hun nóng tầng hầm và làm lóa mắt những điều tra viên. Nơi xảy ra án mạng bị rất đông những cảnh sát trong trang phục áo liền quần và đeo găng trắng bao vây. Chánh thanh tra tập sự Le Taillan, ngồi phệt ngay trên nền đất, đang cố gắng lấy lại tinh thần. Trong cuộc ẩu đả với Trung úy Caramany, anh ta đã nhận được những cú đấm đau điếng trước khi ngã vật xuống đất. Anh ta cố gắng lấy lại hơi, vẫn còn đang bị choáng trước cuộc tấn công.

Nữ cảnh sát trẻ thuộc đội cảnh sát Hình sự vẫn chưa hết lo lắng. Chánh thanh tra Wuenheim choảng cho cô một trận trời bời, người nữ cảnh sát này khóc tức tưởi. Anh ta dọa sẽ chuyển cô về sở lưu trữ của ngành cảnh sát, hay trong rất nhiều các khu khác cũng rất thú vị chẳng kém. Giữa hai tiếng nấc, cô nhắc lại, một cách chính đáng, rằng cô không ở trong khuôn khổ phòng vệ chính đáng. Caramany đã bị tước vũ khí từ trước, và cô biết rõ điều đó. Vậy nên cô không có nguy hại gì cho mạng sống của mình cả. Wuenheim tức điên lên. Dân chúng trong tòa nhà, cả tầng trên cùng, chắc đều nghe thấy hết tất cả những lời quở trách. Anh ta tin rằng anh ta đã linh cảm không sai. Anh ta đã tóm được thủ phạm và tức điên lên vì đã không ra lệnh còng tay kẻ sát nhân sớm hơn. Caramany là một đồng nghiệp. Chừng nào mà những bằng chứng không đúng như những lời tố cáo của cô gái điếm, thì anh ta không thể phát lệnh mà không thu về mình tất cả luồng sấm sét của toàn thể cộng đồng cảnh sát viên. Nỗi sợ hãi bị coi thường trước mắt những người khác đã

ngáng trở công việc của anh ta. Trải nghiệm này sẽ là một bài học. Trong tương lai, anh ta sẽ còn khắt khe với chính mình hơn nữa. Bản buộc tội của anh ta kết thúc bằng một câu oang oang: “Hãy đi đi cho khuất mắt tôi!”.

Trong thời gian ấy, đại úy cảnh sát Poncey bận rộn làm việc quanh xác chết hay đúng hơn là những gì còn lại của xác chết. Để không quên một chi tiết nào, anh ta cầm trong tay một chiếc máy ghi. Dụng cụ ghi âm này vô cùng hữu ích vì anh ta sẽ phải quay về sở gõ biên bản khám sát hiện trường. Anh ta bắt đầu bằng việc nêu ngày tháng, giờ đến điều tra, địa chỉ tòa nhà, phong cách kiến trúc của tòa nhà và phương tiện dẫn xuống tầng hầm mang số bốn mươi bảy. Rồi anh ta tiếp tục miêu tả thể loại ổ khóa, tình trạng vận hành và nêu rõ diện tích hầm ngầm. Khi căn hầm ngầm không còn một ai trong các kỹ thuật viên của đội cảnh sát luật pháp, anh ta có thể lục soát trong đồng mảnh vụn chất chồng trên nền nhà. Mùi bốc ra càng ngày càng khó chịu. Dưới một hộp các tông phủ lên một phần chân của nạn nhân, anh ta phát hiện ra một cái ví đựng danh thiếp và yêu cầu thợ ảnh chụp mấy bức. Với đôi găng tay cao su, anh ta mở chiếc ví bằng da và lôi từ đó ra một cái bằng lái xe đề tên Mélanie Bouzy. Người đàn bà trẻ trên tấm ảnh chứng minh nhân dân có vẻ rất xinh xắn. Không có tài liệu hành chính này, Poncey sẽ rất khó xác định được danh tính xác chết nham nhở dưới chân anh ta. Bộ mặt mĩ miều trên tấm bằng lái xe, giờ chỉ còn là một khối thịt nhầy nhụa. Lũ chuột cống đói khát đã tấn công mọi bộ phận của xác chết. Con người dày dặn kinh nghiệm nhét vật vừa được phát hiện vào trong một cái túi nilông và niêm phong lại. Anh ta tiếp tục đưa máy ghi âm lên ngang miệng để miêu tả những sợi dây trói giữa hai mắt cá chân và cổ tay người chết. Cơ thể hoàn toàn lỏa lồ, hai cánh tay cô ta bị

trời ngoặt sau lưng. Poncey lại kiếm tìm một lần nữa trong đồng đồ nát để mong tìm được những phần áo quần còn lại. Cuộc tìm kiếm ấy trở nên vô ích, và anh ta kết luận rằng xác chết đã được mang tới đây, trần truồng, trong tấm vải bạt màu xanh lơ. Anh đề nghị những kỹ thuật viên mang về phân tích thêm, tấm bạt nhựa đó có thể còn đem lại những dấu vết và manh mối.

Sau khi nổi đóa với nữ cảnh sát trẻ, Chánh thanh tra Wuenheim phát ra những chỉ thị qua chiếc máy bộ đàm để các đội tuần tra của cảnh sát bao vây toàn bộ khu phố. Anh đề nghị sự cộng tác của những quận khác trong thành phố Paris, để rải quân theo chiến thuật bàn cờ khắp địa hạt được tốt hơn. Caramany giờ trở thành kẻ thù số một của Quốc gia.

Phía trên đầu cầu thang, Eve Saint Hilaire bất ngờ xuất hiện. Wuenheim dừng ngay việc truyền điện đàm.

— Đúng là một địa điểm kỳ cục cho một cuộc hẹn hò thân mật nhỉ! – Cô lên tiếng với một cái nháy mắt.

Việc nhìn thấy Eve ngay lập tức làm cơn tức giận trên mặt Wuenheim biến mất. “Nữ thần” của anh xuất hiện bằng xương bằng thịt, ở tuổi hai mươi bảy, cô gái thông minh này chính là hiện thân của vẻ đẹp hoàn hảo. Cô cao hơn cả cha mình, với cặp chân dài mảnh dẻ, cô mang màu da sẫm tuyệt hảo. Mái tóc đen huyền, được cắt vuông vức, làm nổi bật cặp mắt nâu ngả sang xanh theo màu ánh sáng. Một chiếc mũi hếch, được hưởng từ mẹ, khuôn mặt tươi vui và vẻ duyên dáng tự nhiên. Eve tươi cười bước xuống cầu thang hết như một người dẫn đầu cuộc duyệt binh Paris. Wuenheim bị nụ cười của cô chinh phục.

— Anh không biết là em trực – Wuenheim lên tiếng – cùng lúc cảm nhận được mùi thơm êm dịu tỏa ra từ nữ bác sĩ pháp y.

— Em cũng không biết rằng anh đang làm việc ở đội Trọng án – Cô lập tức chọi lại ngay.

Ánh mắt họ không giấu được niềm hạnh phúc. Chẳng bao lâu nữa, họ sẽ tổ chức lễ kỷ niệm sinh nhật đầu tiên cho cuộc gặp gỡ của họ. Từ nhiều ngày nay, Wuenheim chạy đôn đáo khắp các cửa hiệu nữ trang ở Paris để tìm bằng được chiếc nhẫn lý tưởng. Anh mong muốn thuyết phục được cô đến sống trong căn hộ của mình. Tựa như một con ngựa hoang, cô vẫn chưa sẵn sàng để bị thuần phục. Cô từ chối lời đề nghị của Chánh thanh tra không biết đã bao lần, dẫu rằng cô rất yêu anh. Người đàn ông này, người đã lấp đầy nguồn hạnh phúc cho cô, chắc chắn là điều tốt đẹp nhất đến trong cuộc đời cô. Anh có sự chững chạc đáng tin cậy của người ở tuổi tứ tuần luôn phong độ. Vẻ quyến rũ của anh thu hút cô. Nhưng cô còn muốn gìn giữ đến mức lâu nhất có thể khu vườn thiêng của mình. Cô vẫn còn chưa sẵn sàng để hy sinh tự do và tuổi trẻ.

— Đây là cuộc điều tra chung đầu tiên của chúng mình! – Michel Wuenheim tiếp tục lên tiếng.

— Nạn nhân là ai vậy? – Người phụ nữ trẻ hỏi một cách máy móc.

— Một cô gái điếm – Anh nói – Tác giả đã được xác định danh tính rồi, đó là một cảnh sát.

Eve Saint Hilaire sửng người giây lát, ngạc nhiên.

— Em có biết anh ta không?

— Đó là một người làm việc dưới quyền cha em, Trung úy Luc Caramany.

— Điều đó chẳng gây cho em chút ấn tượng gì cả! – Cô đáp – Cái xác nằm ở đâu? – Cô tiếp lời và mắt hút vào trong hành lang tối mờ.

Chánh thanh tra ngăn cô lại.

— Anh vừa nói chuyện điện thoại với ông!

— Ai cơ? – Cô hỏi lấy lệ.

— Cha em!

Ngọn lửa tình yêu đang lóe sáng bỗng vụt tắt trong mắt người đàn bà trẻ.

— Ông ấy đã nói gì với anh?

— Ông ấy nổi cáu!

Chánh thanh tra tháo kính xuống để lau. Anh thường làm vậy mỗi khi có chuyện buồn phiền. Eve biết rõ cái tật này.

— Ông ấy nói rằng tất cả mọi chuyện này chẳng ăn nhập gì cả, rằng Caramany vô tội. Anh phải nói thật với em rằng điều đó chẳng tốt đẹp gì lắm cho một cuộc nói chuyện đầu tiên đâu!

— Không quan trọng! – Cô trấn an anh để cắt nhanh câu chuyện – Em không tính sẽ mời ông đến dự đám cưới của chúng ta.

Wuenheim dừng lại trong khoảnh khắc trước những gì mà anh vừa nghe thấy.

— Em muốn làm đám cưới rồi ư?

Eve quay lại.

— Đó là một cách để nói thôi. Anh yêu ạ, anh biết rõ em nghĩ gì về đám cưới rồi mà – Cô đáp để xoa dịu hy vọng của người yêu – Thôi được! Anh chỉ cho em chỗ xác chết đi nào, có đồng ý hay không hả? – Cô bỗng sốt sắng.

Cặp yên ương nhanh chóng đến chỗ Đại úy Poncey lúc này vẫn tiếp tục ghi âm những lời bình luận của mình. Viên sĩ quan cảnh sát không biết nữ bác sĩ pháp y. Khi Chánh thanh tra giới thiệu họ với nhau, Poncey nở một nụ cười nhẹ trên môi. Anh

liếc nhìn chăm chú Eve Saint Hilaire, tự hỏi rằng một cô gái tuyệt vời như cô thì có thể tìm thấy gì quyến rũ ở người cấp trên của mình nhỉ. Anh thầm nguyện rửa con người này về niềm may mắn mà anh ta có được. Eve, mình vận trang phục nghiệp vụ, bước vào hầm ngầm số bốn mươi bảy.

Ngồi xổm bên cạnh xác chết, cô chăm chú dò xét toàn bộ cơ thể tử thi, từ chân lên tận đầu. Mùi thối của lục phủ ngũ tạng bị trương nát do thói phàm ăn của loài gặm nhấm trong tòa nhà, khiến khứu giác của bác sĩ thấy thật khó chịu, nhưng cô chẳng để lộ ra điều gì. Nghề nghiệp của cô đã tạo cho cô khả năng chịu đựng trước những mùi thối khiến bất cứ người nào cũng buồn nôn. Hiện giờ, cô đã thuần phục được những cơn hành hạ khứu giác ấy, điều mà phần đông các cảnh sát vẫn chưa bao giờ có thể làm được. Cô sờ vào bắp thịt ở cánh tay, kiểm tra độ cứng của xác chết. Nạn nhân bị giết hại từ hai ngày trước đó, có thể là ba ngày. Công việc của cô là kiểm tìm những nguyên nhân gây ra cái chết mà không được để chỗ cho tình cảm xâm lấn. Xác chết không còn hình hài một con người nữa này đã từng có một cuộc sống bình thường. Không. Không bao giờ Eve Saint Hilaire lại để cho cảm giác bị chi phối khi làm việc. Không bao giờ cô tự đồng hóa với các nạn nhân. Cô coi họ như những cuốn sách bí mật và cô phải giải mã những tình huống về cái chết của họ. Tại sao và làm thế nào mà sự sống lại rời khỏi cơ thể trần truồng lúc này đang nuôi dưỡng một bầy chuột công hoang đói ngấu chử? Cô ấn một cái máy dò vào sâu trong đám thịt toang hoác của nạn nhân. Mười bốn độ. Kết quả hiển thị xác nhận lời đánh giá đầu tiên của cô về ngày nạn nhân bị giết chết.

— Cô có thể nói cho chúng tôi biết cô ta đã bị giết bằng cách nào không? – Chánh thanh tra hỏi, chuyển sang cách giao tiếp bình thường kiểu công việc với cô trước đám lính của mình.

Cô khẽ cười, nụ cười mà chắc chỉ người quá cố mới được đối diện.

— Điều đó rất khó! Xác chết trong tình trạng rất tồi. Lốp thịt trên mặt đã bị mất hoàn toàn. Một phần lớn các giác quan đã bị xới tái. Chỉ có mổ khám nghiệm tử thi mới cho phép đưa ra những kết luận đáng tin – Cô nói bằng một giọng khàn khàn đơn điệu không xúc cảm của nghề nghiệp.

Khi đưa cặp mắt dò một lượt khắp cơ thể nạn nhân, cô nhận ra một nốt ruồi phía bên dưới cổ. Cô nhớ rằng mẹ mình cũng có một cái hệt như thế. Kể từ khi bà mất tích, cô luôn rất sợ một ngày nào đó phải khám nghiệm đúng xác của người mà cô vô cùng yêu quý và nhớ nhung. Cô thường hình dung ra cảnh một điều tra viên đang cố gắng giải thích cho cô hiểu tại sao cô lại không có quyền được khám nghiệm một tử thi nào đó, trong khi cô là người trực ban. Cô thấy mình giận dữ gạt tung mọi thứ để chạy về phía xác mẹ và bị giữ lại bởi một hàng rào cảnh sát. Cảm ơn Chúa, cô nhủ thầm, điều đó đã không xảy ra và điều đó chắc sẽ chẳng bao giờ xảy ra cả! Cô cảm thấy từ sâu thẳm trong tâm trí mình rằng mẹ cô vẫn đang còn sống, mặc dù chẳng có tin tức gì của bà. Tại sao bà lại phải trốn chạy khỏi cha cô chứ? Bà đang cất giấu bí mật nào đây?

— Thưa cô Saint Hilaire! – Wuenheim lên tiếng.

— Vâng! – Cô đáp và thoát ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ.

— Chúng tôi có thể chuyển xác đi được chưa? Quan tài đã được đem đến đây rồi.

Cô lấy lại tinh thần và trả lời bằng một chất giọng nghề nghiệp.

— Vâng, thưa Chánh thanh tra! Vậy thì làm đi! Tôi đề nghị cho chuyển thẳng xác nạn nhân về Viện Pháp y ngay. Tôi sẽ tiến

hành các xét nghiệm cần thiết ngay tức thì để không làm mất đi những vết tích và dấu hiệu, vả lại – cô nói, mắt nhìn thẳng vào Chánh thanh tra – cũng chẳng có ai chờ tôi ở nhà cả!

Sáu

Nhân danh giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở, Chánh thanh tra Wuenheim phải cư xử gương mẫu. Dẫu rằng anh đôi khi cũng vi phạm nội quy vì yêu cầu của một cuộc điều tra nào đó, nhưng anh buộc mình không được lạm dụng chức năng cảnh sát để tạo điều kiện dễ dàng cho cuộc sống hàng ngày của mình. Trong buổi đêm mưa gió như đêm nay, mặc dù đã ba lần quay lòng vòng trong khu, anh vẫn không sao tìm ra một chỗ trống để đậu xe gần Viện Pháp y Paris. Thế là anh đành miễn cưỡng để chiếc xe công vụ trên một bãi đậu riêng dành cho sở cảnh sát của hệ thống xe lửa ga Austerlitz. Giờ anh chỉ còn phải băng qua cây cầu dẫn anh đến bên bờ hữu ngạn dòng sông Seine để gặp được người bạn gái của mình.

Khi kết thúc cuộc điều tra sơ bộ dưới tầng hầm trong tòa nhà của Trung úy Caramany, anh đã quay về phòng làm việc để tổ chức phần tiếp theo của cuộc điều tra. Đại úy Poncey đảm nhiệm phần gõ biên bản điều tra đêm đó. Anh ta không phải đợi đến khi nhận lệnh của anh, đã bắt tay ngay nhiệm vụ của mình. Trách nhiệm còn dài và anh ta mong có thể tận dụng được vài giờ để ngủ, nên phải tiến hành nhanh. Wuenheim, từ phòng làm việc điện thoại cho người quản lý phòng radio để nghe bản tổng kết về những cuộc tìm kiếm Caramany đã được tiến hành từ trước đó. Một đội tuần tra, hình như, đã thoáng nhận ra kẻ trốn chạy trong một ca bin điện thoại, nửa giờ sau khi thoát khỏi sự kiểm soát của Wuenheim. Nhưng Caramany đã lại bốc hơi mất tiêu ở một góc phố dành cho người đi bộ. Wuenheim,

vốn là một nhà điều tra kỳ cựu, liền lệnh cho một người trong đám cảnh sát của anh đến xác định toàn bộ các số điện thoại từ ca bin này gọi đi. Cuộc truy đuổi tiếp tục. Chừng mười chiếc xe chạy xuôi ngược khắp khu đã được Chánh thanh tra khoanh vùng. Khi những chỉ thị đã phát xong, anh thông báo với các cộng sự dưới quyền rằng anh muốn đích thân tham dự buổi xét nghiệm tử thi. Đám cảnh sát chẳng nghĩ thơ gì để không hiểu động cơ của cuộc dẫn thân và sát sao vào việc táo bạo này. Theo luật thông thường, công việc chẳng chút hấp dẫn này hay được đẩy cho một lính mới, một kẻ bị phạt hay những người không có thân phận đảm nhận. Nhiệm vụ này chẳng thú vị gì và chẳng ai tranh nhau để mà hứng lấy cả. Giám đốc sở quyết định nhận lấy công việc này thì chắc hẳn đằng sau đó phải chứa ẩn một lý do khác! Người trực Viện Pháp y đêm nay là Eve Saint Hilaire mà.

Dưới cơn mưa tầm tã, anh chạy bộ đến gặp người con gái luôn chiếm hết toàn bộ ý nghĩ của anh. Wuenheim nhảy qua một bãi nước bắn thủy và đầy bùn đang chảy ào ào vào các miệng cống. Dưới cây cầu dẫn đến Viện, một luồng sáng xanh báo hiệu sự hiện diện của một chiếc xà lan. Con tàu gần giống như một chiến hạm ma xuất hiện trong quang sáng nhập nhoạng đó. Chưa bao giờ ý tưởng sắm cho mình một chiếc ô hiện lên trong đầu anh và anh lấy làm hồi tiếc vì điều đó trong cái đêm đầy náo động này, khi mà nước thấm ướt đầm áo quần anh. Wuenheim tránh xa vỉa hè để né những luồng nước mạnh tóa lên do những bánh xe của chuyến xe buýt cuối cùng đang chạy về ga Lyon. Dọc con đường lớn trên bờ sông, ẩn mình trong khúc vòng của một đường tàu điện ngầm, những mặt tiền buồn thảm của Viện pháp y bị đen xạm do xuống cấp. Chánh thanh tra rảo bước. Tay cầm chiếc khóa Viện mà Eve đã đưa cho

anh trước đó, anh xoay ổ khóa của cánh cửa ra vào nặng nề. Vào được nơi khô ráo, Wuenheim thưởng thức những khoảnh khắc yên tĩnh đầu tiên trong tiền sảnh lễ tân rộng lớn. Chỉ có những điểm sáng chỉ các lối thoát hiểm tỏa ra một luồng sáng êm dịu. Biết rõ khu nhà, anh theo những điểm mốc đó đến chỗ thang máy. Tiếng kêu kèn kẹt của cỗ máy nâng dội thẳng vào tai anh. Khi chiếc ca bin yên vị trên tầng, anh dùng lực kéo tấm lưới sắt chắn cửa hình đàn Ác coóc để ông để dẫn mình xuống dưới lòng đất trong dáng điệu chậm rãi và bước đi trúc trắc lật khật.

Phần lớn các gia đình đều xem chương trình thời sự hai mươi giờ, rồi đến một bộ phim nào đó trước khi đi nằm một cách thanh thản. Còn anh, vào lúc hai giờ sáng, lại đang đi đến gặp người anh yêu thương, và để mở xẻ một tử thi! Cuộc sống của những thanh tra cảnh sát thật khác xa với mọi người trên trần gian này. Ấy thế mà, chưa có một phút giây nào anh muốn thay đổi vị trí của mình. Thang máy vừa đưa anh đến tâm điểm của địa ngục. Một mùi hăng hắc xộc vào mũi anh. Một hành lang dài dẫn đến lối vào các phòng xét nghiệm, những chùm đèn nêông tỏa ra một thứ ánh sáng nhợt nhạt, hoàn toàn phù hợp với chốn này. Anh thận trọng tiến lên, để ý đến từng phòng dọc các lối đi dưới tầng ngầm, do không biết Eve đang tiến hành công việc ở phòng nào. Tất cả các gian phòng hình như đều chìm trong bóng đêm. Cuối cùng, thì một cánh cửa cũng bật mở. Bác sĩ pháp y đón anh với nụ cười rạng rỡ.

— Tất cả các phòng xét nghiệm đều vắng tanh! Em vẫn còn chưa tiến hành công việc à? – Anh hỏi.

Cô ôm ngang người anh “hệt như một sợi dây leo quấn quanh một cành cây”.

— Chưa! Do chẳng có ai cả, em nghĩ rằng có lẽ sẽ thú vị hơn

khi tiến hành công việc trong giảng đường – Cô đáp lại.

Giảng đường này giống như một trường đấu. VẬY LÊN ĐƯỜNG THÔI! Sẵn sàng cho một buổi trình diễn! Một đài bán nguyệt đối diện trước mặt họ, được quây lại bằng những hàng ghế băng và những chiếc bàn nhỏ bằng gỗ để cho sinh viên ngành tội phạm học nghiên cứu. Gian phòng sân khấu bệnh hoạn này khiến anh nghĩ đến những kỷ niệm đã bị chôn vùi thời còn là học viên Chánh thanh tra trẻ. Hồi ấy, anh thường xuyên đến ngồi trên chính những chiếc ghế kia để tham dự cuộc xét nghiệm tử thi đầu tiên ở giữa phòng, thân thể bị biến dạng và trơ xương của cô gái điếm nằm dài trên một cái bàn sắt. Hai đèn chiếu, một cách thật sỗ sàng, rọi thẳng xuống thân thể người chết soi sáng không chừa bất kỳ một nếp gấp nào của cô.

— Anh đã bao giờ làm tình trong một phòng khám nghiệm tử thi chưa? – Eve hỏi trong lúc lườm cô mơn man vành tai phải của anh.

— Nhiều lần rồi ấy chứ! – Anh trêu.

Cô tức thì đẩy ngay anh ra. Cặp môi cô phụng phịu như diễn kịch. Anh ôm ngang người cô. Cô cố ý vùng vẫy. Wuenheim ôm chặt cô vào ngực mình và hôn cô một cách ưu tư mơ mộng. Cô để mặc cho anh cuốn đi.

— Anh đã làm thật rồi à? – Người đàn bà trẻ lại tiếp tục hỏi.

— Đương nhiên là không rồi! Còn em?

Eve đáp lại nụ hôn của anh. Hai bàn tay nhỏ nhắn của cô mơn man những bắp thịt trên cơ thể anh.

— Trả lời anh đi nào! – Anh cố gắng hỏi.

Cô cụp mắt xuống. Cô cười như kẻ mắc lỗi.

— Là trước khi mình gặp nhau rất lâu kia! – Cô nói, như lời xin lỗi.

Cô cầm tay trái anh đặt lên phía trong đùi mình.

— Đó là một tay đẩy băng ca – cô tiếp tục, mắt vẫn quan sát cái nhìn ghen tuông của bạn trai. – Nhưng anh an tâm đi, anh ta không còn làm việc ở đây nữa rồi!

Cô xoa nhẹ má anh.

Anh lấy lại vẻ mặt thân thiện hơn.

— Em chắc chắn – cô nói – là anh sẽ đủ khả năng khiến em quên đi kỷ niệm ấy một cách nhanh chóng.

Bàn tay phải của Eve trượt dọc người anh cho đến tận phần giữa hai đùi chàng cảnh sát.

— Đừng lo, hôm nay sẽ chẳng có khán giả nào xem đâu – Cô nói thêm vẻ ranh mãnh.

Wuenheim hưng phấn mãnh liệt. Lại hỏi hả ôm hôn Eve, anh kéo tung chiếc áo blouse trắng của cô, để lộ ra bên ngực trái của cô. Ngạc nhiên, anh đưa mắt dò hỏi.

— Em nghĩ rằng mình đã quên vận đồ lót! – Cô uốn éo làm duyên.

— Vậy là có sự chuẩn bị kỹ từ trước!

Cửa bên dưới cầu thang rập mạnh. Họ ngay lập tức đẩy nhau ra. Eve Saint Hilaire vội vã chỉnh lại áo blouse của mình trước khi kẻ quấy rối kia xuất hiện. Một quân cảnh, chỉ cùng lắm là trên đôi mươi, tiến vào giảng đường sau khi đã cố giậm chân thật mạnh để đánh động trong hành lang. Anh ta đi nhanh ba bước trước khi đứng trong tư thế nghiêm.

— Với tất cả sự tôn trọng của tôi, thưa Chánh thanh tra! Xin chào, thưa bà! – Anh ta nói và kính cẩn nghiêng mình – Tôi được đại úy Poncey phái đến. Ông ấy không sao có thể liên lạc được với ông qua điện thoại di động.

Màn hình điện thoại của anh đúng là đang hiển thị chế độ không có sóng, điều hoàn toàn bình thường trong tầng hai dưới hầm ngầm tòa nhà này.

— Ông ấy muốn thông báo với ông rằng việc khai thác những cú gọi từ ca bin điện thoại đã có kết quả tốt. Kể tình nghi đã liên lạc với một trong những đồng nghiệp của ông.

Người đàn ông trẻ, với cách phát âm của người miền Tây Nam nước Pháp, tiếp tục đọc trọn bài học thuộc lòng của mình.

— Đại úy nói rằng ông hẳn phải biết chúng ta đang nói đến ai!

Eve Saint Hilaire ném một ánh mắt dò hỏi để cô đạt được một lời xác nhận.

— Cảm ơn cậu! – Wuenheim đáp lại viên cảnh sát trẻ – Cậu có thể quay lại xử thực thi nhiệm vụ của mình được rồi.

Chàng quân cảnh trẻ chẳng đợi phải nài. Cặp mắt anh ta không sao rời khỏi thi hài bị biến dạng của người đàn bà nằm trên bàn mổ. Anh ta chắc hẳn lắm trước ý tưởng phải tham dự cuộc giải phẫu. Được trấn an, anh ta nhanh chóng rời khỏi giảng đường.

— Anh ta đã gọi điện cho cha em, đúng không? – Eve hỏi.

Anh gật đầu.

— Điều đó có vẻ hoàn toàn đương nhiên thôi!

— Anh sẽ phải chất vấn ông ấy à?

— Đúng vậy! Và điều đó chẳng khiến anh thấy vui vẻ tí nào cả!

Cơn cuồng nhiệt đã bùng lên giữa cặp tình nhân khi này giờ đã xẹp hẳn xuống. Phần tiếp theo của nó sẽ được gác lại vào một ngày sau này. Chánh thanh tra lại đưa tay lau mắt kính. Eve đẩy

một chiếc bàn có bánh xe chứa đủ các loại dụng cụ giải phẫu lại gần. Cô chìa cho anh một cái khẩu trang và một chiếc áo blouse. Vặn vào mình trang phục này, anh sẽ đến đứng ở vị trí trước đôi bàn chân của cô gái điếm.

Hết như Poncey đã làm vài giờ trước đó, Eve Saint Hilaire bật một chiếc máy ghi âm rồi đặt sát mép chiếc bàn sắt. Cô đọc to ngày tháng, giờ, tên tuổi và chức vị người phụ tá của mình. Rồi cô bắt đầu miêu tả tử thi, thậm chí còn chưa thềm đặng vào. Sau đó, cô yêu cầu Chánh thanh tra trợ giúp để quay giở mình cái xác chết và lại tiếp tục miêu tả. Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến cô thực thi công việc của một bác sĩ pháp y. Anh yêu cái khuôn mặt kia bỗng dưng trở nên nghiêm túc và cặp mắt hết sức tò mò. Ánh mắt Chánh thanh tra hờ hững trượt qua thi hài nạn nhân xấu số, và mặc dù anh đã rất cố gắng, nhưng nó vẫn cứ tập trung hết lên chiếc áo blouse trắng mà cô, trong lúc vội vã đã quên đóng lại cái cúc cuối cùng. Còn Eve, cô lại chẳng bận tâm gì đến anh nữa. Cô trở về với chức năng và phận sự, điều tra những nguyên nhân của cái chết.

Cầm cây kéo có lưỡi rất lớn, cô cắt đứt những sợi dây vẫn còn trói hai chân và hai cánh tay xác chết. Wuenheim, tay đeo găng cao su, cầm mở dây đó và cho vào bao niêm phong. Phần bụng nạn nhân, mặc dù đã bị loài gặm nhấm mổ xẻ, nhưng bác sĩ pháp y vẫn phải can thiệp mới có thể quan sát được các cơ quan sinh học của đời sống con người. Thế là cô phải cắt những rãnh xương sườn bằng một cây kéo to rất sắc, rồi mở rộng vết cắt. Cô thấm máu nạn nhân và nhỏ vào hai lọ thủy tinh để đưa đi phân tích. Những kết quả sẽ cho biết liệu cô gái điếm này có là nạn nhân của một vụ đầu độc trước khi nhận lấy vô vàn cú dao đâm mà cô đang quan sát hay không. Sau đó, trên mỗi bộ phận, cô dùng kéo cắt một mẫu ra để ghi lại những màu sắc của chúng và

lại bắt đầu một lần lấy mẫu mới. Cúi xuống trên bộ gan, cô nhìn mặt dưới tấm khẩu trang.

— Em cho rằng đã có thể nói cho anh hay về nguyên nhân cái chết của người này rồi! – Cô tuyên bố, cố giữ để anh hồi hộp.

Ánh mắt họ gặp nhau.

— Gan đã bị chọc thủng nhiều nhất bằng một vật sắc nhọn. Chiều theo độ rộng và sâu của các vết cắt, em khuyên anh nên tìm kiếm một con dao làm bếp có lưỡi khá dài – Cô nói rõ với Chánh thanh tra.

Wuenheim ghi thông tin này vào cuốn sổ nhỏ sẵn trong túi áo vét. Ngẩng lên, anh bắt gặp Eve đang chuẩn bị thao tác vào phần đầu nạn nhân với một cái cưa máy. Anh quay nhìn đi hướng khác khi cô bắt đầu cưa hộp sọ thành hai phần bằng nhau. Anh sợ hình ảnh này ăn sâu trong tiềm thức mình, và rằng cô sẽ đem hình ảnh này ra đùa. Anh không thích cách đùa lạ này của bạn gái. Eve Saint Hilaire vén nhanh lớp da bao xung quanh hộp sọ hết như một đứa trẻ bóc một quả chuối. Bằng hai bàn tay, cô bóc bộ óc màu hồng hồng và đặt nó lên chiếc bàn dùng để cắt nhỏ các bộ phận.

— Anh thấy không – Cô lên tiếng và bảo anh lại gần – vết bong của lớp màng mỏng bao quanh khu này chứng tỏ rằng đầu cô ta đã bị đập rất mạnh.

— Cô ta đã bị đánh cho ngất xỉu đi à?

— Rất có thể – Cô đáp và cho bộ não vào trong một chiếc xô để gửi đi phòng thí nghiệm phân tích.

Wuenheim phân vân về sự trái ngược được phát hiện qua những quan sát ấy.

— Kỳ nhỉ! – Anh bình luận. – Tại sao hẳn lại đâm nạn nhân nhiều nhất nếu như hẳn đã đánh ngất cô ấy từ trước đó rồi

chứ? Một kẻ sát sinh chỉ nổi cáu, nã lên nạn nhân nếu người này chống cự lại và kêu to cầu cứu. Điều mà, trong trường hợp trước mắt đây là không thể!

— Hoàn toàn đúng như thế – Cô đáp lại.

Tiếp tục cuộc giám định của mình, cô chăm chú bình luận số lượng những vết cắn do lũ chuột sống trong tòa nhà của Trung úy Caramany gây ra. Cô nói vào máy ghi tất cả các phần đã bị tổn hại. Cô nhận xét rằng các đầu ngón tay đã bị cắn nát nhưng chúng cũng có những dấu vết bị xuyên thủng.

— Thật vô cùng kỳ quặc! – Cô nhận xét, muốn nhận được từ người đồng hành một câu hỏi.

Wuenheim hồi hã chạy đến.

— Có chuyện gì vậy?

— Những ngón của hai bàn tay đã bị khía rách bằng dao lam – Cô nói và đưa một chiếc kính lúp để quan sát cho rõ hơn khám phá mới mẻ của mình.

— Nhưng hã làm vậy với mục đích gì nhỉ? – Chánh thanh tra tự hỏi.

— Hình như kẻ sát nhân muốn phá hủy hết các dấu vân tay của nạn nhân.

— Caramany có thể đã rách những ngón tay của người đàn bà này để thu hút lũ chuột. Hã có lẽ trông chờ vào lũ chuột để phi tang cái xác chẳng? – Viên cảnh sát phỏng đoán.

Eve có vẻ sốt ruột. Xác chết này còn chứa đựng một bí ẩn khác nữa. Chỉ mình cô đủ khả năng đọc được nó qua những thớ thịt đang rữa kia, mình cô đủ sức hóa giải điều bí mật gắn với cái chết này. Cúi trên mình tử thi, cô tỷ mỉ xem suốt dọc từng mẩu da có thể để lộ ra những dấu hiệu khác.

— Người đàn bà này bao nhiêu tuổi rồi hã Michel? – Cô hỏi,

rõ ràng là đang rất hoảng loạn.

Wuenheim lôi trong cặp của anh ra một tập hồ sơ liên quan đến người quá cố.

— Cô Bouzy Mélanie... – Anh lướt nhanh tám phiếu lý lịch của nạn nhân được ghi lại lúc cô ta đến trình báo và khởi kiện – Cô ấy hai mươi tuổi.

— Cô ấy đã có con cái gì chưa?

Wuenheim lại cúi xuống đọc bản hồ sơ.

— Có vẻ là chưa đâu! – Anh nhanh chóng trả lời ngay.

Eve lại bận rộn làm việc trên xác chết. Chánh thanh tra cảm thấy người đang làm việc cùng mình co rúm lại. Trong lúc luống cuống, cô buông rơi một con dao mổ.

— Chết tiệt! – Cô thốt lên.

Chàng cảnh sát, chỉ với một bước dài, nhảy nhanh lại lượm lấy dụng cụ giải phẫu.

— Mẹ kiếp, có chuyện gì xảy ra vậy? – Cuối cùng thì chính anh cũng phát cáu.

— Nếu những nhận định của em là chính xác – cô gần như run lấy bầy đáp lại – cái xác chết đang nằm dài trên bàn đây là của một người phụ nữ đã qua tuổi tứ tuần rồi.

Cô nhìn thẳng vào mắt Chánh thanh tra.

— Người đàn bà này đã qua một kỳ sinh nở và các ống dẫn trứng đã bị thắt.

Cô lấy lại nhịp thở bình thường một cách khó khăn.

— Hoặc những thông tin của anh bị nhầm, hoặc tử thi này không phải của cô gái có tên Bouzy Mélanie – Cô nói một cách lạnh lùng.

— Nhưng sao lại có thể như thế được? – Viên cảnh sát hỏi –

Tấm bằng lái xe được tìm thấy gần thi thể đã nêu rõ danh tính cô ta.

Eve Saint Hilaire không nghe. Cô mở ngăn kéo thứ hai nằm trong chiếc bàn có bánh xe lăn của mình. Cô lục lọi bên trong một cách hồi hã, hình như đang tìm một bản tài liệu nào đó. Rất nhanh, cô lôi ra một tập hồ sơ chứa vài tờ giấy bên trong. Wuenheim, chìm trong dòng suy nghĩ, đầy bối rối, thậm chí cũng chẳng thèm để ý đến việc kiếm tìm của bác sĩ pháp y. Quay lại bàn giải phẫu, cô đọc nhanh những thông tin có trong tài liệu chẩn đoán bệnh của tử thi. Cô vạch rộng phần còn lại của quai hàm và hình như chú tâm vào việc đếm những cái răng còn lại. Những giọt mồ hôi chảy dài trên hai bên thái dương cô gái. Cô đọc lại những ghi chú của mình như để đảm bảo rằng những nghi ngờ của mình đã được minh chứng. Wuenheim nhìn thấy cô rơi phịch xuống trên một chiếc ghế đầu nhỏ. Những giọt nước mắt to tròn rơi trên chiếc khẩu trang vệ sinh.

— Một con, những ống dẫn trứng đã bị cắt, những chiếc răng thứ năm, thứ sáu và thứ tám đã được thay bằng răng giả làm bằng gốm, một vết rạn háng được chỉnh hình...

Cô rũ rượi trong nước mắt. Wuenheim, không làm chủ được tình hình, đứng im bất động, lo lắng về những gì mình sắp được thông báo.

— Nhưng có chuyện gì vậy hả? Kỳ cục quá! Em có giải thích ngay cho anh không thì bảo?! – Anh nổi đóa.

— Michel à! – Rồi cô cũng nói được vài câu trong lúc giật khẩu trang ra – anh Michel à! Người đàn bà này! Người đàn bà với cái nốt ruồi kia – cô nói và chỉ và xác chết – chính là mẹ em!

Bảy

Pierre Saint Hilaire không hề chớp mắt. Chưa bao giờ có chuyến đi nào lại có vẻ dài như vậy đối với anh. Bị giam hãm trong khoang tàu, anh đã nhận liền hai cú vả thẳng vào mặt. Viên Trung úy trung thành của anh bị kết tội giết người và hiện đang bị tất cả ngành cảnh sát Pháp tìm kiếm, và người đàn bà xa lạ nấp dưới cái tên dịa hiền Monica Scalzo kia, sau khi đã tặng cho anh những khoảnh khắc củng cố tinh thần, thì lại trao cho anh bức thông điệp kỳ cục dưới dạng hy vọng: Cô ấy còn sống. Phải hiểu nghĩa câu này thế nào đây? Liệu có phải đó chỉ đơn giản là một từ khích lệ hay một sự chắc chắn đây? Làm sao mà người đàn bà xa lạ này lại có thể nắm giữ được những thông tin về vợ anh chứ? Và nếu đúng như vậy, sự có mặt của cô trên tàu không phải là ngẫu nhiên? Tại sao Monica Scalzo lại bỗng dưng biến mất? Tất cả những câu hỏi này nhào bóp bộ óc của người đàn ông khốn khổ trong suốt cả đêm dài bất tận ấy. Bình minh hé lên dưới một cơn mưa lớn. Màu sắc những cánh đồng vừa mới được cày xới hòa nhập với nền trời. Cặp mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ, Chánh thanh tra để mặc cho cả vùng nông thôn trượt qua mà chẳng thêm chú ý. Một loạt những biệt thự và nhà cao tầng lần lượt hiện ra báo trước chẳng bao lâu nữa, tàu sẽ đến Paris. Ở đây, ở kia, những đường sáng đỏ và vàng nằm ngoằn ngoèo như rắn là dấu hiệu tắc đường trên những tuyến cao tốc dẫn về thành phố. Đoàn tàu, bẻ theo từng ghi nọ đến ghi kia, dần dần dần vào tận trung tâm ga. Ngay cả khi đóng va li, Saint Hilaire cũng không thể ngăn mình nghĩ đến câu tiết lộ

trên tám các đêm qua. Để bắt đầu cuộc điều tra, anh không có gì ngoài một dấu hiệu mong manh được dựng lên bằng một cái tên riêng, một cái tên họ duy nhất: Monica Scalzo. Liệu đó có phải là danh tính thực sự của cô ta không? Anh chẳng biết gì về chuyện ấy cả. Cuộc gặp gỡ chắc chắn không phải là ngẫu nhiên. Anh đã bị theo dõi ư? Monica Scalzo hẳn đã ngủ với anh nếu như anh không từ chối sự mơn trớn của cô ấy? Những câu hỏi này, trước mắt, anh vẫn chưa thể có lời đáp ngay.

Sân ga Lyon chẳng mấy chốc định vị được con tàu vừa mới dừng lại trên đầu đường ray. Anh quyết định tạm thời gác lại những ngờ vực không chắc chắn, mà cuộc gặp gỡ hồi đêm gây nên. Trung úy Caramany phải gọi ngay cho anh trong buổi sáng nay và anh sẽ chỉ có rất ít thời giờ để tiếp cận với hồ sơ vụ này. Thế nên thay vì về nhà, anh muốn đến thẳng sở cảnh sát.

Khi từ toa tàu bước xuống, Saint Hilaire ngay lập tức bị làn sóng bất tận hành khách choán lấy. Sự xô đẩy náo loạn trên sân ga đông nghịt, nấp dưới tòa nhà kính khổng lồ đang rền lên dưới cơn mưa xối xả đổ xuống.

Cách tiền sảnh đón khách chừng trăm mét, Chánh thanh tra nhận ngay ra một “ủy ban đón tiếp” đáng ngờ. Linh tính nghề nghiệp ngay lập tức báo cho anh biết sự có mặt của cảnh sát vận thường phục. Ban Thanh tra Tổng hợp các sở chắc đã phải làm việc cả đêm qua. Công việc tìm kiếm những cuộc gọi đã được thực hiện trong các ca bin điện thoại trong khu, nơi kẻ bị truy đuổi đã biến mất, hẳn đã dẫn họ đến tận số điện thoại di động của anh. Khi dừng lại giây lát, anh ngay lập tức bị người đi sau xô vào. Rất nhanh, đám đông tránh xa anh, hệt như một luồng nước chạy vòng qua tảng đá lớn. Đi theo những vị cảnh sát kia, thì việc mất thời giờ giải thích này nọ với họ, kéo dài suốt buổi sáng là không tránh nổi. Thay bằng việc trình giải, anh thích

hành động một cách nhanh nhất có thể hơn. Anh không muốn lỡ cuộc hẹn gặp với Caramany. Saint Hilaire quay ngoắt lại, đảo ngược đường để nhảy vào cửa tàu điện ngầm đầu tiên mà anh nhìn thấy trên sân ga. Anh nhanh chóng chạy xuống hết các bậc cầu thang. Anh nhảy lên chuyến tàu điện ngầm đầu tiên và chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ. Chú giun điện khổng lồ dẫn sâu vào đường hầm tối om. Chính lúc này, nhờ trò chơi ánh sáng, khuôn mặt anh phản chiếu trong tấm kính. Anh đã không cẩn thận khi không chịu cạo râu trên tàu. Hình ảnh anh hiện ra khiến chính anh cũng phải khiếp đảm. Những đường nét mệt mỏi, da nhợt nhạt và vết hằn sâu của những nếp nhăn trên trán khiến anh già đi cả chục tuổi. Mặc dù con tàu êm ru và hơi ấm tỏa ra, nhưng cặp mắt Saint Hilaire vẫn mở trừng trừng. Hy vọng gặp lại vợ hết như một thứ ma túy giữ tâm tưởng anh luôn sáng suốt, dấu rằng trước mắt anh không có bất kỳ một dấu hiệu đáng tin nào cho phép tìm được vợ cả. Anh lại bắt đầu xem xét lại tất cả mọi giả thiết. Vụ bắt cóc vì trụy lạc? Tại sao không nhỉ? Đó có thể là lý do nghiêm túc nhất kể từ lúc Monica Scalzo xuất hiện trong khoang tàu của anh. Anh chắc chắn sẽ nhận được một yêu cầu đòi tiền chuộc. Tại sao những kẻ bắt cóc kia lại chờ đợi quá lâu đến thế trước khi phát tín hiệu chứ? Từ lâu rồi, anh đã tính đến khả năng này. Trong suốt sự nghiệp của mình, anh chắc hẳn đã có rất nhiều kẻ thù trong các băng đảng tội phạm lớn. Có thể chúng bắt anh phải trả giá cho sự năng nổ trong công việc của anh cũng nên? Ngoài ra, giả thiết này tránh cho anh nghĩ đến một tình huống khác có thể xảy đến, tình huống vợ anh có lẽ đã trốn anh để đi với một người đàn ông khác. Trong những giờ phút trầm cảm dài dặc, anh những muốn, một cách xấu hổ, hình dung ra cảnh cô ấy bị trói ngoắt, vắt sâu dưới một hầm ngầm nào đó hơn là đang nằm trong tay

một thẳng đĩ đực.

Khi con tàu chui ra khỏi mặt đất, những hạt mưa lớn trượt trên các lớp kính, làm mờ đi tầm nhìn của hành khách. Sáu toa tàu lăn trên cây cầu sắt chạy dọc theo đại lộ Rochechouart. Khu Barbès phô ra khuôn mặt của những ngày buồn và Montmatre vươn mình tỉnh giấc giữa các đám mây thấp. Những cỗ cần cẩu khổng lồ xe chuyển trên đồng đồ nát của những tòa nhà cũ kỹ dành cho đám người sống lén lút. Chúng xây dựng nên một tân Paris, đẩy cảnh nghèo khó đi xa, rất xa khỏi ngưỡng cửa của nó. Máy điện thoại di động của anh bỗng chốc lại bắt được sóng và ngay lập tức réo vang. Saint Hilaire giật nảy mình. Tin nhắn hiển thị trên màn hình một cách ngắn gọn: HG^[12] ở nơi ẩn nấp của gã Grec trong 2h00 nữa L.C. Caramany thật không cẩn trọng khi sử dụng điện thoại di động của mình, Chánh thanh tra nghĩ bụng, cậu ta lẽ ra phải tiếp tục sử dụng ca bin điện thoại công cộng. Nếu Wuenheim đã cho đặt tất cả mọi phương tiện để tìm cho ra cậu ta, thì anh ta chắc phải đủ khả năng xác định được khu đó, nơi sẽ thu hút những cuộc tìm kiếm đổ về đây.

Thời gian vậy là được tính đếm từng khắc. Chánh thanh tra xuống khỏi tàu điện ngầm tại bến Blanche và vài phút sau đã đến phố Ballu. Nhận thấy không có một chiếc xe hơi lạ nào đậu trước sở của anh, anh liền lén vào trong lối đi dành riêng cho viên chức sở và phóng ào vào bên trong tòa nhà. Bàn tiếp khách nằm trên tầng hai, do tầng trệt dành toàn bộ cho các phòng tạm giam. Các bậc cầu thang gỗ rít lên dưới bước chân anh. Tiếng động thân quen tạo cho anh một cảm giác nhẹ nhàng khi cuối cùng rồi thì cũng được trở về nhà mình. Bất hạnh của anh chính là ở chỗ đây! Anh quá thường xuyên nhầm lẫn nơi làm việc với nơi ở của mình.

Claire, nữ nhân viên lễ tân làm việc ở bàn tiếp khách, đang

tranh luận với một bà cụ già, là khách quen của chốn này. Bà cụ thường đến đây để tố cáo một người hàng xóm, một kẻ qua đường hay là một người lái xe nào đó vì một sự khiếm nhã bất kỳ. Chủ đề gì không quan trọng. Điều quan trọng nhất với bà lão khốn khổ cô đơn này, đó là việc người nữ cảnh sát duyên dáng, hiền dịu chăm chú ngồi nghe cụ kể hết mọi chuyện. Saint Hilaire định im lặng mặc nhiên băng qua tiền sảnh tiếp khách. Cặp mắt quen định dạng người của Claire đã nhận ngay ra sếp mặc dù trang phục ẩm ướt nhàu nát và bộ râu lởm chởm của anh. Chị ngay lập tức bứt khỏi ghế và kết thúc cuộc nói chuyện với bà cụ già bằng một câu xin lỗi ngắn gọn, kèm theo một nụ cười xã giao. Dẫu vậy, Chánh thanh tra cũng chẳng dừng bước. Khi biết đã bị nhận ra, anh mào đầu trước:

— Chào Claire! Trong lúc tôi đi vắng, có chuyện gì mới không vậy?

— Chào sếp! Chúng ta đã có cuộc thăm viếng...

—... của I.G.S. chứ gì! – Anh cắt ngang lời chị – Tôi biết hết chuyện ấy rồi. Còn gì nữa?

— Từ sáng sớm nay, toàn bộ các nhân vật quan trọng trong ngành muốn nói chuyện với sếp. Máy điện thoại không ngừng réo vang. Tôi có ít nhất là mười lăm tin nhắn – Chị nói và chìa ra một loạt những tờ “Post-it”.

Saint Hilaire bước vào phòng làm việc của mình và ném chiếc áo vét lên cột treo áo.

— Chánh thanh tra tỉnh trưởng Pupillin yêu cầu sếp phải gọi cho ông ấy trước tiên, ông ấy đã nói rằng chuyện rất khẩn cấp. Chánh thanh tra Wuenheim của Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở muốn sếp phải liên lạc với ông ta ngay lập tức.

Claire nói thêm mà không dừng lại để lấy hơi:

— Ông này hả, đó là một con người khắt khe nghiêm khắc, nếu tôi có thể tự cho phép mình nói thế! Với ông ấy, người ta chắc chẳng thể ngày nào cũng cười được đâu!

— Con gái tôi sống với anh ta từ một năm nay rồi đấy! – Saint Hilaire thổ lộ trong lúc tháo bỏ đôi giày.

Nữ cảnh sát gượng gạo, dừng ngay tràng nói thao thao bất tuyệt của mình lại. Dẫu sao thì chị vừa nhận được một thông tin mà chị có thể tự hào truyền đạt lại bên cạnh máy pha cà phê của sở cảnh sát. Vội vã, vị cảnh sát cao cấp tế nhị “mời” Claire ra khỏi phòng làm việc của mình bằng cách cử chị đi thông báo cho sĩ quan hành chính Léognan về việc anh đã về. Rồi anh khóa trái phòng và chuyên chú vào việc sửa sang lại vẻ bề ngoài của mình.

* * *

Việc giám định giện được Wuenheim ra lệnh làm khẩn cấp. Kết quả đưa về vào ngay đầu buổi sáng. Chúng thật rõ ràng, không phải tranh cãi gì. Kết quả giám định xác nhận kết luận khám nghiệm tử thi được Eve Saint Hilaire tiến hành hồi đêm. Xác chết được phát hiện trong hầm ngầm của Caramany đúng là xác của người mẹ sinh ra bác sĩ pháp y.

Giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở vẫn còn đang bị choáng trước thông báo này. Anh đã tạm biệt bạn gái mình sau khi ép cô dùng thuốc an thần. Cô nhanh chóng chìm ngay vào một giấc ngủ sâu. Ngay cả trong khi ngủ, khuôn mặt cô vẫn hiện lên những cơn run rẩy nơi mí mắt và những động tác xấu xí của khuôn miệng. Cô vừa tự tay mổ xác chính người mẹ ruột của mình. Cô đã lôi lục phủ ngũ tạng mẹ ra khỏi vùng bụng, nơi

mẹ đã hoài thai cô. Cô đã cắt hộp sọ của người đã thân sinh ra mình và mổ xẻ bộ não của bà. Làm sao cô có thể sống nổi với sự ám ảnh như thế cơ chứ? Wuenheim tự hỏi. Làm thế nào cô có thể vượt qua được sự việc khủng khiếp đó chứ?

Ngoài những mối lo lắng về tình trạng sức khỏe tâm lý của Eve Saint Hilaire, thì Chánh thanh tra Wuenheim vẫn không sao tìm ra được mối liên hệ giữa sự biến mất khỏi nhà của Marthe Saint Hilaire, từ mười bảy tháng trước đây, với vụ khởi tố tội hiếp dâm chống lại Trung úy Caramany. Hai vụ này liên kết với nhau vì lý do gì? Mélanie Bouzy là chìa khóa của điều bí ẩn này. Vậy nên anh nhất định phải tìm bằng được cô ta. Chắc chắn sẽ dễ tóm được cô ta hơn là Trung úy Caramany. Khi đã suy tính kỹ, Chánh thanh tra chờ đợi sự xuất hiện của người đồng nghiệp mình với sự e dè. Anh đã phái một đội đi “đón” Pierre Saint Hilaire khi chuyển tàu về bến. Anh không muốn ông biết tin về cái chết của vợ một cách bất ngờ. Trách nhiệm của anh là phải thông báo cho ông hay về những sự kiện xảy ra hồi đêm. Nhưng anh cũng muốn thuyết phục được ông cộng tác để bắt được người Trung úy dưới quyền ông.

Chánh thanh tra tập sự trẻ Le Taillan bước vào căn phòng làm việc mênh mông của cấp trên sau khi đã được phép. Từ ga Lyon trở về, anh ta giải trình với Michel Wuenheim rằng người đồng nghiệp Saint Hilaire của cấp trên mình hình như không có mặt trên chuyến tàu ấy. Buồn phiền vì sự mất thời giờ này, Wuenheim quyết định nhắc điện thoại để liên hệ với Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Pupillin. Anh thông báo cho ông hay những tin tức mới nhất về vụ án mạng mà không hề biết rằng Giám đốc cảnh sát hình sự khu 2 Paris là một người bạn chí thân của Pierre và Marthe Saint Hilaire. Cái tin thật khó nuốt trôi, ông sẽ phải thông báo cái tin này cho vợ ông thế nào đây?

Hai bà vợ quá gần gũi và thân thiết với nhau. Phu nhân Pupillin đã khóc rất nhiều trước sự biến mất của bạn gái mình, và giờ đây, bà sẽ phải chịu đựng một cái tang thứ hai. Vị cảnh sát già, người tự coi mình như một ông chú của Eve, lo lắng cho tình trạng sức khỏe của cô. Được biết cô đang ngủ trong căn hộ của Wuenheim, ông quyết định thông báo tin này cho phu nhân để bà đến bên giường an ủi cô gái trẻ. Chánh thanh tra Tỉnh trưởng cố nài để lãnh trách nhiệm báo tin cho Pierre Saint Hilaire. Dầu cho đám lính của Wuenheim không tìm thấy anh khi xuống tàu, nhưng ông vẫn nghĩ bạn mình đã có mặt ở thủ đô rồi. Ông biết rõ Pierre và biết rằng anh bạn này rất ghét bị người ta áp đặt cho mình bất cứ điều gì. Hơn nữa, ông biết rõ anh có thể tàng hình trước những cặp mắt dày dặn kinh nghiệm nhất của các viên chức cảnh sát mà chẳng gặp khó khăn hay phiền phức gì. Ông truyền đạt lệnh cho đồng nghiệp của mình tiếp tục những cuộc tìm kiếm để tóm bằng được Caramany. Nếu như thoát đầu ông đã tin sự vô tội của anh ta, thì hiện giờ ông sẽ là người đầu tiên nã một viên đạn vào chính giữa hai mắt hắn, nếu như con đường của họ bất chợt giao nhau.

* * *

Pierre Saint Hilaire ngồi yên vị trên chiếc ghế bọc da sau bàn làm việc bằng gỗ sến phiến chắc nịch của mình. Một tách cà phê bốc khói được đặt cạnh máy tính của anh. Trong chưa đầy năm phút, anh đã sở hữu một vẻ bề ngoài đáng tôn trọng. Anh đã khoác bộ complet thay đổi mà anh luôn để lại trong ngăn tủ tường của mình. Léognan xuất hiện đúng lúc Chánh thanh tra vừa nhấp ngụm cà phê đầu tiên.

— Vào đi, *major!*^[13] – Anh nói và đặt tách cà phê xuống.

— Chào sếp!

— Victor à, tôi đang cực kỳ vội đây! Vậy, hãy kể vắn tắt cho tôi nghe đi – Saint Hilaire ra lệnh.

Viên sĩ quan văn phòng bắt đầu kể nhanh và sơ lược về những gì xảy ra ngày hôm trước, ông ta dùng một kiểu diễn đạt đầy những câu chữ được mượn từ thứ ngôn ngữ hành chính, được rút ra từ những bản báo cáo và biên bản mà ông vẫn viết hàng ngày, ông tránh bình luận tính cách hách dịch và không năng động của Chánh cảnh sát Wuenheim, Claire đã kịp thông tin cho ông về mối quan hệ tình cảm của người này với con gái của sếp. Saint Hilaire nhanh chóng ngạc nhiên bởi sự nhiệt tâm ít ỏi mà vị sĩ quan văn phòng bộc lộ để bảo vệ Caramany.

— Chớ có nói với tôi rằng anh tin cậu ấy là thủ phạm chứ?

Viên sĩ quan văn phòng không biết nói dối. Ông đã cùng với Sarras vạch ra cả một chiến lược để dẫn họ đến chỗ phát hiện ra con dao được treo bên cánh cửa bao ngoài, trước sự chứng kiến của Saint Hilaire. Nhưng kế hoạch mà ông coi như là “nhát gan” ấy sau một đêm mưa với giấc ngủ ngắn ngủi, đã ngay lập tức sụp đổ khi ông đứng trước mặt vị thủ trưởng của mình.

— Sếp ơi, nghe này...

Léognan tìm từ để diễn đạt.

— Chuyện là thế này, hôm qua, chúng tôi đã làm một việc vô cùng bậy bạ – Cuối cùng ông cũng thốt ra được.

Chánh thanh tra nghĩ rằng mình vẫn chưa ở đoạn cuối của mọi điều ngạc nhiên.

— “Chúng tôi” là những ai? – Anh hỏi.

— Tôi và Sarras. Tôi qua, cả hai chúng tôi đã ở lại sau khi sở đã đóng cửa. Khi ấy, bão còn mạnh hơn cả bây giờ kia. Trong

lúc cả hai chúng tôi đang bàn tính về vụ việc này, một cánh cửa sổ trong phòng làm việc của Trung úy bắt đầu đập mạnh. Thế là chúng tôi đã đi đến để đóng nó lại.

— Thế thì sao hả? – Chánh thanh tra hỏi, vẻ hồi hộp.

— Thế là lúc đó, chúng tôi đã phát hiện ra một con dao!

Chánh thanh tra ngồi im nghĩ ngợi trong lúc chờ kể phần tiếp theo.

—... Con dao ấy được buộc, treo lủng lẳng ở cửa phía ngoài cửa sổ.

— Các anh đã thông báo cho Chánh thanh tra Wuenheim chưa?

Léognan vung tay lên gãi đỉnh đầu.

— Nghe này, sếp, vụ việc này rất tế nhị. Chúng tôi không muốn làm hỏng tiến trình điều tra và gây trở ngại cho Trung úy. Thế là...

— Thế thì các anh đã làm gì hả? – Chánh thanh tra hỏi có ý thúc tiến câu chuyện.

— Chúng tôi đã buộc lại con dao vào phía ngoài cánh cửa sổ! – Vị sĩ quan văn phòng trả lời một cách cụ thể, hết sức ngượng nghịu.

— Gì cơ? Các anh đã để lại chứng cứ này bên ngoài ư! Dưới cơn mưa to như thế ư! – Saint Hilaire gào lên.

— Vâng... Đúng thế ạ – Léognan thú nhận.

— Các anh tính sẽ để tôi khám phá ra con dao, để rồi cái quyết định nhọc nhằn kia lại rơi vào tay tôi sao, đúng thế không, hả *major*? – Anh nhanh chóng phân tích sự kiện.

— Ờ thì... Chính anh là thủ trưởng mà, thưa sếp!

Saint Hilaire quyết định vụ việc theo cách của mình. Mới chỉ

có khoảng hai giờ đồng hồ, một thông tin đến làm náo động cuộc sống hàng ngày của anh. Qua điện thoại, anh yêu cầu Claire, nữ cảnh sát tiếp tân, cho gọi quân cảnh Sarras đến phòng làm việc của anh. Anh nhấn mạnh với nữ cảnh sát báo cho Sarras biết anh ta sẽ phải đến gặp anh với sự trung thực tuyệt đối. Điều này khiến người nữ trợ lý hết sức tò mò.

Yvan Sarras không chậm trễ lê tâm thân đồ sộ của mình lên lớp thảm trải nhà êm ái của sếp mình. Trước dáng vẻ tiu nghỉu của anh ta, Saint Hilaire hiểu ngay ra sự bối rối mà chàng cảnh sát đang vướng phải. Người này lia một cái nhìn phản đối về phía sĩ quan hành chính, người vừa tiết lộ bí mật. Sau những lời chào theo thông lệ, Sarras lôi từ dưới lớp áo pull của mình ra một chiếc túi ly nông chứa dụng cụ mà họ đang bàn đến. Bằng hai lòng tay mở rộng, anh ta đặt nó lên bàn thủ trưởng mình hệt như một kẻ chừa hầu xưa kia hiến tặng lễ vật cho lãnh chúa. Saint Hilaire cố tránh không chạm vào đó. Anh đưa mắt nhìn giờ trên chiếc đồng hồ báo thức đặt trên bàn làm việc. Trong chưa đầy một giờ nữa, anh phải có mặt ở điểm hẹn được Trung úy Caramany ấn định. Anh thông báo cho hai cảnh sát dưới quyền về việc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở đã khám phá ra một thi thể không hồn của cô gái điếm trong hầm ngầm nhà viên sĩ quan cảnh sát, và cho họ biết nội dung cuộc nói chuyện với người đồng nghiệp đang bỏ trốn của họ. Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, vẫn còn đang bàng hoàng trước thông báo về những sự kiện này.

— Vậy là các anh – Chánh thanh tra giáng tiếp – có vẻ như vừa phát hiện ra vũ khí gây án nhỉ!

Sarras, không cần xin phép, đến ngồi xuống một trong ba chiếc ghế bày trước bàn làm việc của thủ trưởng mình. Léognan, hãi hùng vì đã hàng ngày kề cận một kẻ sát nhân,

đứng im thẳng tắp tựa như một chữ i, bụng vòng ra phía trước.

Sự chông chát những bằng chứng chống lại viên phó của mình tất yếu dẫn Saint Hilaire đến chỗ xem lại kế hoạch của mình. Anh không thể lén lút đi đến điểm hẹn đã được kẻ bỏ trốn ấn định nữa. Thế là anh quyết định chia sẻ điều bí mật của mình với hai cảnh sát viên để bảo vệ sự an toàn cho mình.

Léognan phản đối:

— Sếp không thể một mình đi đến chỗ ẩn náu của gã Grec đó được đâu! Điều ấy nguy hiểm quá! Chí ít thì cũng để chúng tôi đi sau yểm trợ cho anh. Đó là một chỗ vắng vẻ nguy hiểm đấy! – Ông ta thốt lên một cách chân thành.

— Không được! – Chánh thanh tra bẻ lại – Caramany sẽ ngay tức thì nhận ra các anh và hẳn sẽ cho đây là một cái bẫy. Tôi nhất định không muốn thấy anh ta bốc hơi đâu. Dựa vào tình hình, tôi sẽ phán xét xem anh ta có thiện chí hay thâm ác trong vụ này. Tôi sẽ phải có mặt ở đó trong chưa đầy 45 phút nữa và tôi muốn các anh tuyệt đối giữ im lặng về thông tin này.

Trước vẻ mặt lo lắng của người dưới quyền Léognan, và ánh mắt thất lạc của Sarras, Saint Hilaire nhấn mạnh:

— Các anh đã nghe rõ lời tôi chưa hả?

Vị quân cảnh gật đầu tán thành.

— Nếu trong hai giờ nữa mà tôi vẫn còn chưa trở về, thì khi ấy các anh có thể đến thẳng nơi gã Grec. Nhưng trong lúc chờ đợi, tôi muốn các anh ngoan ngoãn yên vị tại sở cảnh sát hết như không có chuyện gì xảy ra hết! Và nhất là, không được nói gì cả! – Anh ra lệnh và gắn liền động tác với lời nói.

Điện thoại reo vang. Claire ở đầu dây báo động cho thủ trưởng của mình biết sự hiện diện của đích thân Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Henri Pupillin. Anh vừa cúp máy thì vị lãnh

đạo cấp trên đã mở cửa văn phòng làm việc của anh. Hai cộng sự dưới quyền Saint Hilaire đứng ngay dậy và chào nhà chức trách một cách thật thành kính. Pupillin không hề để ý đến họ và gay gắt yêu cầu được nói chuyện riêng với bạn mình. Hai cảnh sát viên biến mất khỏi phòng mà không cần một lời giải thích. Henri Pupillin nhìn họ ra khỏi phòng làm việc và tin chắc rằng cánh cửa đã được đóng cẩn thận. Khuôn mặt cương quyết và dáng vẻ trầm trọng của cấp trên gây ấn tượng mạnh cho Saint Hilaire. Henri Pupillin không thể ngồi xuống ghế.

— Kiếm anh khó thật đấy – ông bắt đầu nói.

— Tôi đang ở sở mình đấy thôi! – Saint Hilaire ranh mãnh đáp lại – những người chờ tôi ở ga chính là lính của anh đó à?

— Của Wuenheim đấy! – Pupillin thốt ra.

— Tôi đã ngờ ngờ điều đó rồi mà. Anh ta muốn lược tôi để tôi dâng cho anh ta người trợ lý của mình trên một cái khay đẹp chứ gì?

— Không, đó là vì một lý do khác hẳn kia, Pierre ạ! – Ông nói với bạn mình với vẻ nghiêm trọng – Và tôi đến đây cũng vì lý do đó.

Tám

Quân cảnh Sarras đến đứng bên cạnh Claire ở bàn lễ tân. Họ tranh luận về những chuyện chẳng đầu chẳng cuối, và sốt sắng chờ đợi Giám đốc Khu 2 ra về. Còn sĩ quan hành chính Léognan, ông này lại đã tạt qua quán bar làm một điều thuốc lá cuộn và tráng miệng một ly vang trắng để lấy lại tinh thần trước những cảm xúc náo động vừa qua. Trước sự ngạc nhiên cực độ của họ, Chánh thanh tra Saint Hilaire bật ra khỏi cửa phòng làm việc của ông để hồi hải chạy xuống cầu thang mà thậm chí không thèm ngẩng lên nhìn bọn họ. Anh ra khỏi sở cảnh sát trong khi mưa lại bắt đầu xối xả trút xuống. Người đàn ông và người đàn bà đưa mắt nhìn nhau trong giây lát, chờ đợi Saint Hilaire có thể quay lại hay sự xuất hiện của Henri Pupillin? Thấy chẳng có gì xảy ra, được trí tò mò bồi thêm, Sarras tiến về cuối tiền sảnh để nhìn qua cánh cửa phòng làm việc của cấp trên đang chỉ được khép hờ. Đứng thẳng, hình như đi bách bộ, Chánh thanh tra Pupillin có vẻ như đang sốt sắng chờ đợi Saint Hilaire quay về. Viên quân cảnh, không hiểu nổi tình hình, cố liềm thân bước hẳn vào trong văn phòng.

— Thưa ngài Chánh thanh tra Tỉnh trưởng – anh bắt đầu nói – ông có muốn tôi tháp tùng ông không?

Henri Pupillin đưa ánh mắt tối sầm của mình nhìn người cảnh sát.

— A! Là anh hải, Sarras! – ông nói và thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình – không, không cần đâu, cảm ơn. Tôi sẽ ở lại đây chút nữa với Chánh thanh tra Saint Hilaire. Tôi nghĩ rằng ông

ấy cần sự ủng hộ của tất cả chúng ta trong những giờ khắc như thế này.

Trước ánh mắt sửng sốt của người đang nghe chuyện mình, Chánh thanh tra hiểu ngay rằng thông tin vẫn còn chưa được truyền đến tận đây:

— Người ta đã tìm thấy vợ ông ấy bị chết!

Một lần nữa, người quân cảnh lại đến ngồi trên một trong đám ghế. Anh ta đưa tay gãi đỉnh đầu đã được cạo trọc, bàng hoàng trước thông tin này.

— Tự vẫn ư? – Anh ta hỏi.

Pupillin đi vài bước về phía cửa sổ rồi quay lại để đối diện với người viên chức cảnh sát.

— Đó chính là người đàn bà đã được tìm thấy trong hầm ngầm của Caramany...

Sarras đưa bàn tay trái lên bưng miệng. Bầu trời như đổ sập xuống đầu anh. Một ánh mắt lia nhanh trên mặt bàn làm việc xác nhận những nghi ngờ tồi tệ của mình. Anh ta nhảy bổ về phía Pupillin, quên cả thể thức.

— Thế Chánh thanh tra đi đâu? – Anh ta đỏ mặt lên hỏi.

— Ông ấy bảo tôi ở đây đợi. Ông ấy đi rửa mặt trong nhà vệ sinh – Chánh thanh tra tỉnh trưởng nói, sửng sờ trước câu hỏi của người quân cảnh.

— Chúa ơi! – Sarras than – ông ấy đã đi giết anh ta rồi!

* * *

Bộ complet của Saint Hilaire không chống chọi được những đợt mưa xối xả tiếp tục đổ xuống Paris. Lời xin lỗi đưa ra với

ông bạn Henri Pupillin của anh để bỏ trốn khỏi sở cảnh sát đã không cho phép anh đem theo áo măng tô. Anh đã chọn cách đi bộ để đến điểm hẹn một cách nhanh nhất. Anh biết rất rõ khu phố của anh, và cũng biết rõ rằng mình có lẽ chỉ đến đó trước những người đuổi theo sau vài phút mà thôi. Nước chảy dọc sông lưng, chảy vào cả quần mà anh cũng không buồn để ý. Đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, Saint Hilaire đã không chịu nổi tin sau cùng này. Vẻ mặt buồn rười rượi của người bạn Henri Pupillin khi nhắc lại cho anh nghe về cái chết của vợ anh, những lời nói giết người ấy cứ văng vẳng bên tai anh: “Người đàn bà bị Caramany đâm chết, chính là Marthe!” Câu nói thật đơn giản và rõ ràng.

Chẳng có gì là hoa mỹ từ phía Chánh thanh tra Tỉnh trưởng cả, người vốn biết rõ việc thông báo một cái chết thì khó khăn đến mức nào. Những câu “tại sao”, những câu “thế nào” mà anh tuôn ra đã không có được câu trả lời từ miệng bạn anh. Marthe đã chết. Làm sao điều ấy lại có thể cơ chứ? Vài giờ trước đó, anh đã lấy lại niềm hy vọng nhờ người đàn bà xa lạ gặp trên chuyến tàu Florence–Paris. Hay chỉ đơn giản là anh đã mơ? Liệu có phải anh đã là nạn nhân của hội chứng Stendhal không? Monica Scalzo liệu có thực sự tồn tại không? Người đàn ông này đã trút bỏ vẻ ngoài của Chánh thanh tra chín chắn và bình tĩnh. Anh ta đã trở về là một người chồng. Không phải! Một kẻ góa vợ! Sẵn sàng trả thù cho cái chết của người vợ khôn khổ của anh ta. Những bước đi dứt khoát, dài và đều đặn. Khách qua đường tránh xa khi anh đi qua. Anh tiến lên một cách máy móc như người máy. Trong ống tay áo phải, anh giấu con dao đã được dùng để sát hại vợ anh. Caramany sẽ chết dưới lưỡi dao mà hắn đã từng sử dụng. Saint Hilaire đã dứt khoát dùng chính con dao đó giết chết người trợ lý của mình. Tên Trung úy đã

giảng bầy anh. Anh tính nhất định đảo ngược kế hoạch của hắn. Nhưng anh hy vọng có được câu trả lời cho những lý do của hành động mà hắn đã gây ra trước khi xử tử hắn bằng chính lời phán quyết của mình. Anh đã làm gì với Caramany để hắn tấn công gia đình anh như vậy chứ? Marthe có quen biết gì viên Trung úy này không? Và Monica có vai trò gì trong bức tranh ghép hình ma quái này? Saint Hilaire nhất quyết tranh đấu khi trước mắt anh hiện ra tòa nhà cũ kỹ nằm ngay lối vào phố Budapest.

Anh băng qua cửa lớn thoát vào con đường ngổn ngang xe giao hàng. Vô vàn gái làng chơi đến chèo kéo đám khách du lịch bị lạc lối trên ga Du Nord. Nơi ẩn nấp của gã Grec là một khu nhà bỏ hoang mênh mông, nơi những tay nghiện rạc rài, gái điếm, người tỵ nạn không giấy tờ hay những bobos^[14] sống buông thả sinh sống kề cận nhau trong một cảnh hết sức suy đồi. Cách đây đã chừng mười lăm năm rồi. Thời ấy, gã Grec là bố già của đám mafia địa phương. Hắn trị vì một cách điệu nghệ những quán bar có quây tiếp khách, những sex-shop, những hiệu có màn trình diễn khiêu dâm. Tên bất lương, kẻ chưa từng ngán bất kỳ người nào, đã cho chọc thủng lớp xe hơi của Chánh thanh tra khi người này bắt đầu điều tra về những hoạt động của hắn. Saint Hilaire, không thuộc loại người lùi bước ngay trước đe dọa đầu tiên, đã tích tụ đủ những chứng cứ phạm tội của tên trùm mafia để tống hắn chết gí trong tù trong suốt chừng già hai chục năm. Bị dồn đến đường cùng và biết rõ đang bị truy đuổi, gã Grec đó đã lặn mất tăm. Một tên điếm đực pê đê, đã từng chịu ơn Chánh thanh tra, đã tố cáo nơi ẩn náu này của kẻ trốn lủi. Gã Grec không chịu nộp mình trong cuộc truy bắt, liên tục nã nhiều phát súng lên những viên chức cảnh sát đến bắt hắn. Saint Hilaire, phục kích sau một cánh cửa, đã phải

sử dụng đến vũ khí của mình. Hai phát súng của anh đã trúng ngay đích. Gã Grec bị bắn chết. Từ đó, tòa nhà trở nên như một biểu tượng, một nhà bảo tàng đối với tất cả bọn đầu trộm đuôi cướp và buôn bán ma túy trong thành phố. Linh hồn gã Grec quấy đảo mọi góc ngách của tòa nhà và một số kẻ hút haschich^[15], thậm chí còn nói đã nhìn thấy hắn bay xập xòe mờ ảo trong không trung.

Trước cửa ra vào, Maria, một mục điểm người Bồ Đào Nha có trọng lượng xấp xỉ hai trăm ký, ngự bệ vệ trên một chiếc ghế. Có thói quen bắt chuyện, nhưng bữa nay Saint Hilaire chỉ gặt đầu thân thiện với mục trong lúc đẩy cánh cửa gỗ của tòa nhà. Náu dưới một cánh ô, Maria là một nhân chứng sống của khu phố này. Mục là người cao tuổi nhất và chắc chắn là kém tươi tắn nhất trong tất cả các cô gái trong khu. Vóc dáng mục chỉ còn cho phép mục tiếp những kẻ rối loạn tình dục hay những sinh viên trẻ cá cược nhau về khả năng có thể làm tình với một sinh linh quý quái như thế. Nhưng điều đó cũng chẳng khiến mục khiếp đảm. Mục đón khách vãng lai từ hơn bốn chục năm nay, và công khai chương ra những tấm ảnh tươi trẻ nhất của mình trong giai đoạn sau chiến tranh. Thời đó, mục xinh đẹp và đám đàn ông thèm muốn mục thường vung tay tặng hàng xấp tiền hồng khiến mục để mắt tới. Nhưng những năm tháng chạy qua đời mục hết như trên khu phố nơi mục sống, dần dần, mục bị xuống giá.

— Cẩn thận nhé, Chánh thanh tra! – Mục cất giọng khàn khàn – linh hồn ông ta vẫn lẩn quất đâu đó!

Saint Hilaire thậm chí chẳng thèm quay lại. Cánh cửa tự động khép và nhấn chìm Chánh thanh tra vào trong bóng tối mờ. Anh biết rõ chôn này như đáy túi quần mình. Dẫu rằng đã từ lâu anh không đặt chân đến cái hang cùng lỗ hẻm cần phải

lánh xa này, nhưng anh vẫn còn có thể tự định hướng đi được mà không cần đèn. Anh leo lên các bậc cầu thang để tới tầng hai, nơi gã Grec đã bỏ mạng, mười lăm năm trước. Con dao trượt từ ống tay áo xuống lòng bàn tay anh, anh chủ động nắm chặt chuôi dao. Lúc này, anh có thể công khai hành động. Chánh thanh tra ngừng bước khi những tiếng rên rỉ khoái lạc từ hành lang tầng hai vẳng tới chỗ anh. Anh phân tích tình huống và, bằng tay kia, rút tấm thẻ cảnh sát ra. Anh tiếp tục tiến lên, khi lên đến tầng, anh phát hiện ra một con điếm da đen, đứng tựa vào thành vịn lan can, đang giao cầu với một khách hàng vận complet và cà vạt. Quần tụt xuống dưới, người đàn ông giật nảy mình vì sợ khi nhìn thấy tấm biển cảnh sát được Chánh thanh tra chìa ra. Còn người đàn bà trẻ, cô ta lùi lại khi thấy con dao mà Saint Hilaire cầm lăm lăm trên tay. Bằng một cử chỉ cụt lủn, anh ra hiệu cho họ nên im lặng biến đi. Người đàn bà da đen chẳng cần đợi cho vị “cà vạt” kia kéo quần lên, lao xuống cầu thang. Chánh thanh tra, không muốn mất thời giờ, tiếp tục tiến lên. Anh nhanh chóng đến được tầng hai. Bốn hành lang được rọi sáng chỉ bằng những căn phòng không có cửa bao ngoài. Nhiều giọt nước rỏ xuống làm ướt sũng nền nhà mốc xì mà xưa kia đã làm nên tiếng tăm lừng lẫy có một không hai. Pierre Saint Hilaire không hề dẫn đo tiến thẳng vào hành lang tối nhất chạy ngoằn ngoèo zích zắc theo các căn hộ cổ xưa. Ở mỗi lối vào, anh đều đứng dán chặt lưng vào tường. Anh thò đầu qua cánh cửa khép hờ mỗi lúc dừng lại đó, để đảm bảo rằng không có ai đang chờ mình đằng sau nó. Anh rảo chân bước qua một người đàn ông đang đặt dẹo trước một món cốc tai ma túy bất chính, phủ phục trước bãi nôn mưa của mình. Tiếng mưa thật đình tai nhức óc. Những tấm ván gỗ chảy lênh láng do nước xuyên qua vài viên ngói vẫn còn bám lay lắt trên

khung mái nhà. Những chữ ký kiểu hình vẽ tam sắc và khó hiểu trang trí một cách buồn thảm ở hành lang, nơi Chánh thanh tra dẫn bước vào. Cuối cùng, anh nhận ra cửa vào một gian phòng, nơi mà trước đây anh đã tránh được những phát đạn của gã Grec trước khi đáp trả hai phát. Anh dừng lại ngay. Bước chân sau cùng của anh đã khiến nền nhà gỗ rít lên. Không có tiếng động nào vẳng ra từ phía trong. Anh liếc đồng hồ. Đúng chính xác giờ hẹn.

Caramany chắc chắn ở đằng sau bức tường này. Saint Hilaire nắm chặt cán dao. Tâm hồn của một tên đao phủ, anh đưa mắt tiến đến tầm cửa để thám thính bên trong gian phòng. Một cánh cửa đập mạnh bởi gió, ánh sáng phập phù, trong căn phòng không đồ đạc. Hẳn ở đó! Thản nhiên! Ngồi trên một chiếc ghế. Thậm chí còn quay lưng lại phía anh. Caramany đã dựng lên một kế hoạch xảo quyệt. Giờ giải trình đã điếm. Tại sao hẳn lại căm thù Saint Hilaire? Tại sao lại giết vợ anh? Đây là lý do của toàn bộ vụ việc này? Chánh thanh tra bước ra khỏi chỗ nấp của mình sau khi chắc chắn rằng Caramany rõ ràng chỉ có một mình. Anh từ từ tiến lên, tay lăm lăm con dao giấu đằng sau lưng.

— Caramany!

* * *

Tiếng còi rú âm ì, chiếc xe với dung tích xy lanh lớn của Michel Wuenheim tìm được một lối thoát trong đám tắc đường trên đại lộ Sébastopol. Theo sát sau là hai chiếc xe cảnh sát khác, đoàn xe khẩn cấp rời khu đảo Cité sau khi Chánh thanh tra nhận được một cú điện thoại của Henri Pupillin.

— Ông ấy đã đi giết hấn rồi! – Giám đốc cảnh sát hình sự Khu 2 gào lên – Hãy can thiệp nhanh trước khi ông ấy phạm sai lầm không thể sửa chữa!

Pupillin, sau khi nghe Sarras trình bày việc khám phá ra con dao, đã khai thác được địa chỉ nơi hẹn gặp từ vị viên chức này.

Wuenheim gào lên trong máy tọa đàm của mình việc cấm tất cả các đoàn tuần tra tiến vào phố Budapest. Anh muốn là người đầu tiên can thiệp vào vụ này. Anh muốn hai người đàn ông kia phải được bắt sống. Anh có một nhu cầu tuyệt đối để giải đáp cho những câu hỏi, mà lúc này, nó liên quan trực tiếp đến cá nhân anh. Caramany nắm trong tay chiếc chìa khóa của thẩm kích này. Mất hấn, đó là loại bỏ khả năng tìm hiểu phần cuối của câu chuyện. Bắt Saint Hilaire vì tội giết người và ném ông ta vào tù, sẽ là việc làm biến mất nốt thành viên cuối cùng của gia đình Eve. Dẫu rằng khả năng của một sự thỏa thuận ngầm nào đó trong nội dung cuộc đàm thoại ngăn ngủ nhưng đầy ý nghĩa của họ, thì anh phải cố tránh cho “nhạc phụ” mình khỏi nhà tù.

Poncey lái xe cực nhanh. Anh ta lao vào đường dành cho xe buýt, làm bắn tung bùn vào khách bộ hành liều mạng muốn băng qua đường. Một chiếc taxi đang đậu khiến đại úy cảnh sát giảm ga.

— Lao thẳng đi! – Wuenheim ra lệnh.

Poncey đánh một cú vô lăng sang trái. Chiếc xe nghiêng nát một gờ nhựa ngăn giới hạn đường ưu tiên. Lúc này, ba chiếc xe hơi luồn lách lao đi giữa làn sóng xe Paris. Chánh thanh tra tập sự Le Taillan ngồi ở hàng ghế sau tài xế, thất sắc bám chặt tay nắm gắn trên trần xe để cố giữ cân bằng.

Caramany đã làm thế nào để giấu phu nhân Saint Hilaire trong suốt hơn một năm qua chứ? Tại sao bây giờ hấn mới giết

bà ấy? Yếu tố bùng phát nào là động cơ khiến anh ta ra tay? Bộ não của người cảnh sát sôi sục lên mặc những cú giật nảy của cuộc chạy đua cùng thời gian. Trung tâm điện đàm thông báo khu phố đã được phong tỏa. Chỉ ít, cuộc truy đuổi, bằng cách này hay cách khác, sẽ kết thúc trong ngày hôm nay, anh thầm nghĩ. Nền đường rất trơn. Dầu vậy, Poncey vẫn không giảm tốc độ được cấp trên ra lệnh. Một thiếu nữ đeo tai nghe và vừa đi vừa uốn éo, hình như không nghe thấy tiếng còi rú của đoàn xe cảnh sát. Cô băng qua ngã ba đường, nơi đoàn xe lao ra mà không hề để ý đến ba chiếc xe lao như điên thẳng về phía cô. Poncey chỉ đủ thời giờ lượn bánh xe để tránh thiếu nữ, nhưng vẫn không hề dừng lại. Thiếu nữ ngạc nhiên trước cuộc thao diễn, đứng chết trân giữa lòng đường, đối diện với hai chiếc xe còn lại. Xe đầu tiên đã chọn cách lao lên vỉa hè và chết ứ hự trước hàng tay vịn của một cửa vào bến tàu điện ngầm. Xe thứ hai trượt bánh xoay tròn như một con quay và dừng lại trước mặt thiếu nữ vài xăng ti mét.

Poncey liếc qua kính chiếu hậu của mình rồi đưa mắt dò hỏi ý cấp trên.

— Cứ tiếp tục đi! – Chánh thanh tra nói trong lúc cầm máy điện đàm.

Anh ngay lập tức thông báo cho phòng radio gửi đến các nhân viên cấp cứu để trợ giúp người gặp nạn. Các cần gạt nước quét trên mặt kính với những động tác trúc trắc ngắt quãng. Từ xa, những ánh đèn xoay nhấp nháy chỉ ra điểm phải đến. Le Taillan, ngồi gí trong hàng ghế sau, đưa tay xoa đầu. Vào lúc xe trượt bánh, mặc dù đã cố gắng giữ thẳng bằng, anh ta vẫn đập phải một trong những ô kính cửa xe. Poncey chỉ vừa đỗ xe ngay giữa phố thì cấp trên của anh ta đã nhảy ra khỏi ghế. Viên đại úy cảnh sát mong muốn được nghe lời khen động viên vì sự

nhanh nhạy trong quá trình lái xe của mình, nhưng anh biết rõ Wuenheim rất hà tiện lời khen, huống hồ trong những hoàn cảnh này. Anh là người cuối cùng ra khỏi xe và ném chìa khóa cho một quân cảnh đứng gác.

— Hãy tìm chỗ đậu hộ tôi đi! – Anh yêu cầu và đi theo ngay hai Chánh thanh tra, hai người đã kịp băng qua trước mặt mục béc Maria.

Đi đến ngang tầm mục điểm của thế kỷ trước, Poncey dừng ngay lại. Bản năng cảnh sát của anh ta mách bảo rằng không nên hành động kiểu đàn cừ theo bầy Panurge.

— Có lối ra vào nào khác nữa không? – Anh ta hỏi.

* * *

Một cuộc mai phục rồi! Cơn giận dữ đã dẫn anh đến chỗ hành động như kẻ học việc. Bây giờ, anh đang biểu diễn tiết mục của vận động viên thăng bằng đi trên một cây kèo ướm dầm của khung mái nhà. Không còn giải pháp nào khác. Anh phải chạy trốn thôi. Saint Hilaire đang tức tối. Tức tối chính mình. Anh đã để bị thao túng bởi một con người xảo quyệt nào đó. Người này đã giăng cho anh một cái bẫy và anh đã lao mình vào đó mà chẳng nghĩ suy gì. Bây giờ, anh phải cố gắng ra khỏi đó hệt như một con côn trùng cố gắng thoát khỏi màng lưới mạng nhện. Khi sử dụng hai cánh tay để giữ thăng bằng, anh từ từ tiến lên trên thanh gỗ mục cũ kỹ. Khi đến phía sau người trợ lý của mình, anh đang sẵn sàng đâm thẳng vào lưng anh ta mà chẳng thèm đợi những lời giải thích vì cơn giận dữ của anh đã bốc cao ngùn ngụt. Nhưng, sau khi gọi tên anh ta đến ba lần liền mà không hề có tiếng đáp hay cử chỉ nào đó từ phía anh ta, anh đã

đạp xoay chân ghé nơi Trung úy Caramany đang tọa lạc. Hết sức sửng sờ, anh phát hiện ra cơ thể bị trói của người sĩ quan đã bị vô số những nhát dao đâm. Tiếng còi gầm rú của xe cảnh sát đã lôi anh ra khỏi tình trạng bị choáng.

Vẻ mặt của Trung úy nhăn nhúm bất động cho phép ta nghĩ rằng anh đã phải chịu đau đớn cùng cực trong suốt những giờ khắc cuối cùng của đời mình. Thân thể đầm máu để lộ ra những mảng thịt bị đâm nát. Anh quay nhìn con dao trong tay mình và ngay lập tức hiểu rằng mình là một thủ phạm lý tưởng trước những sự kiện diễn ra trong mấy giờ gần đây. Đã nghe thấy tiếng bước chân vọng lên từ trong khoang cầu thang, anh quyết định chạy trốn bằng tầng trên, và giắt dao vào dây xanh tuya quần của mình.

Lúc này, anh như đến bên bờ vực. Cây kè dài thò ra khỏi tòa nhà và vươn mình trên một mảnh sân nhỏ. Đầu bên kia nâng khung mái của tòa nhà bên cạnh. Hai tòa nhà được xây dựng giống hệt nhau và xưa kia chắc phải được hòa làm một tòa duy nhất. Cách mặt đất chừng hai chục mét, mưa vẫn luôn dữ dội như thế, lại bắt đầu quất thẳng vào mặt anh. Anh dẫn đo trong giây lát trước khi dẫn lên con đường này. Những tiếng kêu của đám người truy đuổi ngày càng gần trong các tầng nhà, khiến anh phải hành động thật nhanh. Anh bắt đầu bằng việc đặt bàn chân trái mình lên để thử độ bền của cây kè lộ thiên. Saint Hilaire vẫn luôn luôn thích những cuộc dạo chơi giữa thiên nhiên. Cây kè này khiến anh nhớ lại vô vàn những thân cây mà anh có thói quen đi trên đó để băng qua những dòng nước trên miền núi cao.

Anh nhìn chăm chăm mái nhà trước mặt được cây kè, chắc còn hơn cả trăm tuổi, chọc thủng. Đôi giày thành phố của anh không phải là trang thiết bị tốt nhất để chơi trò đi thăng bằng

trên dây. Tuy vậy, anh bắt đầu những bước chầm chậm, một chân bước trước chân kia, dang rộng hai cánh tay đến mức có thể nhất để chọi lại những cơn gió giật. Đến nửa đường, một cái đỉnh nhô lên, khiến gót giày bên chân trái của anh bị kẹt lại. Anh loạng choạng và chỉ chực nhào về phía trước. Hai cánh tay anh xoay tròn trong gió để lấy thăng bằng. Anh cảm thấy bị ngã đến nơi. Một sự xung động nhanh xuất hiện bên chân phải, anh chĩnh lại cơ thể cho song song với cây kèo rồi nằm lên trên nó hệt như người ta bám lấy một cái bè trong một vùng biển động dữ dội. Mặt đối diện lớp gỗ ẩm ướt, Chánh thanh tra nhìn thấy rõ như in lớp gạch tráng men màu nâu lát dưới mảnh sân nhỏ. Trong suốt nhiều năm làm việc, anh đã từng đi thâm gom hơn một tên trộm bị nát tan thân trên mặt đất sau khi bị trượt trên những mái nhà ướt. Hôm nay, anh có thể rồi cũng kết thúc cuộc đời giống như họ. Làm sao anh có thể hình dung ra một đoạn kết như vậy được chứ? Chùm chìa khóa rơi khỏi một trong các túi áo vét. Chỉ vài giây đồng hồ sau nó bật nhảy tưng tưng trên mặt đất. Saint Hilaire ước lượng điều sẽ xảy ra với cơ thể anh nếu như anh sảy chân.

* * *

Wuenheim không biết địa bàn này. Anh lọt vào đầu tiên và ngay lập tức xông lên tầng hai. Anh chạy hết phòng này sang phòng khác, hai tay nắm chặt cây súng lục. Chẳng mấy chốc, Le Taillan đến nơi, anh để mặc anh ta lục lọi tầng đó và trèo lên tầng ba. Thềm đá trong hành lang khiến anh đi chậm lại. Anh phải thận trọng trước mỗi góc khuất mà từ đó Caramany hay Saint Hilaire có thể nhảy bổ ra. Chân tình mà nói, anh muốn tránh cho người mà có lẽ là cha vợ tương lai chắc chắn của

mình phạm phải điều không thể sửa nổi, anh gào văng tên ông và đề nghị được giúp đỡ ông. Chẳng mấy chốc, anh khám phá ra cảnh tượng ma quái. Muộn quá rồi! Caramany nằm xoài trên ghế. Một bãi máu loang dưới chân người cảnh sát. Anh ta không đáng phải chịu kết cục bi thảm này, nhưng việc anh ta bị giết chết khiến những lý do về hành động của anh ta trở lên tối mờ hơn. Wuenheim sẽ không thể mang về cho Eve bất cứ lời giải thích nào. Anh sẽ chỉ có thể thông báo cho cô biết rằng cha cô đã trở thành một kẻ giết người, và rằng nhiệm vụ của anh là phải tìm và bắt giữ ông cho bằng được.

— Chúa ơi! – Le Taillan thốt lên khi bước vào trong phòng.

— Le Taillan, hãy gọi ngay cho tôi một đội cảnh sát Hình sự! Tôi sẽ lên lục soát các tầng trên, ông ta hẳn chẳng có thời gian để trốn đi đâu! – Wuenheim nói rồi mất hút sau khung cửa.

Anh chọn ngay cách phóng trực tiếp lên tầng trên cùng. Lối thoát duy nhất là các mái nhà. Cặp chân dài của Wuenheim leo nhanh bốn bậc một lên đến tận tầng tám. Trên một hành lang của khoang cầu thang bộ, một nắm cửa để mở khiến ta hình dung đó là một gác xép. Không chút đắn đo, anh rướn nhảy lên và đã luôn được một khuỷu tay vào đó. Được những cơ bụng rắn chắc trợ giúp, anh chui được ra khỏi ô cửa. Anh đang ở trong một gian gác xép cao chừng già năm mét. Qua mỗi vết nứt, nước mưa ngấm vào thành gỗ trước khi chảy xuống các tầng bên dưới. Wuenheim nhận ngay ra cây kèo dài trôi ra khỏi gian phòng. Những thùng rượu rỗng chất đống lên nhau dẫn đến đó. Không thích chơi trò đi thăng bằng trên dây cho lắm, Wuenheim nhấc một cái thang gỗ được đặt ngay trên mặt đất và dựng sát vào tường, ngay cạnh lỗ hổng mà từ đó thanh kèo nhô ra ngoài. Khi đến được bên cây gỗ ẩm ướt, bất ngờ anh nhận ra Saint Hilaire đang bám chặt vào cây kèo, lơ lửng trong

không gian và dưới mưa tầm tã, hình như đang bất động.

— Saint Hilaire!

Kẻ trốn chạy quay lại. Ánh mắt họ giao nhau, một kẻ nhìn thấy cha của bạn tình mình, còn kẻ kia lại phát hiện ra kẻ đã quyến rũ con gái ông.

— Quay lại ngay, Saint Hilaire! – Wuenheim ra lệnh.

Saint Hilaire nhanh nhẹn đứng hẳn lên trên hai chân. Anh không có ý định phải giải trình. Một âm mưu bội phản đặc biệt nhằm thẳng vào anh, và anh không thể tin tưởng bất cứ người nào được nữa. Anh tiến lên trên cây kèo, quyết định bỏ trốn.

— Dừng lại! – Wuenheim ra lệnh và nhắm thẳng mũi súng vào người Chánh thanh tra.

Saint Hilaire ngóai lại một lần nữa. Anh đọc thấy trong mắt người đồng nghiệp rằng người này sẽ chẳng bao giờ dùng khẩu revolver kia chống lại anh. Anh ta không thể giết chết cha vợ tương lai của mình như thế. Saint Hilaire tiếp tục tiến lên, và mắt hút vào trong gian gác xép của tòa nhà bên kia. Wuenheim nhanh chóng thu súng về và quyết định bắt chước kẻ bỏ trốn. Đáng buồn là khoảng cách hai mươi mét từ cây kèo xuống mặt đất đánh thức chứng chóng mặt bẩm sinh của anh. Lấy bẫy như một tàu lá, tuy nhiên anh cũng cố thử đặt một chân ra hẳn bên ngoài mái nhà. Anh muốn đuổi theo ông ta. Anh phải tóm được ông ấy. Nhưng cơn hãi hùng đã chiến thắng ý chí của anh. Khoảng không dưới đất hút anh xuống. Anh sẽ không thể đi xa hơn mà không bị ngã. Anh đứng lại đó. Không sao tiến lên được. Bị kẹt chặt nơi đầu cây kèo.

* * *

Saint Hilaire lăn vào gian gác xếp, rơi xuống đồng hộp các tông cũ. Áo vét của anh bị xé dọc sau lưng. Anh mất vài khắc trước khi toài ra khỏi đồng uestap đã khiến cho cú rơi của anh dịu đi. Bên ngoài, anh vẫn còn nghe thấy tiếng Wuenheim gào tên anh. Anh tiến thẳng về đầu kia của tòa nhà. Một ô cửa sổ chỉ cho anh thấy anh đang ở gần khu Londre. Cả khu phố chắc phải được chừng năm chục cỗ xe cảnh sát vây kín. Xuống đất bây giờ sẽ chẳng có lợi gì cho anh hết. Anh phải quyết định thật nhanh thôi. Tòa nhà chẳng mấy chốc sẽ được quân của Wuenheim đánh động. Một tiếng va lách cách thánh thót bên tai Chánh thanh tra. Anh nhận ra tiếng kêu quen thuộc của một khẩu revolver, và tự động giơ hai tay lên.

Poncey là một tên cớm nhạy cảm. Nòng súng của anh ta chỉ còn cách sọ Saint Hilaire chừng vài xăng ti mét.

— Tôi không đánh giá cao anh ta đâu! – Poncey tuyên bố, – đó là một tên bất lương, nhưng từ chuyện đó mà dẫn đến giết hấn ta thì...

— Tôi chẳng dính dáng gì đến chuyện đó cả! – Chánh thanh tra đáp lại – Toàn bộ chuyện này nằm trong một kế hoạch được thảo ra để làm hại tôi.

— Đương nhiên rồi, thưa ngài Chánh thanh tra – Poncey đáp lại với giọng mai mỉa – ông sẽ giải trình tất cả với đồng nghiệp của ông, Chánh thanh tra Wuen...

Saint Hilaire lẳng một cú đánh bằng đầu lại phía sau và nó giáng mạnh đúng mũi Poncey. Một tia máu tóe ra từ hai lỗ mũi anh ta hệt như một mạch nước phun. Viên đại úy ngã bổ chửng lại phía sau. Theo phản xạ, ngón tay trở của anh ta ấn mạnh trên cò súng. Một viên đạn bay đi. Saint Hilaire cảm thấy như có một cú đấm mạnh đập lên phần bả vai anh. Anh bị hất bấn

vào tường. Poncey nằm xoài trên mặt đất, hình như bị loạng choạng do chính phát súng mình bắn ra. Khẩu súng, trượt trên mặt đất sau khi bị văng khỏi tay anh ta, giờ chỉ cách người cảnh sát vài mét. Đưa tay lên ngang tầm cánh mũi bị thương do phản xạ nhưng qua những kẽ tay mình, anh ta vẫn nhìn thấy Saint Hilaire sờ tay vào bả vai toe toét máu. Anh ta liền tận dụng thời khắc yếu đuối này để nhảy bổ về phía khẩu súng công vụ của mình.

Mặc dù vết thương đau đớn, nhưng Chánh thanh tra, khi nhìn thấy kẻ tấn công mình có ý chiếm ưu thế, đã nhanh chóng nhảy lên hai bước và giáng một cú đập vào sườn đại úy cảnh sát. Poncey lăn tròn trên nền đất mà không đủ thời gian vớ được khẩu revolver. Máu chảy lênh láng trên vai phải, Chánh thanh tra đưa tay trái vớ vội cây súng và lẩn mất vào khoang cầu thang, bỏ mặc viên cảnh sát đang rên rỉ. Hiện giờ anh phải biến khỏi nơi đây, tự chữa thương và suy ngẫm... Đập lại thế nào đây? Phản kháng thế nào? Một sự suy tính về địa điểm thoáng qua khiến anh chọn lối đi cho mình. Một nơi gần đây có thể sẽ cho anh một chỗ trú chân mà anh đang rất cần. Và chắc chắn là, vị chủ nhà sẽ rất ngạc nhiên về chuyện viếng thăm của anh!

Chín

Khi mở mắt, Eve Saint Hilaire không nhận ra ngay người đàn bà đang ngồi xoay lưng lại phía cô. Cô chớp mắt nhiều lần liền. Trên mặt bàn ngủ, cô nhận ra hộp thuốc an thần, cô nhớ lại cơn ác mộng. Cô không sao kiểm soát nổi những cơn rùng mình lẩy bẩy của mình, chúng khiến Irène Pupillin, người trông nom giấc ngủ cho cô từ hơn một giờ đồng hồ nay quay lại.

— Con gái yêu quý! – Bà nói và cầm tay cô – Ta thật lấy làm buồn!

Eve phác một nụ cười nhưng không có một âm thanh nào có thể thoát ra khỏi miệng cô.

— Kinh khủng quá! Henri đã kể hết mọi chuyện cho ta nghe, và ta vẫn còn đang choáng váng vì điều đó – Irène Pupillin thú nhận trong lúc đưa chiếc khăn mùi soa lên lau mắt.

Bà trạc tuổi ngũ tuần. Đầu bao giờ cũng được làm một cách tuyệt hảo, trang điểm thái quá để xóa đi những dấu vết thời gian, những móng tay, móng chân được sơn sửa hoàn hảo, rất lịch lãm, người đàn bà này dùng phần lớn thời gian trong ngày để chăm sóc bản thân mình. Bà chưa bao giờ làm việc cả. Nguồn thu nhập của chồng cho phép bà sống dư dả mà không phải muộn phiền về những ngày cuối tháng khó khăn. Eve lấy lại được sức để hỏi:

— Bây giờ là mấy giờ rồi?

— Quá trưa rồi – Irène đáp và giúp cô ngồi dậy, tựa vào gối – Cháu có muốn ăn gì không? Ta đem tới chút bánh ga tô nhỏ

vùng Normandie đây. Ta dọn cho cháu vài chiếc với tách nước hãm tuyệt ngon nhé?

Trong lòng Irène Pupillin cháy lên tình mẫu tử bên cạnh đứa con vừa bị mồ côi này.

— Ta cũng có thể làm cho cháu một món trứng ốp la với thịt hun khói, nếu cháu thích,...

— Cảm ơn Irène, cảm ơn nhiều! – Eve cắt ngang câu nói của bà – cháu không đói đâu. Cháu cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ còn đói được nữa.

— Chớ có nói những điều như vậy đi! Không nên phiền muộn như thế. Cuộc sống luôn dành cho chúng ta những khoảnh khắc tuyệt vời và những lúc khác thì kém phần dễ chịu hơn. Chúng ta chẳng thể làm khác đi được. Làm sao cháu có thể nghĩ ta lại có thể gượng dậy sau cái chết của Jean-Marc chứ?

Gia đình Pupillin đã mất đứa con trai trong một tai nạn giao thông. Đã hơn hai chục năm nay rồi. Cả bà lẫn chồng bà đều không thực sự lấy lại được tinh thần. Henri vùi kín nỗi u buồn của mình tận đáy sâu tâm khảm, ngược hẳn tính hướng ngoại của vợ ông.

— Với cháu, mọi chuyện sẽ chẳng bao giờ còn được như trước đây nữa. Ấy vậy mà cuộc sống thì vẫn sẽ tiếp tục! Chắc chắn, sự ra đi của mẹ cháu sẽ để lại một khoảng trống vô cùng lớn mà cháu sẽ chẳng bao giờ có thể lấp đầy. Nhưng một ngày nào đó, cháu sẽ lại cảm nhận được hương vị của cuộc sống.

Irène hỷ mũi trong chiếc khăn mùi soa, bà đang cố gắng chế ngự niềm cảm xúc của mình.

— Cháu biết đấy, Eve đáng thương của ta. Ta vẫn thường tự buộc tội mình vì đã quá hạnh phúc! Nhưng chuyện nó là như vậy đấy!

Eve không hề muốn lý sự dài dòng. Cô tiếp tục:

— Michel đi đâu?

— Cậu ấy quay lại làm việc rồi.

Irène dần dần lấy lại được sự bình tĩnh.

— Họ sẽ tóm được hắn thôi, cháu yêu ạ – bà nói để trấn an cô gái – Michel và Henri đang dồn hết tâm sức. Họ sẽ tóm được tên bắt lương đó!

Một hàng nước mắt chạy dài trên má Eve, ánh mắt cô lạc đi.

— Cháu đã luôn luôn tìm cách đổ lỗi lên cha cháu – cô thú nhận – Giả thiết bắt cóc đối với cháu có vẻ như là điều không thể. Cháu chỉ đơn giản nghĩ rằng bà đã chán ngấy cảnh suốt ngày phải chờ cha cháu. Cháu đã ruồng rẫy ông. Lúc ấy, cháu cần một nguyên nhân lý giải về sự mất tích của mẹ, cháu cần phải quy trách nhiệm cho một người nào đó. Lúc này, cháu cảm thấy mình mới dần dần làm sao chứ!

— Ô không! Ô không! – Người đối diện trấn an cô. – Bọn ta vẫn thường xuyên gặp gỡ Pierre và ta đảm bảo với cháu rằng ông ấy không hờn oán gì cháu đâu. Ông ấy rất muốn gặp lại cháu. Và, ta nghĩ, đó cũng là điều mà người mẹ khốn khổ của cháu mong muốn đấy.

Lúc này, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

— Trong một rủi ro, ta bao giờ cũng rút ra được điều gì đó khả quan. Với cháu, việc làm cần thiết lúc này là cháu phải nối lại quan hệ với cha cháu.

Chuông cửa lạnh lótvang. Irène hồi hã đứng lên và lao ra hành lang. Sau cánh cửa, Henri Pupillin kiên nhẫn đứng đợi người ta mở cửa cho ông. Ông bước vào sau lời mời của vợ và hỏi nhỏ tình trạng của cô gái trẻ. Irène Pupillin trấn an ông phần nào. Họ cùng nhau bước vào gian phòng, nơi Eve đang

nằm nghỉ. Chánh thanh tra tỉnh trưởng cố gắng tìm từ để bày tỏ nỗi buồn của mình, và thành thực chân tình chia buồn với cô. Cô dần dần lấy lại được tinh thần, điều này khiến phu nhân Pupillin không hề ngạc nhiên tí nào, bà đã biết rõ tính cách của cô gái. Ngay lập tức bà cất giọng hỏi chồng về phần tiếp theo của cuộc điều tra.

— Chính vì điều ấy mà tôi đến đây – ông nói – ta muốn đích thân nói cho cháu biết. Kẻ sát nhân hãm hại mẹ cháu đã bị giết.

Vẻ mặt Irène chững lại giây lát biểu thị ngạc nhiên. Eve vẫn thản nhiên như không. Không có nét vui vẻ nào xuất hiện trên môi cô. Cái chết của mẹ cô quá đau đớn, quá đột ngột chỉ có sự mất mát này là quan trọng đối với cô. Cô vẫn còn chưa kịp nghĩ đến việc báo thù kẻ đã sát hại mẹ mình. Henri Pupillin háng giọng.

— Chính cha cháu đã giết hắn.

Eve vẫn im lặng.

— Thế nào cơ? – Irène thốt lên, sửng sờ.

— Anh ấy đã giết chết Trung úy Caramany bằng chính con dao đã được sử dụng gây án mạng của Marthe.

— Điều này chẳng khiến ta ngạc nhiên về cha cháu đâu! Và ông ấy làm thế là rất đúng!

Henri ném một cái nhìn đầy khiếm trách về phía vợ. Eve thoát ra khỏi cơn uể oải của mình.

— Cháu muốn được gặp cha cháu! – Cô tuyên bố.

— Không thể được! – Pupillin bồi rôi đáp lại.

— Tại sao, chú Henri? Cháu biết là chú có thể ra những chỉ định cần thiết để người ta cho cháu nói chuyện với cha cháu được mà, chỉ năm phút đồng hồ thôi!

Cô nhồm h lẫn dậy.

— Cháu phải đến xin lỗi cha cháu và nói với ông rằng cháu chỉ là một con bé đàn độn đáng thương. Chú hiểu không?

— Không được đâu! – Chánh thanh tra nhắc lại – Ông ấy đã bỏ trốn sau khi giết người. Chúng ta đang tiến hành tìm kiếm khắp nơi.

Ông liếc nhìn vợ.

— Ta đã cho tất cả quân của ta vào trận rồi. Và nhất là ta đã nỗ lực không ngừng nhắc cho họ nhớ một điều quan trọng: không được sử dụng vũ khí.

— Ô thế thì! – Irène Pupillin thốt lên – anh ấy có nguy cơ bị tổng giam ư?

Henri im lặng.

— Chúa ơi, người đàn ông đáng thương!

— Thẩm phán đã ra lệnh bắt anh ấy. Toàn bộ cảnh sát Pháp giờ đang đổ xô truy tìm – Cuối cùng Henri cũng nói thêm.

Eve hất tung tấm chăn đang trùm trên người cô và nháy ra khỏi giường.

— Cháu làm gì vậy, hả cháu gái yêu quý? – Phu nhân Chánh thanh tra Tỉnh trưởng lo lắng hỏi.

— Cháu phải sửa chữa sai lầm của mình – Eve tuyên bố – Cháu có một người bạn là luật sư rất giỏi. Cháu sẽ đi nhờ anh ấy đảm nhiệm việc bào chữa cho cha cháu. Sẽ phải biện hộ về cơn khùng điên bột phát hoặc do cơn giận dữ khiến cha cháu mê muội.

Cô gái can đảm trong cô đã hồi sinh. Cô vừa mất mẹ, nên không chấp nhận ngồi nhìn cha mình biến mất đằng sau vành móng ngựa.

— Cháu nên nghỉ ngơi đi đã – Irène khuyên giải.

— Ta sẽ đi cùng với cháu! – Henri, con người của hành động lên tiếng – Ta sẽ làm chứng nếu cần thiết. Ta sẽ công nhận rằng anh ấy không ở trong trạng thái bình thường khi ta thông báo tin Marthe đã bị sát hại.

Cô gái trẻ và vị cảnh sát già biến mất trước sự ngỡ ngàng của Irène. Bị bỏ lại một mình trong căn hộ, bà đến chống khuỷu tay bên bậu cửa sổ. Thời tiết cũng tối sầm hết như những suy nghĩ của bà vậy. Nỗi buồn mà bà cố che giấu trước mặt Eve giờ lại quay về tra tấn bà, những dòng nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

Mười

Những đường nét khác thường trên khuôn mặt khiến người đối diện khó đoán được độ tuổi của người đàn bà ăn vận toàn màu đen này. Ngồi bên chiếc bàn tròn phủ một tấm thảm xanh lục, bà ta xoay đầu đi khắp các hướng, ánh mắt khiếp đảm, như thể bà ta đang bị vài con ma vô hình nào đó hành hung.

Người đàn ông ngồi đối diện mù có vẻ như đang sống trong một trạng thái hoàn toàn khác hẳn. Ông ta tròn ung ủng, ở ông ta toát ra một cảm giác thanh bình, điều đó được tô rõ hơn bởi quầng sáng bao quanh ông. Khi bắt liên lạc với một thế giới khác, ông chờ đợi một động tĩnh xuất hiện trên hòn thủy tinh mà tay ông đang đặt lên.

— Thế nào hả? – Người đàn bà hỏi, vẻ sốt sắng.

— Xuyt! – Người đang nhập đồng thì thào.

Bà ta giậm chân trên ghế. Với 200 euro cho 1 giờ, bà ta cứ ngỡ rằng mình đã tìm được đúng nơi mà mình kỳ vọng, đó là người đàn ông như đang ngủ kia.

Bất thành linh, một luồng sáng vàng vọt đến chiếu thẳng vào hòn pha lê trong lúc bàn chân phải của vị thánh sống đảo một cách thành thực trên liền ba bàn đạp.

— Họ có mặt ở đây tất! – Cuối cùng, ông ta cũng thốt lên bằng một giọng nói kỳ lạ. – Họ đang giận dữ đấy!

Thế là, trước cặp mắt sửng sốt và khiếp đảm của người đàn bà khốn khổ kia, người đàn ông bắt đầu lao vào trong những cơn co giật dữ dội và buộc tội bằng một thứ tiếng đặc giọng

mũi:

— Đồ sát nhân! Đồ sát nhân! Người phải trả giá!

Người đàn bà co rúm lại trên ghế, hãi hùng.

— Hãy xá tội cho tôi! – Bà ta cầu khẩn.

Bà ta hình như đã bị mất trí. Cặp mắt của vị thánh sống lấy lại được sự bình tĩnh, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

— Họ muốn tôi phải trả giá ư! Nhưng làm thế nào để trả nợ những người chết đây? – Người đàn bà điên hỏi – Tôi chẳng thể làm được gì nếu như tất cả bọn họ đã bị thiêu cháy trong khách sạn của tôi!

— Không có đồ chữa cháy – thầy pháp nhận xét – và những người chết này biết hết cả đấy!

Bà ta nhay móng tay. Bà không tìm ra bất kỳ giải pháp nào để thanh toán món nợ của mình.

— Chờ xem đã! – Người đàn ông lên tiếng trong một tia sáng ranh mãnh. – Tôi điều hành một Tổ chức gìn giữ và bảo tồn khu phố Saint-Georges. Một sự đóng góp vô đó có thể sẽ làm những linh hồn kia bình tâm lại.

Người đàn bà khốn khổ kia suy ngẫm giây lát. Rồi bằng một hành động bất ngờ, bà ta rút cuốn séc từ trong túi, và viết một con số có thể làm hài lòng những người đã khuất. Bà cẩn thận gỡ tấm séc rồi chìa nó cho thầy pháp, ông ta biểu thị sự hàm ơn và không che giấu một nỗi thất vọng nào đó:

— Năm mươi euro cho sáu cái chết ư! Vậy là chỉ có chưa đầy mười euro cho một cuộc đời đã mãi mãi mất đi ư!

Bà già áo đen hiểu ngay rằng sự tính toán này là không ổn. Bà giật lại tấm séc, muốn quên đi thói keo kiệt hơn là phải đối đầu với đám ma hiện hình. Bà có vẻ đắn đo trước con số có lẽ sẽ phù hợp để làm tỉnh trí sáu vị khách hàng cuối cùng trú ngụ trong

khách sạn của mình. Thầy pháp cảm thấy nên thúc thêm với danh nghĩa của một cố vấn.

— Thêm hai mươi euro nữa đi, tôi nghĩ có thể sẽ thỏa mãn họ đây!

Người đàn bà không có vẻ đánh giá cao lời nhận xét. Ông ta nhấn chân lên một trong ba bàn đạp giấu dưới gầm bàn, và hòn pha lê lại bắt đầu sáng lên. Ông giả vờ ngạc nhiên, lùi lại trên ghế. Bà ta không còn lưỡng lự lấy một giây đồng hồ nào nữa và viết khoản tiền đã được đề nghị.

— Mọi thứ giờ đây sẽ diễn ra tốt hơn – ông nói để trấn an bà ta.

Nữ khách hàng đứng dậy, vừa như được an ủi bởi đã trả được món nợ của mình vừa có cảm giác bị móc túi. Vị thầy pháp vẫn ngồi yên như thể ông vẫn còn chưa kết thúc, ông húng hắng ho để thu hút sự chú ý của người đàn bà khốn khổ.

— Bà đã quên... nếu tôi có thể tự cho phép, phần tiền công của tôi... – Ông nói tiếp với vẻ hạ cố.

Lần này thì tức tối, bà thò nhanh tay vào túi và lôi ra hai tờ một trăm euro rồi ném một cách cẩu thả lên mặt bàn trước khi đi về phía cửa ra vào. Hệt như thói quen, người đàn ông này không sờ vào tiền, vờ như không hề để tâm đến chuyện đó, và đứng dậy tiễn người đàn bà điên khùng.

— Nhân danh Tổ chức của khu phố chúng tôi, xin cảm ơn một lần nữa, và chớ có ngại liên hệ với tôi nếu như họ lại quay về quấy quả bà – ông ta chuyển giọng nói ngọt như mật ong.

Một nụ cười thỏa mãn nở trên khuôn mặt trong lúc ông xoa tay vào nhau. Một cái beo nhói lên bên tai trái khiến ông ta ngay lập tức thoát khỏi cảm giác hân hoan của mình. Saint Hilaire xuất hiện như trò ảo thuật ngay sau lưng ông ta, xiết

chặt vành tai của ông ta giữa ngón cái và ngón trỏ của anh.

— Nghe này, Troplong, tôi chưa bao giờ nghe nói về Tổ chức này? – Chánh thanh tra chất vấn.

— Đó là vì... là vì, – người đàn ông đứng nhón trên mũi chân áp úng – đó là vì tôi vẫn còn chưa thành lập nó. Tôi tính tới nay sẽ làm!

— Anh thấy không, tôi đã nhiều lần kiểm tra tài khoản nhà băng của anh rồi... Và tôi đã luôn tự hỏi làm thế nào mà anh giấu được những khoản tiền đã móc được từ túi của tất cả những người điên khùng khốn khổ của khu phố này.

Troplong cười nhẹ nhàng.

— Pierre à, tôi cũng phải sống chứ! – Cuối cùng thì ông ta cũng đáp lại được.

Quai hàm Saint Hilaire nghiến chặt. Anh buông ông ta ra để ôm chặt bên vai bị đau. Máu chảy rỉ thấm qua áo sơ mi đã bị rách của anh. Làn da nhợt nhạt, anh gục ngã một cách nặng nề xuống nền nhà gỗ.

Hai người đàn ông quen nhau từ thời còn là những đứa trẻ. Họ đi học ở cùng một trường trong khu phố và ngồi cùng bàn. Tình bạn này đã bị mai một theo năm tháng: một người đã chọn ngành cảnh sát và có một cuộc sống gia đình ấm cúng trong khi người kia lại chọn cho mình một con đường khác. Troplong là một nhân vật thuộc “bờ phải” của Paris. Anh ta nổi tiếng với những thành công của mình nhờ một chương trình trên đài truyền hình, kéo dài suốt những năm tám mươi. Nó đã tạo điều kiện thuận lợi cho anh ta thực hành những chiêu bói toán và một lượng không nhỏ khán giả đã bị ngón nghề của anh ta quyến rũ. Con người này đã lập nên một văn phòng bói toán trên đại lộ Champs-Élysée, nơi mà những ngôi sao nổi tiếng

nhất đã đến xem anh ta đoán vận mệnh cho mình, cho đến một ngày mà một trong những lời tuyên đoán của anh ta hoàn toàn bị lầm. Người bị thương tổn kia không ai khác là một nhân vật số hai của Bộ Tài chính thời kỳ đó. Anh ta đã phải hoàn trả số tiền của màn diễn mà trong đó đã trót tuyên lời cổ vắn tời kia. Qua đường vòng vo của một đội thanh tra thuế, vào một ngày đẹp trời, họ đã đổ bộ đến cửa hiệu bói toán của anh ta. Bị triệt hạ, anh ta đành chia tay cảnh hào nhoáng và ánh sáng để dành những lời “phán” hay ho của mình cho số đông. Anh ta tiếp tục dựng lên một văn phòng mới ngay trong căn hộ của mẹ mình, căn hộ trên khu Pigalle mà mẹ anh ta đã sống từ lâu. Người mẹ này, chứng kiến biết bao cảnh trầm uất của loài người suốt ngày điếu qua điếu lại nhà con trai mình, đã rời bỏ thế giới của những sinh linh trên thế gian, chỉ vài tháng sau khi anh ta dọn về đó. Kể từ đây, anh ta sống một mình trong căn hộ này. Đôi khi, anh ta tiếp vài chàng trai trẻ mà anh ta gặp gỡ trong các hộp đêm nhớp nhúa của Paris. Họ qua đêm với anh ta trên chiếc giường êm ái của người mẹ khôn khổ đã khuất bóng.

Nằm trên một chiếc tràng kỷ đệm tím, Saint Hilaire dần dần lấy lại tinh thần. Chiếc áo sơ mi ướt đẫm của anh đã được thay bằng một chiếc T-shirt vải thun, bó sát người màu đen, mang dòng chữ màu hồng “love sex”. Anh chạm vào cánh tay bị thương và cảm thấy một lớp băng đã được quấn quanh nó. Vị đạo sĩ Troplong ngồi tĩnh tại trong một chiếc pho tô tiện nghi bằng da, ngắm nhìn anh trong lúc vẫn tiếp tục khuấy chiếc thìa nhỏ trong một tách cà phê.

— Tớ chỉ làm những gì tớ có thể thôi! – Anh ta lên tiếng khi nhìn vết thương – Nhưng đầu đạn vẫn còn ở bên trong, sẽ phải cần một ai đó để lấy nó ra!

Saint Hilaire gắng gượng ngồi dậy. Anh chớp mắt và ước

lượng thời gian anh bất tỉnh.

— Cậu đã bị bất tỉnh đây, áng chừng hai tiếng đồng hồ. Nhưng tớ cũng chẳng lo ngại gì vì cậu gáy khò khò như một kẻ rất hạnh phúc vậy.

Kẻ bị thương chìa cánh tay vẫn còn lạnh lặn để chứng ra bộ áo lông đã thế chỗ cho chiếc áo sơ mi đẫm máu của anh.

— Đừng lo, tớ sẽ phủ cho cậu một chiếc áo pull để che nó đi.

— Súng của tôi đâu rồi?

— Được cất kỹ trong liễn sứ rồi! – Troplong đáp và đưa mắt chỉ cho anh một cái liễn sứ được đặt gần đó.

Saint Hilaire như đang sống trong lớp sương mù. Anh đưa hai tay ôm đầu và lại nhắm mắt lại. Làm sao anh lại có thể đến nông nổi này trong chưa đầy hai mươi bốn giờ đồng hồ chứ? Hôm qua, anh là đại diện của đất nước Pháp tham dự một Hội nghị Quốc tế ở Italia còn hôm nay, anh lại là nhân vật bị cả ngành cảnh sát Pháp truy đuổi.

— Cậu có muốn dùng trà không, Pierre? – Thầy pháp hỏi và đặt tách của mình xuống.

— Không, cảm ơn! Cho tôi một ly whisky thì tốt hơn.

— Cậu nói đúng đây, chúng ta cần một thứ gì đó để củng cố tinh thần thì hơn.

Anh ta đứng lên lấy một chai rượu được xếp trong một chiếc tủ quỳ bằng gỗ.

— Mười lăm tuổi đây! – Anh ta tuyên bố với vẻ tự hào – Nó chắc sẽ khiến chúng ta tươi tỉnh lại!

— Chẳng có gì thay đổi ở nhà mẹ cậu nhỉ – Chánh thanh tra bắt chuyện – Tôi có cảm giác sống lại bốn mươi năm trước.

— Tớ hẳn có thể thay đổi hết được, nhưng tớ quá hãi mẹ tớ

quay về giữa đám người chết để truy đuổi nếu như tớ động vào bất kỳ đồ vật nào của bà!

— Đúng thế đây! Bà chẳng dễ dãi lắm đâu – Saint Hilaire xác nhận – Ở mà cậu thì cũng chẳng sợ mất mát gì nhiều. Cậu đoán giỏi đến mức mà tôi có cả hàng triệu euro trong tài khoản ngân hàng – Anh bốc đồng, chât giọng mai mỉa.

— Cậu chưa bao giờ muốn tin vào uy lực của tớ – Troplong vừa nói vừa rót đầy hai ly rượu.

— Ở điểm này thì cậu có lý đấy. Bù lại, tôi luôn tin vào sự cương quyết mỗi khi cậu moi tiền khách hàng nếu họ tìm đến cậu! – Người cảnh sát tùm tùm trong lúc với ly rượu.

Họ chạm cốc. Troplong làm một hơi dài, chỉ để lại chút ít cho lịch sự. Đồ uống có cồn này đem lại dũng khí cho anh ta.

— Nay, Pierre – anh ta bắt đầu – làm thế nào mà lại có một Chánh thanh tra cảnh sát đột nhập nhà tớ qua cửa sổ nhà vệ sinh và ngã gục trước lối ra vào với một viên đạn trên vai nhỉ?

Saint Hilaire nhấp thêm ngụm thứ hai rồi đặt chiếc ly lên mặt bàn thấp trước khi trả lời.

— Marthe chết rồi...

Thầy pháp thốt ra một tiếng khe khẽ đặc biệt, để chứng tỏ sự thương tiếc của anh ta.

—... Cô ấy bị sát hại.

Sự ngạc nhiên qua đi, cặp mắt thầy pháp vẫn muốn có thêm lời giải thích. Sau hai ly rượu mạnh đầy tràn nữa.

Troplong đã biết hết tất cả những biến cố mà bạn mình đã trải qua trong suốt những tháng vừa qua. Saint Hilaire nhẹ nhàng thuật lại mọi việc, rà soát lại từng sự kiện và cố gắng hiểu xem những gì đang xảy đến với anh hơn là để thỏa mãn trí tò mò của Troplong. Chơi trò đánh bài ngựa, dẫu vậy anh đã

không nói về cuộc gặp gỡ đáng ngờ của anh với Monica Scalzo trong chuyến tàu Florence–Paris. Liệu thực có mối liên hệ trong chuyện này không? Câu hỏi có nguy cơ còn phải đợi lâu thì mới có câu trả lời, do không có những yếu tố khác để đào sâu hơn về hướng này. Vết thương ở vai khiến anh đau đớn. Chùng nào viên đạn còn nằm trong da thịt anh, thì anh còn khó mà tập trung tư tưởng để có nhận định sáng suốt về án mạng của vợ. Hiện giờ, anh đã biết mình không phải là nguyên nhân trong việc vợ anh bị mất tích, con gái anh chắc chắn sẽ thuận tình giúp anh. Anh nhất định phải nối lại quan hệ với Eve. Con gái anh có thể sẽ là một đồng minh với anh trong việc điều tra ra kẻ gây nên cái chết thảm thương của mẹ nó. Mặc dù mối quan hệ của nó với Wuenheim, thì anh vẫn phải liên lạc với nó ngay mà không chờ đồng nghiệp của mình được thông báo về điều đó.

Saint Hilaire chẳng mất nhiều thời giờ thuyết phục “chủ nhà” gọi điện cho con gái để tổ chức một cuộc hẹn gặp mặt. Con người béo tròn kia là một kẻ tính toán có hạng. Giúp một Chánh thanh tra cảnh sát, đó như thể rút được cây át chủ bài trong ván chơi. Những hoạt động dễ bị tranh chấp của anh ta ngày một ngày hai sẽ rất cần chàng cảnh sát kia can thiệp để lôi anh ra khỏi cảnh rắc rối dễ gặp. Giúp đỡ anh ta trong cuộc điều tra lúc này, là một sự đảm bảo trong tương lai cho mình.

* * *

Troplong gọi điện trong lúc Eve đang ngồi trong phòng đợi của luật gia. Thoạt đầu cô hết sức ngạc nhiên trước lời thỉnh cầu kỳ cục mà anh ta trình bày với cô. Troplong đã lấy lý do nhìn thấy cảnh mẹ cô xuất hiện trong hòn pha lê của anh ta. Bà

mong muốn tiết lộ cho con gái mình danh tính đích thực của kẻ giết hại bà. Cho rằng đây là một trò đùa, cô đe dọa sẽ khởi kiện người ở đầu dây bên kia. Để thuyết phục được cô về sự nghiêm túc của mình, Troplong đã cung cấp cho cô những chi tiết về cuộc sống riêng tư của bà mà chỉ có một người thật gần gũi với bà biết được. Tò mò trước cú điện thoại và mong muốn chứng minh sự vô tội cho cha mình, cô chấp thuận gặp gỡ ông ta và tôn trọng những điều kiện để được “gặp” người mẹ quá cố của mình: đến điểm hẹn một mình. Eve không thuộc dạng người nhút nhát, cầm theo ống bom cay, cô sẽ biết cách tự phòng vệ... Điều quan trọng là phải khai thác hướng này. Hoặc cô sẽ xác định được thủ phạm, hoặc cô sẽ vạch trần thủ đoạn của gã chuyên lường gạt thiên hạ kia.

Mười một

Eve phải mất đến bốn mươi lăm phút để đến được văn phòng của vị thầy pháp. Khi nhận ra tấm biển vàng rực mang tên Troplong gắn ngay trước cửa ra vào tòa nhà, cô được trấn an phần nào. Đây không phải là một cái bẫy, có thể là một tên buôn thần bán thánh nào đó muốn lợi dụng tình trạng của cô. Cô chỉnh lại bộ cánh màu xám mà cô đã vội vã vụng vào khi ra khỏi văn phòng luật sư. Tôn trọng những yêu cầu bắt buộc của vị thầy pháp, cô đã tách ra khỏi Chánh thanh tra Tỉnh trưởng Pupillin, lấy lý do có cuộc hẹn với bác sĩ mà cô đã quên mất. Pupillin chẳng phản đối, ông nghĩ rằng một cuộc hẹn như vậy không hề hấn gì ngoài sự có lợi cho cô gái tội nghiệp này.

Khi cửa mở, cô không ngạc nhiên khi đối diện nhân vật mà cô đang chờ gặp. Troplong, khoác lên mình một tấm khăn choàng màu boóc đô, một tấm khăn lụa màu lam sẫm được quấn cao quanh đầu. Một chiếc áo tunique trễ cổ để lộ ra một chiếc móng sư tử được đeo trên ngực ông. Eve lẳng lẳng làm theo sự chỉ dẫn, đi vào hành lang, tay cô vẫn không rời ống bom cay giấu trong túi. Bản năng báo cho cô biết có điều nguy hiểm. Troplong mở cánh cửa gian phòng mà ông dùng để tác nghiệp. Trong khe hở xập xòe, cô gái nhận ngay ra một hòn pha lê được đặt trên một chiếc bàn tròn một chân. Vị đạo sĩ mời cô bước vào trước. Cô vẫn còn chưa bước hẳn vào trong thì cánh cửa đã đóng sập lại khiến cô giật nảy mình. Chính lúc ấy, cô phát hiện ra khuôn mặt của cha mình, ông đang đứng đó, dựa vào chiếc tủ.

— Ba à! – Cô ngạc nhiên thốt lên.

— Con yêu của cha...

Anh chưa kịp bước chân thì con gái anh đã lao vào vòng tay cha, nước mắt giàn giụa. Đầu dựa vào vai Saint Hilaire, cô thốt ra hàng tràng những lời xin lỗi. Cô vô cùng ân hận vì sự im lặng, sự câm nín của mình. Cô cầu xin cha thứ lỗi. Cô không muốn mất ông nữa. Cô đã chưa bao giờ hình dung rằng mẹ cô có thể bị bắt cóc. Vì những lý do nào chứ? Với mục đích gì? Với cô, giả thiết này thật vô lý. Cô đã tin rằng lời giải thích duy nhất chỉ có thể nằm ở sự vắng mặt triền miên của cha mình. Mẹ cô chắc hẳn đã chán ngấy, và cuối cùng đã rũ bỏ tất cả. Cô đã làm. Cô không biết làm thế nào để được cha tha tội.

Anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng con gái như anh vẫn thường làm khi cô còn là một đứa trẻ. Anh cố lại tinh thần cho cô, luôn miệng nói với con câu “không hề gì”, “đó là chuyện thường tình thôi”, “cha đâu có oán trách con”. Nhưng Eve tiếp tục ăn năn hối lỗi. Cô ôm chặt cha, cô bám chặt lấy ông như sợ điều gì có thể cướp ông khỏi cô bất kỳ lúc nào. Thế rồi, khi đã phần nào lấy lại được tinh thần, cô thông báo cho cha biết về các bước tiến hành với người luật sư để đảm bảo việc bào chữa cho ông. Ông phải ra đầu thú thôi. Michel Wuenheim chịu trách nhiệm truy bắt ông. Cô không thể nói dối bất kỳ ai trong hai người. Luật sư của cô đã đảm bảo với cô rằng sẽ bảo vệ cha cô trắng án trước tòa Đại hình. Bây giờ ông phải ra trình diện trước cảnh sát. Cô không muốn điều bất hạnh xảy đến khi ông bỏ trốn. Đơn giản là cô chỉ muốn tiếp tục cuộc sống của mình với một người tình yêu thương và một người cha luôn có mặt khi cô cần.

Saint Hilaire khẳng khẳng phản đối mọi yêu cầu của con gái. Anh nhìn sâu vào mắt con:

— Cha không giết Trung úy Caramany! – Anh nói ngắn gọn.
Con gái anh sửng người, ngạc nhiên.

— Khi cha đến nơi hẹn, cậu ấy đã chết rồi. Người nào khác đã đâm cậu ấy.

Eve vẫn im lặng.

— Con hiểu không hả? – Anh hỏi – Cha bị rơi vào một cái bẫy. Cha không biết người ta đã mưu toan điều gì, nhưng rõ ràng là họ đang tìm cách phá hoại cha, cũng như cả gia đình ta!

Con gái anh hình như bối rối. Những chi tiết này chứng tỏ cha cô vô tội, nhưng sự sắp đặt này khiến tên tội phạm giết mẹ cô ngang nhiên trước pháp luật.

— Vậy thì ai có thể biết được nơi hẹn gặp của ba và Trung úy Caramany chứ? – Cô lo lắng hỏi.

— Lúc này, ba vẫn chưa có một suy đoán nào cả – Saint Hilaire trả lời – Chính vì thế mà ba cần sự trợ giúp của con.

Cả hai người ngồi xuống bên chiếc bàn tròn một chân. Vô tình bàn chân Eve giẫm lên một trong ba chiếc bàn đạp khiến đèn pha lê bất ngờ sáng lên. Cô giật nảy mình, rồi hiểu ngay cơ chế hoạt động gian trá của vị thầy pháp. Cô tủm tỉm cười về chuyện này. Saint Hilaire ngắm nhìn cô. Con gái anh cũng có cặp mắt hạnh nhân hệt như Marthe. Khi cô cười, để lộ ra một hàm răng tuyệt hảo, là bản copy của mẹ cô. Làm sao mà anh lại bỏ bê họ đến nhường ấy được chứ? Tại sao anh lại cần mẫn năng nổ đến vậy trong công việc của mình? Lúc này anh nuối tiếc vì đã quá để tâm vào nghề nghiệp của mình.

— Ba muốn con phải làm gì? – Cô gái hỏi.

— Ba muốn con quay lại Viện pháp y. Ba muốn con xác định chính xác những nguyên nhân gây ra cái chết của Caramany.

— Nhưng... con không có quyền tiến hành vụ mổ xét nghiệm

tử thi này. Ba là kẻ tình nghi giết hại Trung úy. Kiểm sát trưởng sẽ không để con kiểm tra tử thi đó đâu bởi con khi ấy sẽ là người vừa đá bóng vừa thổi còi. Ba là cha của con và con có thể sẽ bị nghi ngờ lập một bản báo cáo cắt xén để có lợi cho ba.

— Ba đâu có yêu cầu con thực hiện một vụ khám nghiệm hợp pháp kia chứ! – Anh nói rõ thêm.

— Ba muốn con phạm luật ư?

— Con gái yêu của ba! Ba nhất định phải biết liệu Caramany có thực chết vì những vết thương hay không. Ba nghĩ rằng hiện trường đã được dựng lại một cách tử mẫn trong tòa nhà hoang đó. Người ta có thể đã đầu độc ma túy hay khiến cậu ấy say túy lúy để dẫn cậu ấy đến nơi diễn ra cái chết thảm đó. Vậy nên ba tuyệt đối phải biết rõ những kết luận của bác sĩ pháp y.

— Phải nói chuyện này với Michel thôi, anh ấy sẽ giúp chúng ta – Cô khẳng định trong một niềm hăm hở chân thành.

— Không được! – Chánh thanh tra phản đối – Làm vậy nhiều rủi ro lắm! Toàn bộ mọi dấu hiệu đều chỉ rõ ba là tác giả của án mạng Caramany. Dẫu ba là cha của con đi nữa, thì Wuenheim cũng sẽ áp dụng nguyên tắc và sẽ tổng tạm giam ba trong khoảng thời gian điều tra. Ba cần được tự do bởi ba là người duy nhất có thể hiểu và phá được vụ án này. Con dao mà ba cầm theo và nó được treo ở cửa sổ văn phòng Trung úy đã không thể được sử dụng cho án mạng của Caramany được...

Anh lôi con dao ra khỏi một cái bao. Eve giật mình hơi lùi lại.

— Sự kiểm tra của con, theo đúng thông lệ sẽ phải chứng tỏ rằng ba đã không thể giết người trợ lý của mình với vũ khí này.

— Vậy là ba sẽ lại có thể tiếp tục cuộc điều tra của mình ngay giữa lòng đội cảnh sát – Cô nói một cách tự hào.

— Ba hy vọng vậy, con gái yêu ạ! – Anh đáp để trấn an cô –

Nhưng ba cũng phải yêu cầu con kiểm tra lại thi hài mẹ con một lần nữa.

Ánh mắt Eve tối sầm hẳn đi.

— Nhất định phải thực hiện so sánh giữa lưỡi của con dao này với những nhát đâm trên người mẹ con. Ba phải được biết liệu dụng cụ này có chính xác là vũ khí mà kẻ giết người dùng để sát hại Marthe hay không.

— Ba đang yêu cầu con xọc một con dao lên cơ thể của mẹ để biết liệu đó có đúng là vũ khí gây án mạng hay không ư? – Cô gái trẻ ngạc nhiên đến mức khiếp đảm.

Saint Hilaire nhú mày.

— Con đã bỏ đầu mẹ bằng cửa điện, cắt sườn mẹ bằng một cái kéo, và ba, bây giờ ba lại bảo con đi đâm mẹ nữa ư!

Nước mắt lại chảy tràn trên má cô.

— Ba biết là con đã phải đau khổ lắm từ tối qua, nhưng đó là cách duy nhất để cho cuộc điều tra này tiến triển lên. Con là người duy nhất có quyền và có thể tự do ra vào Viện pháp y. Hãy làm điều ấy vì mẹ con đi! Để mẹ con được yên nghỉ bình an!

Ba tiếng gõ cửa vang lên. Cánh cửa mở ra mà không chờ được phép. Troplong đem vào một khay, trên đó đặt một ấm trà và hai cái tách.

— Tôi pha chút trà cho hai người đây! – Anh ta cất giọng ngọt sớt – Nó sẽ tiếp thêm lòng quả cảm cho hai người trước cuộc giải phẫu!

— Ồ, cuộc giải phẫu nào hả? – Cô gái ngạc nhiên hỏi.

* * *

Wuenheim không thể nuốt trôi cơn giận được. Đã hai lần anh để lọt mất những nghi phạm của vụ án. Caramany đã thoát khỏi tay anh trong tầng hầm tòa nhà anh ta, và bây giờ lại đến lượt Saint Hilaire biến mất khỏi tầm nhìn. Làm thế nào mà ông ta lại lọt qua hết những mắt lưới như vậy được nhỉ? Cảnh sát đã vây đặc khu phố. Các cảnh sát viên lăm lăm ống nhòm trong tay, rình rập các cử động nhỏ nhất trên các mái nhà. Ấy thế mà kẻ bỏ trốn bốc hơi mất. Mặc dù bị thương, ông ta vẫn biết cách vô hiệu hóa toàn bộ các bẫy mà các ban bộ của anh giăng ra. Nhưng ông ta không thể đi xa hơn được với một viên đạn trong người, ông chắc phải nằm gí trong một nơi ẩn nấp nào đó để băng bó vết thương của mình. Giờ đến lượt anh, người truy đuổi, phải tìm cho ra con mồi của mình trước khi con mồi đó lấy lại sức. Wuenheim chỉ có thể trông chờ vào chính mình để kết thúc cuộc truy đuổi này mà thôi. Anh là người duy nhất ra mọi mệnh lệnh. Poncey đã đi đến khoa cấp cứu của bệnh viện để kiểm tra mũi, còn Chánh thanh tra tập sự Le Taillan đưa thi thể Caramany về Viện pháp y để khám nghiệm tử thi.

Vụ điều tra vậy là kết thúc. Nhưng cái chết của Trung úy Caramany khép lại hồ sơ này mà không để lại bất kỳ lời giải thích nào cho hành động của mình. Michel Wuenheim không thuộc dạng người xếp một vụ vào tủ hồ sơ lưu mà không cần biết đến những động cơ thực sự của sát thủ. Anh chỉ còn lại một hướng duy nhất có thể khai thác được. Đó là tìm bằng được Mélanie Bouzy, người đã khơi mào cho toàn bộ vụ việc này khi đến khởi kiện chống Trung úy Caramany. Phải chăng cô ta đã bị người cảnh sát giết chết hay cô đã chọn cách trốn đi khi biết con người này cực kỳ nguy hiểm đây? Sự phát hiện ra mẹ của Eve phải chăng chỉ đơn giản là trùng hợp ngẫu nhiên hay nó có liên hệ bằng cách này hay cách khác đến sự biến mất của cô gái điếm

kia? Tất cả mọi điều không chắc chắn này khiến tâm trí Chánh thanh tra quay cuồng khi anh quay lại sở của mình, cầm theo bức ảnh của người khiếu kiện, anh quyết định lập tức đi tuần một vòng qua các phố quây quanh quảng trường Pigalle. Khu phố được ưa thích hơn cả này là nơi Mélanie Bouzy hành nghề.

Mặc dù đã muộn, xe hơi của Chánh thanh tra vẫn nhanh chóng bị lọt trong đám tắc đường ở ngang tầm đại lộ Rochechouart. Anh tranh thủ thời gian để thăm hỏi tình trạng sức khỏe của người yêu.

— A lô! – Eve đáp khi mở máy điện thoại di động.

— Eve hả! Anh rất vui vì được nghe tiếng em. Tình hình em thế nào? – Wuenheim hỏi, vẻ quan tâm.

Cô đang ở trong tình thế không thể trả lời bạn trai một cách tình tứ được. Cha cô nằm dài trên tràng kỷ màu tím phủ một tấm drap cũ nát. Cô ngồi trên chiếc ghế đẩu, khéo léo lấy viên đạn đã găm vào cánh tay phải của cha. Cha cô sau khi từ chối tách trà được Troplong pha, thì lại chẳng để phải cầu khẩn uống liền hai ly whisky. Miệng Saint Hilaire cắn chặt một chiếc đĩa cả làm bếp, mặt nhăn nhó khi nhìn thấy hai con dao mà con gái đang lăm lăm trên tay để mổ xẻ phần bả vai của anh. Eve, tập trung đến mức cao độ vào cuộc giải phẫu và không thể dừng tay, liền kẹp chặt điện thoại di động của mình vào cổ để tiếp tục cuộc đàm thoại.

— Ổn chứ.

Cô ngập ngừng giây lát.

— Được nghỉ ngơi nên em đã khỏe lên nhiều rồi.

Miệng Saint Hilaire méo xệch vì đau. Khuôn mặt tứa đầy mồ hôi không giấu được sự đau đớn mà anh đang phải chịu đựng. Eve phải tìm cách nói dối bạn trai. Cha cô đang ở trong một

tình thế vô cùng khó khăn, nên cô phải giúp ông. Có thể, nếu làm việc cùng nhau, họ sẽ đủ khả năng tóm cổ được tên sát nhân đích thực đã giết mẹ cô. Rồi sau đó, cô sẽ rất vui được giải thích cho Michel Wuenheim hiểu những lý do đã buộc cô phải nói dối anh.

— Em đang ở nhà à? – Giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở hỏi.

— Không, em đã đến gặp luật sư để ông ta đảm bảo việc bào chữa cho cha em khi cha ra đầu thú, và bây giờ em đang ở phòng khám của bác sĩ – Cô nói dối.

— Tốt lắm! Anh thấy em đã lấy lại được tinh thần rồi. Em biết không? Anh không tin rằng cha em sẽ tự ra nộp mình cho cảnh sát đâu...

Eve vừa kẹp được viên đạn vào giữa hai lưỡi dao.

— Ông sẽ đầu thú khi thấy thích hợp, em chắc chắn điều ấy!
– Cô đáp trong lúc ấn một nhát thật mạnh để làm bật đầu chì ra khỏi lớp thịt bầm tím dập nát.

Saint Hilaire bật ra một tiếng kêu đau đớn.

— Eve, có chuyện gì xảy ra vậy? – Wuenheim hỏi.

— Không có chuyện gì đâu! Em đang ngồi trong phòng đợi. Đó là một người bệnh vừa hắt hơi đấy.

Troplong, đang đứng sẵn bên cạnh, lau vàng trán đầm mồ hôi cho bạn. Cuộc phẫu thuật diễn ra mà không hề có chất giảm đau nào ngoài vài ly rượu mà bệnh nhân đã dốc hết vào miệng trước đó.

— Các anh đã tìm ra manh mối gì của ông chưa? – Eve hỏi.

— Chưa, chẳng có cái gì khỉ khô gì cả! – Wuenheim đáp, vẻ tuyệt vọng – Phải tin rằng cha em đã bốc hơi khỏi nơi này rồi!

Eve rất ghét phải nói dối, cô muốn kết thúc thật nhanh cuộc đàm thoại.

— Em xin lỗi, anh yêu, nhưng đến lượt em rồi. Bác sĩ đang đứng đây. Xong việc, em sẽ gọi lại cho anh nhé!

Nghẹn đầu, cô để rơi điện thoại di động xuống đất. Cô nhẹ nhàng nâng cán dao dùng làm bép lên, lôi được mẩu chì ra, rồi đặt nó lên góc bàn. Không nghĩ phút nào, cô vợ vội một cây kim và một cuộn chỉ được thầy pháp đặt sẵn đó. Cô thông báo cho cha biết rằng có lẽ ông sẽ còn đau hơn hồi nãy. Saint Hilaire ngậm chặt chiếc thìa gỗ hơn nữa. Máu tứa ra xối xả và cần phải khâu lại vết thương một cách nhanh nhất có thể. Đã quen bịt những vết mổ được tiến hành trên những tử thi, Eve ra tay trình diễn nghệ thuật khâu vá của mình trên vết thương của cha cô.

* * *

Wuenheim không sao tiến lên được trong đám tắc đường ngổn ngang, anh muốn đậu xe lại trên đại lộ và tiếp tục cuộc bộ. Mưa đã tạnh cùng lúc với màn đêm buông xuống. Các miệng cống còn ứa đầy nước bẩn, và các rãnh lề đường đã bị biến thành những dòng nước chảy tràn cả lòng đường xe chạy. Trong lúc tiến lên phần đường nhô cao nằm giữa đại lộ, thì anh đưa mắt quan sát hết chỗ này đến chỗ kia, những quầy kính các cửa hàng sex-shop và những cửa hiệu bán đồ gợi tình khác nằm chen chúc trong khu phố. Những biển hiệu nhấp nháy, những tấm hình đàn bà khổng lồ ăn mặc hở hang, những biển hiệu gái điếm quảng cáo níu khách thu hút đám đông vốn không thỏa mãn cảnh phòng the. Rất nhanh, anh nhắm thẳng hướng

những con hẻm nhỏ nổi tiếng không lành mạnh, mà chúng rốt cuộc đều dẫn thẳng lên đỉnh đồi Montmatre.

Bước đi chậm rãi, tay dứt túi, anh soi mói ngắm nhìn lũ gái điếm. Thậm chí đôi lúc còn giả vờ là một khách làng chơi, lúc anh hỏi cô này, lúc lại hỏi cô khác, để xem liệu các cô ấy có biết một “đồng nghiệp” nào có tên là Mélanie Bouzy không. Bất thành linh, trong một góc rẽ ngang bị kẹp giữa hai căn nhà cao tầng già nua, anh hình như nhận ra một người đàn bà trẻ trong vòng tay một người đàn ông. Đôi uyên ương đó đi sâu vào ngõ cụt và mất hút trong bóng tối. Wuenheim đã không nhầm khi bám theo họ. Rất kiên nhẫn, ẩn dưới một khuôn cửa lối ra của xe ngựa^[16], anh đứng chờ đôi tình nhân một tối ấy xuất hiện trở lại dưới ánh sáng đèn đường. Hết như anh đã dự đoán, người đàn ông quay ra một mình vài phút sau đó. Mélanie Bouzy cũng ra theo sau ít lâu rồi lại bắt đầu sà đến bên cạnh đám khách du lịch. Wuenheim tiến lại gần cô và cất tiếng chào. Biết rõ tuổi tác của cô gái, anh giật mình ngạc nhiên khi nhận thấy rằng rượu mạnh và ma túy đã làm một khuôn mặt già đi trước tuổi đến mức nào. Cô ta ngay lập tức ngã giá. Kích thích bằng miệng sẽ là hai mươi euro, còn lại sẽ là năm mươi. Chánh thanh tra không có ý định mặc cả và ngay lập tức chấp nhận cái giá ban đầu cô ta đưa ra. Cô ta cầm tay và dẫn anh vào lối đi mà hồi nãy anh đã chứng kiến cô ta mất hút cùng với khách hàng trước đó. Bóng tối bao trùm hết con hẻm. Mùi đồ rán bốc ra từ một ống thông hơi lẫn với mùi nước tiểu hôi thối. Wuenheim không để cho cô gái điếm quỳ phục xuống thực hiện ngay công việc của mình. Anh rút tấm thẻ cảnh sát và tiết lộ danh tính của mình. Thoạt đầu cô cho rằng viên cảnh sát muốn cô giảm bớt số tiền nên đã tình nguyện làm không công cho anh ta để khỏi phải rầy rà. Chánh thanh tra đã phải giải thích cụ thể những lý do anh

có mặt tại đây và nhắc cho cô ta nhớ sự xuất hiện chớp nhoáng của cô ta tại sở cảnh sát để khiếu kiện Trung úy Caramany. Trước những lời giải thích ban đầu, anh hiểu ngay rằng cô sẽ cho anh đi tù suốt ngày nếu anh không tỏ ra có tính thuyết phục hơn. Anh đe dọa mỗi tối sẽ cho một đội tuần tra đêm đi tóm cổ cô ta nếu như cô ta không hợp tác với anh. Chiếc áo ngực của ả gái điếm lúc này đã chường hết ra ngoài chiếc sơ mi. Cuối cùng ả cũng đã chấp thuận giải thích cho tình huống của việc khiếu kiện của mình. Cô nhận đã nói dối và chưa bao giờ phải chịu một sự quấy rối tình dục nào từ phía Caramany cả. Cô đã bị một người đàn ông, cũng sử dụng kỹ thuật tiếp cận hết như Wuenheim để đến làm quen. Tự coi như một khách hàng, cả hai người bọn họ đã đi sâu vào con hẻm cụt. Nhưng ngược hẳn với Chánh thanh tra, anh ta đã lợi dụng hết cỡ vẻ quyến rũ của cô gái nghiên ma túy trước khi rút tấm thẻ tam sắc của mình ra. Đe dọa sẽ truy tố nếu cô không hợp tác, anh ta hứa sẽ để cô sống cả ba năm dài trong tù. Chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận cuộc mặc cả. Vậy là Mélanie Bouzy buộc phải thi hành ngay những mệnh lệnh của khách hàng. Cô ta đã vu khống một người có tên là Caramany, một Trung úy cảnh sát, và kiện anh ta tội hiếp dâm. Người đàn ông đã nhắc đi nhắc lại một số những thông tin cá nhân, đặc biệt là cách bố trí đồ đạc trong căn hộ của viên Trung úy để tăng độ tin cậy cho những lời cô ta khai báo. Sau đó, cô phải biến khỏi thành phố, để bù lại, kẻ xa lạ kia đã cam kết không truy tố cô. Nhưng cô gái nghiên ma túy kia lại cảm thấy thèm hêrôin quá nhanh đến nỗi mà cô ngay lập tức lại đến lê la trên khu vỉa hè thân thuộc của mình, mặc cho sự ràng buộc. Wuenheim cố gắng để biết rõ tên của kẻ huê tình kia. Cô gái điếm hình như chẳng biết gì cả. Cô chỉ chắc chắn về giá trị cảnh sát của anh ta. Thực ra, người đàn

ông đã tháo bao và khẩu súng revolver ra khỏi dây lưng của mình trước khi lạm dụng cô ta. Bao đựng thẻ nghề nghiệp của anh ta rơi ra khỏi túi trong cuộc truy hoan và cô đã nhanh chóng nhận ra biển hiệu cảnh sát trước khi anh ta kịp nhật lại. Vậy thì đúng là một nhân viên cảnh sát rồi! Wuenheim nóng lòng muốn biết rõ hơn nữa về ngoại hình, độ tuổi, màu tóc của người đàn ông đó. Nhưng cô gái không nhớ rõ mặt kẻ lạm dụng mình. Khu phố rất tối, hệt như anh có thể nhận thấy lúc này, còn lượng khách hàng thì đông. Chánh thanh tra lô trong túi mình ra tấm bằng lái xe của nữ đương sự, được đặt trong túi dính dấu niêm phong, và chất vấn cô ta vì lý do gì mà vật này lại được tìm thấy trên hiện trường án mạng. Mélanie Bouzy có vẻ khiếp đảm. Cô không hề có tâm địa xấu, vậy bản danh tiếng của một cảnh sát để tránh phải ngồi tù. Nhưng từ chuyện này mà dính líu vào tội ác thì cô sẽ chẳng bao giờ chấp nhận được. Cô thề với Wuenheim rằng mình vô tội và giải thích cho anh hay rằng cô bị đe dọa bắt buộc phải đưa giấy tờ này cho người cảnh sát nọ. Anh chẳng gặng thêm nữa. Cô ta hình như rất có thiện chí. Anh đưa cho cô ta tấm card của mình và ra lệnh rằng ngày hôm sau cô ta phải đến trình diện tại Ủy ban Thanh tra các sở để trình báo. Dẫn cô ta đi lúc này khác nào biến cô ta thành một kẻ bán đứng dưới con mắt của đám dân phố. Anh muốn để cho cô ta còn có chỗ làm ăn sau này.

Những thông tin khai thác được từ Mélanie Bouzy rất đầy đủ để anh phát triển một hướng mới. Saint Hilaire có thể là nguyên do của tất cả các mảnh khốe này... Phải chăng ông ta đã phát hiện ra một mối quan hệ ái tình giữa Caramany và vợ ông ta? Khi ấy, Chánh thanh tra đã tưởng tượng ra bản khiêu tố giả để triệt hạ người dưới quyền mình. Sự biệt tâm của cô gái điếm sẽ dẫn đến việc khám nhà của Trung úy. Giữa lúc đó, ông ta đã

sát hại vợ mình sau đó đặt thi thể vào hầm ngầm nhà Caramany. Như vậy, Chánh thanh tra đã trả thù hai con người trong cùng một kế hoạch ma quỷ! Nếu như tử thi không được phát hiện, thì Caramany hẳn đã bị truy tố vì án mạng của Mélanie Bouzy và không có một mối liên hệ nào có thể được lần ra trong vụ này liên quan đến Chánh thanh tra Saint Hilaire. Nếu khi xét nghiệm phẫu thuật, danh tính Marthe Saint Hilaire xuất hiện, hết như điều đó đã thực sự diễn ra, thì Caramany được coi như một kẻ rối loạn tình dục và là kẻ giết người hàng loạt cùng với sự biến mất tăm tích của Mélanie Bouzy. Tất cả những gì mà viên sĩ quan cảnh sát có thể nói để tự bào chữa hẳn sẽ không được tính đến và anh ta có lẽ sẽ chết gì trong buồng giam già hai chục năm. Điều mà Saint Hilaire đã không dự tính trước, đó là sự bỏ trốn của viên Trung úy... Cuối cùng, là người hiểu biết trong các phiên tòa, Saint Hilaire khi ấy chắc phải nghĩ rằng bồi thẩm đoàn của tòa Đại hình, nhạy cảm trước bất hạnh của một Chánh thanh tra cảnh sát khốn khổ, thì sẽ bảo đảm được trắng án. Một Chánh thanh tra giết kẻ sát hại vợ mình một cách tàn tạt lương tâm thì chắc chắn việc kết tội ông ta sẽ ở hạng nhẹ nhất. Saint Hilaire vậy là chỉ phải giả đờ đau đớn đến cùng cực trước thông tin về cái chết của vợ mình, để minh chứng cho vụ sát hại viên sĩ quan của ông ta bằng cách giảng cho anh ta một cái bẫy trong ngôi nhà hoang, nằm trên phố Budapest.

Wuenheim bị choáng bởi giả thiết này nhưng hình như nó rất đúng với thực tế những gì đã diễn ra. Nhưng làm thế nào để có thể thông báo những ngờ vực của anh cho Eve biết đây? Cô vừa mới trải qua một cú sốc khủng khiếp. Thú nhận với cô những nghĩ suy của anh và kết tội cha cô trong án mạng mẹ cô, điều đó vượt quá sức của anh. Anh quyết định sẽ nói dối để

tránh cho cô thêm một nỗi âu sầu nữa. Khi tới lúc, và khi Saint Hilaire thú tội, thì sẽ tiến hành và chỉ khi ấy thôi, anh sẽ thông báo cho cô biết. Trong lúc chờ đợi, anh phải dấn thân vào cuộc truy đuổi chính “nhạc phụ” của mình.

* * *

Pierre Saint Hilaire lại tiếp tục bất tỉnh một lần nữa. Cây kim xuyên qua da thịt anh, sợi chỉ trượt đi trong mỗi vết đứt khi kéo căng da thịt anh đã chứng tỏ nghị lực phi thường của anh. Khi tỉnh dậy, anh nhìn mọi thứ không còn được rõ nét nữa. Anh dụi mắt, nhận ra Troplong đang nằm ngủ trên một chiếc phô tơ đặt đối diện anh. Người bạn cũ chắc chắn đã chăm nom anh trong suốt cơn mê sảng. Anh nhồm dậy một cách khó nhọc và ngay lập tức cảm thấy một cơn đau dữ dội bên vai phải. Cánh tay anh đã được lau rửa. Một vết băng rộng phủ lên miệng vết thương đã được khép lại. Trên mặt bàn thấp ngăn cách anh với thầy pháp, những vết tích của cuộc giải phẫu vẫn còn đó. Chiếc kéo dính đầy máu được đặt trên một mẫu bông, một cuộn chỉ đen đặt trên lọ còn 90°. Máu của anh cũng vương loang lổ trên vài cuốn tạp chí đặt bên cạnh.

Saint Hilaire cố ngồi thẳng lên. Tạm thời anh vẫn chưa giữ được thăng bằng nhưng dẫu sao anh cũng ngồi yên vị được. Đôi chân lực lưỡng giúp anh đứng thẳng dậy, dẫu rằng trí óc anh vẫn còn mù đặc. Dư vị whisky vẫn còn đọng sâu trong cổ họng anh. Miệng anh khô khốc.

Ngồi xẹp trên phô tơ, Troplong mở choàng mắt, rồi vừa ngáp vừa duỗi thẳng chân tay.

— Dậy rồi cơ à? – Vị thầy pháp hỏi.

Saint Hilaire không hề để ý đến câu hỏi của bạn mà hỏi lại:

— Eve đâu rồi?

— Cô ấy đi rồi, ngay khi cuộc giải phẫu kết thúc. Cô ấy sốt ruột muốn kiểm tra xác Caramany ngay. Cậu thật may mắn khi có đứa con gái như nó – Troplong nói một cách chân thành.

Chánh thanh tra bỏ qua nhận xét của kẻ độc thân chai sạn.

— Bếp ở chỗ nào nhỉ? – Anh tiếp tục hỏi, mong muốn được uống nước.

— Cuối hành lang, phía bên phải.

Anh rời khỏi phòng và đi dọc hành lang được dán giấy điểm hoa. Có cái gì đó không ổn rồi! Anh hình như đã quên một yếu tố quan trọng trong cuộc điều tra của mình. Trong lúc băng qua căn hộ, Saint Hilaire cố gắng xác định điều mà anh vẫn chưa nhận ra. Anh tìm kiếm trong tâm trí mình một dấu hiệu mà nó hẳn đã thoát khỏi tầm kiểm soát của anh. Bản năng nghề nghiệp cảnh sát của anh chưa bao giờ đánh lừa anh cả. Cặp mắt đã dẫn ra một thông tin chủ chốt mà trí óc anh đã chưa nhận ra. Anh bước vào bếp. Trên một cái giá đựng chén đĩa bằng sắt, anh tìm thấy một chiếc ly để bằng. Anh vớ lấy và để nó dưới vòi nước. Trong đầu, khi lần lại ngay từ đầu cuộc điều tra của mình, anh điểm lại tất cả những gì mình đã khám phá được trong suốt hai ngày mới đây. Lần lượt hiện ra, anh thấy lại cuộc hành trình giữa Florence và Paris, lúc anh đến ga, cuộc thảo luận với người sĩ quan hành chính Léognan và quân cảnh Sarras, rồi đến lúc bạn anh, Chánh thanh tra Tỉnh trưởng đến thông báo về cái chết của vợ anh... Những hình ảnh, lúc anh trốn chạy sau khi phát hiện ra Caramany đã bị đâm chết trong tòa nhà hoang của gã Grec, cuộc ẩu đả với một cảnh sát của Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở, và cuối cùng là lúc anh đến

được nhà Troplong, lần lượt sôi sục điếu qua trong tâm trí anh. Bất thành linh, anh buông chiếc ly, bỏ nhào vào phòng đợi và cắm cúi giở những cuốn tạp chí chất đống trên mặt bàn thấp. Anh hồi hải lật từng cuốn một. Troplong nhồm lên trên ghế và nghĩ rằng bạn mình lại vướng vào cơn mê sảng một lần nữa. Chánh thanh tra ném xuống sàn nhà những cuốn đã xem. Anh bỗng chú ý lên trang bìa của cuốn cuối cùng còn sót lại trên mặt bàn.

— Là cô ta! – Anh thốt lên.

Mười hai

Cô sốt ruột giậm chân. Eve Saint Hilaire vừa nhập mã số vào máy vi tính và đang chờ đợi dữ liệu của Viện pháp y hiển thị để cô có thể vào xem được các hồ sơ của những tử thi đã được mổ xét nghiệm. Sau khi ra khỏi văn phòng của Troplong và bỏ cha mình lại giữa cơn mê sảng, cô gái đã bắt xe taxi lao thẳng đến nơi cô làm việc. Cô đã kín đáo lẻn vào bằng một lối thoát hiểm nằm ngay cạnh phòng làm việc của mình. Cuối cùng, khi đã mở được trang yêu cầu của máy, cô gõ những chữ C.A.R.A.M.A.N.Y. trên bàn phím và, một lát sau, một bộ hồ sơ hiển thị trên màn hình, cả phòng làm việc tối đen. Eve không muốn ai chú ý đến sự hiện diện của mình.

Cuộc giải phẫu xét nghiệm tử thi đã được một trong những cộng sự của cô thực hiện vài giờ trước đó. Cô lướt nhanh qua danh tính hoàn chỉnh của viên cảnh sát bị giết để đọc ngay những dòng kết luận của đồng nghiệp. Những nguyên nhân dẫn đến cái chết được đánh dấu đỏ: *Cái chết diễn ra bởi mất một lượng máu lớn, động mạch đùi bị cắt.* Eve bấm vào phần phụ hồ sơ phân tích: Không một dấu vết chất độc nào được tìm ra trong máu của viên sĩ quan cảnh sát, cũng chẳng có sự hiện diện của rượu mạnh, của chất ma túy hay thuốc ngủ nào hết. Những kết luận này phản bác lại giả thiết của cha cô. Caramany chắc chắn bị giết chết tại chỗ. Không có sự dằn dặt nào hết.

Có tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Eve bấm nhanh vào nút thoát và bản thông tin biến mất khỏi màn hình. Một nữ nhân viên lao công bất ngờ đẩy mạnh cánh cửa trong lúc kéo theo

máy hút bụi. Bà ta ngạc nhiên hét văng khi bật đèn lên. Eve ngay lập tức trấn an bà ta. Cô đứng ngay dậy và áp úng một lời xin lỗi trước khi ra khỏi phòng làm việc của mình. Cô lên nhanh trong hành lang mà không để ai nhìn thấy, và biến nhanh vào khoang cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Cô rảo bước, cầu mong không bị nhận ra. Cô cần phải thận trọng. Mặc dù đã muộn, nhưng vẫn có thể bắt gặp một bác sĩ pháp y nào đó trong tòa nhà, thậm chí là một cảnh sát viên cũng nên. Những tai nạn chết người do xe cộ hay những án mạng vốn chẳng thiếu gì trong thành phố Paris. Đèn trong Viện pháp y thường xuyên được bật sáng rất muộn trong đêm.

Tất cả các thi thể nạn nhân đều được để trong một phòng lạnh bao gồm chừng mười hai khoang ướp đá, gắn hẳn một vạt tường. Gian phòng hình như vắng tanh. Eve an tâm và vội vã bước vào. Vào đến trong phòng lạnh, cô cảm thấy hơi sờ sợ. Mẹ cô đang nằm ở một trong những khoang nhà xác kia. Những hình ảnh trong buổi mổ xét nghiệm tử thi không ngừng ám ảnh cô, ấy thế mà cô đang chuẩn bị làm lại cuộc giải phẫu đó. Thời gian có hạn. Cô không những phải kiểm tra lại xác mẹ mình mà còn phải kiểm tra cả Trung úy Caramany. Dũng cảm, cô quyết định bắt đầu bằng trường hợp gây xúc động nhất đối với cô. Cô phải mất vài giây để tìm ra ngăn kéo mang dòng chữ Marthe Saint Hilaire. Cô đặt tay lên nắm đấm nhưng lại như bị tê liệt bởi nỗi sợ hãi nhìn lại mẹ mình. Một cơn nhói đau từ dạ dày cô quặn lên. Mạch cô đập mạnh hơn. Một hàng nước mắt chảy dài trên mặt cô. Cô cố gắng thở chậm để trấn tĩnh tim mình đang đập mạnh. Cuối cùng, bằng một động tác dứt khoát, cô kéo tấm ván sắt trượt ra. Xác Marthe Saint Hilaire xuất hiện, không quần áo, trắng bệch và bất động hệt như một bức tượng. Bà không còn ở trong tình trạng lúc mà cô đã bỏ đi. Một nhân viên

đã khâu lại tất cả những vết rách, vết khắc mà trong quá trình xét nghiệm tử thi, cô đã tạo ra. Làn da bao quanh đầu đã được khép lại trên hộp sọ và một vết sẹo dọc chạy dài gom hai nửa cơ thể lại. Eve, đứng nguyên đó, đôi cánh tay buông thõng, tưởng niệm trước thi hài mà khuôn mặt bị biến dạng đi do những vết chuột cắn, nhà phẫu thuật đã không thể sửa chữa được điều đó. Cô khóc. Cô không nhận ra vẻ bề ngoài của người phụ nữ đã từng là mẹ cô trong cái xác này. Đó chỉ là một cái xác chết, ấy thế mà! Rõ ràng chính là Marthe Saint Hilaire đang nằm bất động trước mặt con gái. Thật chẳng có ích lợi gì khi cứ trằn trằn lâu hơn nữa trước cảnh tượng đau lòng này. Trong lúc nước mắt vẫn tiếp tục tuôn rơi, cô lôi con dao mà cha cô đã đưa cho ra khỏi túi. Cô khẽ cầu xin: “Mẹ ơi, hãy tha lỗi cho con”, rồi chọn một vết thủng rõ nét nhất ở phần bụng dưới của người mẹ khốn khổ. Cô đưa lưỡi dao lại gần vết thủng và lại càng khóc dữ dội hơn nữa, rồi nhẹ nhàng ấn sâu mũi dao vào cơ thể người mẹ. Eve đâm mẹ mình. Cuộc thử nghiệm đầu tiên, kết quả được xác nhận, cô rút dao ra khỏi lớp da thịt rồi thử lại một lần nữa. Cô đưa dao vào một vết đâm khác trên bắp chân trái. Kích thước của lưỡi dao y chang độ rộng và độ dài của phạm vi vết thương. Vậy vũ khí đúng là vật đã được sử dụng để giết mẹ cô. Cô lau lưỡi dao bằng một tờ giấy Kleenex. Máu của mẹ cô ngấm vào tờ giấy, vẽ lên một hình ảnh giống như bông hồng héo trên lớp giấy. Vài giọt nước mắt nhỏ xuống pha lẫn vào bức tranh kỳ dị ấy. Cô lại tiếp tục xin lỗi mẹ một lần nữa trước khi nhẹ nhàng đẩy chiếc ngăn kéo lại vị trí cũ.

Eve đứng dựa lưng vào những khoang nhà xác và thở một hơi mạnh. Việc khó khăn nhất vậy là cô đã làm xong. Cô vừa kiểm tra và biết rằng con dao được treo bên cửa sổ phòng làm việc của Caramany chính là hung khí đã được sử dụng để giết

mẹ cô. Nhưng chưa hết, cô còn phải kiểm tra xác kẻ bị tình nghi là sát thủ giết mẹ cô. Vẫn lăm lăm con dao trong tay, cô tiếp tục đi tìm kiếm tử thi của Caramany. Lần này, cô lôi ngăn kéo sắt với vẻ ít e dè hơn. Cơ thể anh ta cũng không mảnh che, đã được khâu lại sau cuộc phẫu thuật xét nghiệm. Chỉ những vết đâm của kẻ sát nhân vẫn còn để mở. Cơ thể lực lưỡng chỉ còn là cái bóng của chính nó. Những cơ bắp đã xẹp xuống. Người nào không biết anh ta hồi còn sống thì hẳn sẽ nghĩ rằng anh ta phải rất mập. Eve không dừng lại ở những chi tiết này. Cô thử con dao của mình trong vết thương đầu tiên, với một niềm vui mơ hồ nào đó dấu rằng tội lỗi của anh ta đã có những uẩn khúc trước những sự kiện mới đây. Thần kinh cô bốc lên hẳn sẽ sẵn sàng cho phép cô trút hết lên thi thể nếu như mong muốn được giúp đỡ cha cô không thuộc quyền ưu tiên hàng đầu. Trước sự ngạc nhiên sững sờ của cô, nhất đầu tiên được kiểm chứng. Con dao rất có thể là nguồn gốc của vết chém này. Nghi ngờ về kết quả này, cô tiếp tục thử lại ba lần liên với những vết chém khác nhau. Mỗi lần, cuộc kiểm tra lại cho kết quả khả quan. Sao lại có thể thế được? Cô gái tự hỏi. Điều đó có nghĩa là kẻ giết người kia biết rõ nơi giấu con dao. Hẳn đã lấy nó đi vào khoảng giữa đêm, giết chết Caramany rồi lại đem về đặt nó vào chỗ giấu ban đầu, trước khi nhân viên của sở cảnh sát đến làm việc. Toàn bộ câu chuyện này thật khó có thể xảy ra! Cô cần phải báo cho cha mình về phát hiện này. Ông có thể sẽ thu thập ngay và nhanh hơn những mảnh của bức tranh ghép hình. Cô rùng mình.

Gian phòng không được sưởi ấm và hơi lạnh tỏa ra từ ngăn kéo xông thẳng vào cô. Trước khi đóng thi hài vào trong cỗ quan tài tạm thời của nó lần cuối cùng, bỗng cô chú ý đến một vết xanh lờ mờ ở ngang tâm yết hầu. Cô kiểm tra vết này sau khi đã cẩn thận đeo vào tay một chiếc găng cao su. Một cú đâm,

thậm chí là một sự nhỡ tay của bác sĩ pháp y có thể là nguyên nhân gây ra vết này. Eve Saint Hilaire, quyết định mổ cổ họng nạn nhân để loại bỏ tất cả những giả thiết có thể. Do không có dụng cụ mổ và để khỏi phải quay về phòng làm việc của mình, cô quyết định giải phẫu bằng con dao mà mình đang có. Mặc dù lưỡi dao không thật thích hợp, cô cũng rạch gọn được phần cổ của viên sĩ quan cảnh sát và cố tìm cách hiểu được những nguyên nhân của vết bầm tím trên làn da ở chính chỗ đó. Rất nhanh, cô không thể ngăn mình thốt lên một câu “Chúa ơi!” đầy ngạc nhiên. Thanh quản hoàn toàn bị giập nát. Toàn bộ chuyện này khiến ta nghĩ rằng phần cổ đã bị bóp mạnh. Cha cô vậy là có lý. Trung úy Caramany thoát đầu đã là nạn nhân của một vụ bóp cổ. Sau đó, tên sát nhân đã đâm xác anh bằng vũ khí xuất hiện ở sở cảnh sát để giăng bẫy cha cô. Eve, bằng hai tay, giả làm động tác mà viên sĩ quan cảnh sát đã phải chịu đựng trước khi chết. Cô đi đến kết luận: Luc Caramany đã bị giết từ phía sau. Nếu như vậy, cô có khả năng xác định liệu kẻ giết người đó thuận tay trái hay tay phải bằng cách kiểm tra những vết xiết mạnh do những ngón tay cái còn để lại dấu ấn trên cơ thể nạn nhân. Để thực hiện việc này, cô chập vật lật ngược tử thi, sử dụng những kỹ thuật đã học được trong khóa đào tạo làm thế nào để đẩy thân thể người sang thế nghiêng. Hai vết lõm nằm rõ ràng phía dưới cổ, ngay trên phần xương bả vai. Những ngón tay cái đã được ấn lên chỗ này để những ngón khác của kẻ sát nhân xiết mạnh cổ nạn nhân. Cuộc kiểm tra chỉ kéo dài vài giây đồng hồ. Kẻ giết người thuận tay trái.

Có tiếng bước chân vang lên trong hành lang. Eve giật nảy mình. Cơ thể mà cô đang giữ ngã vật mạnh xuống và đè nghiêng con dao vẫn còn nằm trên mặt bàn sắt. Cô không còn đủ thời giờ nâng xác tử thi để rút dao ra. Bằng hai tay, cô đẩy nhanh

ngăn kéo vào tường vào đúng lúc cánh cửa ra vào bật mở.

Chánh thanh tra tập sự Le Taillan, được quân cảnh Sarras tháp tùng, có vẻ như ngạc nhiên khi giáp mặt trực tiếp với nữ bác sĩ pháp y. Mọi người ai cũng biết rằng cô vừa mới tiến hành mổ khám nghiệm tử thi trên chính thân thể mẹ mình. Chẳng ai có thể, hình dung rằng cô lại đến chắt thêm nỗi buồn, hơn nữa lại trong một nơi tắm tối này. Cô gái đứng chết trân gần những khoang chứa xác chết. Le Taillan cảm thấy buộc phải lên tiếng mào đầu cuộc hội thoại.

— Cô Saint Hilaire... cô... cô cảm thấy khỏe thật chứ?

— Tôi mong muốn được nhìn lại khuôn mặt mẹ tôi nhưng tôi đã không đủ can đảm để lôi ngăn kéo ra – Cô vừa sụt sịt, vừa nói dối.

Cặp mắt đỏ ngầu do những dòng lệ xót thương mẹ trước đó đã giúp cô gái thuyết phục được hai người mới đến.

— Tôi cũng muốn nhìn tên vô lại đã giết hại mẹ tôi! – Cô nói một cách cay độc khi nhìn thẳng vào hai người cảnh sát.

— Xin nghe tôi này! – Sarras đáp lại, hơi dấn đo – Thế cô cho là tốt khi nhìn thi thể của kẻ sát nhân ư?

— Tôi cần phải nhìn! Tôi rất muốn nhìn hắn. Hắn đã nhận lấy điều xứng đáng với hắn! – Cô trả lời vai diễn rất điệu nghệ.

— Thế Chánh thanh tra Wuenheim có biết được việc cô đang làm đây không? – Le Taillan hỏi, lo ngại phản ứng của sếp mình.

— Tôi xin ông! – Cô vừa như van vãn vừa tiến gần lại viên Chánh thanh tra tập sự – tôi đã đến đây để tưởng niệm trước vong linh mẹ tôi.

Đúng lúc ấy, một giọt lệ rơi ngay xuống một bên má cô.

—... Chánh thanh tra Wuenheim không được thông báo về

sự có mặt của tôi ở đây, xin đừng nói gì với ông ấy cả.

Hai người đàn ông bị khuôn mặt đẹp của Eve chinh phục. Nỗi buồn của một số phụ nữ còn biến họ trở nên quyến rũ hơn trước con mắt của giới đàn ông. Eve nằm trong số này. Hệt như bị thôi miên, Chánh thanh tra tập sự chấp nhận sự có mặt của nữ bác sĩ pháp y trong tiến trình công việc của họ. Thực ra, tử thi của viên sĩ quan cảnh sát phải được xác định một cách đúng thể thức. Gia đình anh ta sống dưới tỉnh, đã có lời đề nghị rằng một viên chức cảnh sát của sở cảnh sát Saint-Georges được chỉ định để đến nhận dạng người đồng nghiệp xấu số của mình. Viên sĩ quan hành chính Léognan, không muốn rời khỏi quận 9 vào giờ ăn tối, nên đã không ngần ngại phái vị phó của mình, Yvan Sarras, đi thực thi nhiệm vụ này.

Đây là lần đầu tiên người quân cảnh được nhìn thấy Eve. Vẻ đẹp nổi tiếng của cô đã bay đến tai anh nhưng anh không thể hình dung rằng cô lại quyến rũ đến vậy.

Thân hình cô thật mảnh mai, cặp chân dài và ánh mắt thăm thẳm khiến anh bối rối. Họ đứng đối diện sát nhau bên chiếc ngăn kéo khổng lồ mà Chánh thanh tra tập sự đang chuẩn bị mở ra.

— Sẵn sàng rồi chứ? – Anh ta hỏi, quay về hướng nữ bác sĩ pháp y.

Cô hử mũi lần nữa rồi gạt đầu. Anh ta nắm chặt đai ngăn kéo và dùng lực kéo mạnh ra. Thi hài Caramany lại hiện ra. Eve chăm chú nhìn. Cô đang tìm xem liệu một phần con dao đã được giấu dưới cái xác có bị thò ra hay không. Một sự căng thẳng khiến hai người cảnh sát tưởng đó là do cô khám phá ra kẻ sát hại mẹ mình. Sarras vẫn dăm dăm nhìn cô gái. Anh bị hình thể cô thu hút nhiều hơn cả cái xác không hồn trước mặt.

— Thế nào hả? – Le Taillan hỏi, đưa anh chàng quân cảnh ra khỏi cơn ảo ảnh.

Người cảnh sát cúi đầu.

— Đúng anh ấy rồi! – Anh ta chỉ đáp có thế.

Cả anh ta nữa cũng có vẻ hoảng loạn. Chứng kiến tử thi người đồng nghiệp cũ hình như nhắc cho anh ta nhớ rằng anh đang theo đuổi một nghề nghiệp thật nguy hiểm.

— Lạ thật! – Chánh thanh tra tập sự thì thầm. – Đích thân tôi tham dự cuộc mổ xét nghiệm tử thi và tôi không nhớ đã nhìn thấy đồng nghiệp của cô mổ phần cổ của nạn nhân! – Anh ta quay về phía Eve nói.

Cô gái trẻ thoáng bối rối. Dầu vậy, cô vẫn đáp lại ngay.

— Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Vị bác sĩ pháp y làm việc cùng với ngài có thể đã quên trích lấy ra một phần mẫu cơ thể, mà phần ấy lại là bắt buộc. Sau đó, ông ta đã quay lại để thực hiện nốt.

Hai người đàn ông có vẻ tin ngay lời giải thích được cô gái bịa ra nhanh chóng. Để chẳng phải nói gì thêm nữa, Eve rút chiếc khăn mùi soa từ trong túi ra và đưa nó lên che mắt. Khi ngẩng lên, ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt của Sarras. Điều tra viên có mái đầu cạo nhẵn thín hình như rất để ý đến cô. Cô làm ra vẻ chẳng nhận ra điều gì cả.

— Thưa ngài Chánh thanh tra – Cô cố nói với giọng nhẹ nhàng nhất của mình – Ngài đã xong rồi chứ?

— Ừ à, tôi nghĩ chẳng có gì phải tranh cãi nữa! Tôi chỉ còn mỗi việc đề nghị ông Sarras ký vào biên bản của tôi nữa thôi – Anh ta đáp trong lúc đẩy chiếc ngăn kéo vào sâu trong hộc tủ.

Lấy lý do đến tưởng niệm trước thi thể mẹ mình, Eve yêu cầu

được ở lại một mình. Hai người đàn ông ngay lập tức khoác lên mình một dáng vẻ nghiêm trang hệt như hai kẻ croque-mort ^[17] và rút lui nhanh ra khỏi phòng, không quên nói những lời chia buồn chân thành với người phụ nữ trẻ.

Khi còn lại một mình, cô lôi ngay con dao vẫn còn giấu dưới thi hài Caramany ra và dứt nhanh vào túi xách. Lục lọi trong tủ học căn phòng, cô tìm thấy những vật liệu cần thiết để khâu lại vết rách mà cô vừa gây ra trên cổ người cảnh sát. Những vết tích chứng tỏ sự viếng thăm của cô đã bị xóa hết, giờ cô chỉ còn việc kín đáo rút lui khỏi Viện pháp y. Cha cô chắc hẳn sẽ ngạc nhiên trước những phát hiện mới mẻ của cô. Nhưng giấu bạn trai nhiều điều như vậy, cô có nguy cơ làm tổn thương mối quan hệ của họ. Nếu cha cô không quá dứt khoát nhường ấy, thì cô chắc chắn sẽ chạy bổ đến bên người yêu để thông báo tin này cho anh biết. Dầu vậy, cô quyết định tôn trọng những mật lệnh của Chánh thanh tra Saint Hilaire. Trời đã khuya lắm rồi, trước mắt cô không thể làm được gì nữa. Cô quyết định đã đến lúc phải về nhà. Thay bằng việc về nhà mình, cô thích quay lại căn hộ của Michel Wuenheim hơn. Hiện giờ, cô sẽ phải đối mặt với chính những cơn ác mộng của mình. Nằm ngủ một mình khiến cô khiếp đảm. Sự hiện diện của người yêu bên cạnh cô lúc này thật quý giá.

Mười ba

Saint Hilaire thay hình đổi dạng hoàn toàn. Trong tủ áo của Troplong, anh đã chọn một bộ vét ka ki rộng. Nhờ một mũ trùm viền lông thú, anh đã giấu được mặt mình trước những máy camera theo dõi trong các hành lang tàu điện ngầm. Anh đã giấu khẩu súng mà anh tước được của đại úy Poncey dưới cái liễn súp của vị thầy pháp, để tránh mọi va chạm, trong trường hợp bị kiểm tra danh tính ngẫu nhiên trong phố. Theo thói quen, bước đi của anh thật nhanh và dứt khoát. Lần đầu tiên, vận may vừa mới mỉm cười với anh. Định mệnh, đã không buông tha anh kể từ lúc anh quay lại Paris, hình như rồi cũng sáng sửa lên đôi chút, hết như những điều kiện khí hậu vậy.

Những nguồn sáng của bộ óc con người luôn luôn khiến anh ngạc nhiên. Không hề có ý thức về điều ấy, trí óc anh đã phân tích mỗi một chi tiết trong gian phòng đợi của bạn mình, ghi lại tất cả mọi bức ảnh trên các tờ báo dành cho khách hàng được đặt trên mặt bàn thấp. Khi đó, một công việc so sánh dài dằng dặc được định hình trong bộ não của viên cảnh sát. Mỗi một hình ảnh đều được xem xét tỉ mỉ rồi lại được phân tích kỹ càng. Kết quả đến ngay tức thì. Trên trang bìa của một cuốn tạp chí *People*, bức chân dung của Monica Scalzo hiện diện với vẻ đài các. Nhà quảng cáo là một hãng chuyên cho thuê người mẫu trong những tiệc tối cá nhân. Đoạn quảng cáo của tờ báo xác định cho Chánh thanh tra biết rằng tất cả những sự kiện này rõ ràng đã được liên kết với nhau. Vậy Monica Scalzo đã được tuyển mộ vào đó nhằm mục đích gì? Tại sao người ta lại yêu cầu

cô quyến rũ anh trong chuyến tàu Florence–Paris? Đây là những câu hỏi mà Saint Hilaire tính phải có bằng được câu trả lời.

Đoạn quảng cáo nêu rõ một số điện thoại có thể liên hệ bảy ngày trên tuần, hai mươi bốn trên hai bốn giờ trong ngày. Viên cảnh sát đã nhờ đạo sĩ giúp mình lần cuối cùng khi đề nghị anh ta gọi điện đến số đó. Troplong, luôn luôn hứng khởi chơi trò diễn viên sân khấu và tham gia vào những cuộc điều tra của người bạn cảnh sát của mình, tự phong mình là một doanh nhân giàu có người Đức, mong muốn có người tháp tùng để tới nhà hàng. Anh ta thông báo những điều kiện khó tính của mình, chiếu theo những lời mô tả mà Saint Hilaire đã thông tin cho về Monica Scalzo. Nữ nhân viên đầu dây bên kia với giọng nói ngọt ngào đã yêu cầu anh chờ cho giây lát, đủ thời gian để cô kiểm tra và xác định rằng cô gái phù hợp với những tiêu chuẩn được đòi hỏi có được rảnh không. Sau chừng bốn năm phút, giọng nói đầy quyến rũ đem đến cho anh một câu trả lời khả quan. Cô hỏi nữ người mẫu sẽ đến gặp gỡ anh ở đâu và đòi phải thanh toán ngay tức thì bằng thẻ tín dụng. Đôi mắt của Troplong như lòi ra khỏi tròng khi nghe thấy cái giá phải trả. Saint Hilaire ra hiệu yêu cầu anh ta dùng thẻ tín dụng của mình. Ngờ vực đối với tất cả mọi người nấp đằng sau vụ này, nên Chánh thanh tra không muốn để lộ ra số thẻ thanh toán của anh. Dù miễn cưỡng, nhưng vị thầy pháp dõm cũng phải đọc to hàng loạt những con số hiển thị trên tấm thẻ của mình. Khi dịch vụ chuyển tiền đã làm xong, người đàn bà ở đầu dây nhận được chỉ thị phái nhân viên của mình đến nhà hàng nằm trong khách sạn Hotel Palazzo, phố Rivoli, vào lúc 22 giờ, và hỏi bàn đã được ngài Troplong đặt sẵn từ trước.

Bước ra khỏi cửa tàu điện ngầm trên bến Tuilleries, Saint

Hilaire bất ngờ bởi hàng loạt xe cộ vẫn còn lưu thông trên phố Rivoli. Đằng sau anh, cửa vào vườn hoa đã đóng. Vội vì thời gian có hạn, anh chọn giải pháp liều bằng qua con đường một chiều bốn làn xe chạy hơn là đi bộ cả hai trăm mét đến đoạn dành cho khách bộ hành để sang đường. Hai chiếc xe hơi bấm còi inh ỏi trước khi anh sang đến vỉa hè đối diện. Khi đứng dưới vòm cửa đá bảo vệ những đám đông tò mò sững sốt trước các hiệu nữ trang, Pieire Saint Hilaire bước chậm lại để quan sát tình hình. Anh chỉ còn cách khách sạn Hotel Palazzo vài mét và không muốn bị sa vào chính cái bẫy của mình. Trên hết, anh mong muốn tạo ra một hiệu quả bất ngờ và tận dụng khoản ưu đãi này. Nhưng kế hoạch của anh chỉ có thể vận hành nếu như người được hăng người mẫu phải đến đúng là Monica Scalzo. Công ty này có thể sở hữu hàng chục cô gái trẻ sẵn sàng bán mình để mua vui cho những doanh nhân giàu có cô đơn sống nhan nhản trong thủ đô. Saint Hilaire quyết định đứng chờ đằng sau một cột trụ mà từ đó anh dễ dàng thám thính được đám xe đỗ trước cửa khách sạn. Một phụ nữ cần phải làm hài lòng và đảm nhận một công việc có hạng thì không thể đến bằng một phương tiện khác ngoài xe hơi.

Đúng 21 giờ 55 phút, một chiếc taxi sang trọng màu đen rà tới đậu ngay trước khách sạn nhiều sao. Trong trang phục màu đỏ, nhân viên phục vụ đến mở ngay cửa sau chiếc xe hơi và cúi nhẹ kính chào. Một phụ nữ trẻ lịch lãm, dài các bước xuống và nở một nụ cười mê hồn thay cho puốc boa với người xếp xe và người này hình như rất hài lòng về điều đó. Saint Hilaire ngay tức thì không thể nhận ra người đã từng cố công quyến rũ anh trong khoang tàu. Búi tóc đã biến mất để thế chỗ cho một mái tóc vàng buông lơi xõa trước trán. Chiếc váy dạ hội và cổ vòng ngọc trai mà cô đeo với vẻ quý phái đã làm mất đi vẻ đơn giản

tự nhiên đã rất chinh phục Saint Hilaire trong lần gặp gỡ đầu tiên của họ. Cô ta có vẻ cao hơn trong trí nhớ của anh. Monica Scalzo vắt vẻo trên đôi guốc cao gót nhọn hoắt mà chúng hình như không hề gây trở ngại cho cô khi bước đi. Anh cứ đứng đó chiêm ngưỡng dáng hình uốn éo của cô cho đến tận lúc cô mất hút trong tòa nhà. Saint Hilaire thích chờ thêm năm phút nữa. Anh muốn cô ta phải cảm thấy buồn chán, và sốt ruột. Cơn choáng sẽ chỉ là mạnh hơn, đột ngột hơn mà thôi. Cuối cùng, anh cũng quyết định bước vào.

Gian tiền sảnh của khách sạn đầy ứ nhân viên đang hối hả làm những công việc linh tinh và vô dụng. Một chiếc cầu thang khổng lồ bằng đá cẩm thạch hồng dẫn đến bàn lễ tân.

Bên dưới, một nữ tiếp viên đón Chánh thanh tra bằng một câu “Welcome” điển hình trong các nơi luôn ngập đầy những khách nói tiếng Anh như thế này. Anh được dẫn đến trước một quầy bằng gỗ sến phiến chắc nịch. Anh thông báo mình đã đặt bàn từ trước dưới cái tên Troplong và ngay tức thì một người đàn ông vận lễ phục dẫn anh tiến đến tận phòng ăn. Trần nhà được trang trí bằng bốn bức tranh lấy theo tích trong Kinh thánh và rất nhiều những đường viền vàng phủ trên tường. Những bàn ăn tròn nhỏ to khác nhau được bày biện trong phòng. Đám cây leo và các vật dụng trang trí để mỗi bàn giữ được một vẻ kín đáo. Vừa tránh lối cho Saint Hilaire, người điều hành bàn khách chìa cánh tay ra phía trước để chỉ chiếc bàn mà anh đã đặt trước. Khi phát hiện ra anh, cô gái nhìn như muốn xuyên thủng chàng cảnh sát. Chánh thanh tra thấy lại toàn bộ tia sáng trong cặp mắt ngạc nhiên và giận dữ của cô mà anh đã giữ lại được trong trí nhớ. Nụ cười gượng gạo, Chánh thanh tra ngồi xuống đối diện với nữ “escort-girl”^[18] duyên dáng mà không cần đợi cô cho phép. Monica Scalzo có vẻ bối rối

bởi cuộc gặp gỡ không hẹn trước này. Saint Hilaire tấn công ngay:

— Nếu như tôi biết trước rằng người ta đã trả tiền thuê cho tôi một con điếm để giải trí trong chuyến đi, thì có lẽ tôi đã tận dụng nó nhiều hơn thế! – Anh nói mà quên mất những câu lịch sự xã giao hàng ngày – Cô chắc có thể nói cho biết tôi phải cảm ơn ai về một sự quan tâm nhường ấy không?

— Chớ nên sỗ sàng như thế đi, tôi xin ông đấy! – Cô bẻ lại ngay, giọng giận dữ.

— Cô sẽ làm gì nếu như tôi đã chấp nhận sự mơn trớn của cô hả? – Saint Hilaire nói để làm sáng tỏ chuyện của mình.

— Điều đó chẳng liên quan gì đến ông! Chuyện cá nhân còn phức tạp hơn nhiều so với vẻ bề ngoài của nó.

— Tôi nhiều thời gian lắm! – Viên cảnh sát cười mỉm – Tôi đã cố tình đến đây để nghe lời giải thích của cô.

Monica Scalzo, rõ ràng là rất bồn chồn, liền đứng phất dậy.

— Tôi chẳng có gì nói với ông hết! Hãy để tôi được yên đi!

Saint Hilaire tóm lấy cổ tay phải cô và giơ tấm thẻ cảnh sát của mình. Người đàn bà có vẻ ngạc nhiên. Cô đang có chuyện với một người đàn ông không còn đang ưu tư thất lạc như hôm trước nữa, mà là một Chánh thanh tra cảnh sát rất cương quyết làm sáng tỏ sự huyền bí.

— Cô ngoan ngoãn ngồi lại đi hoặc tôi sẽ gọi điện cho đồng nghiệp chuyên theo dõi gái điếm của tôi để anh ta ngó vào cái hăng con con chuyên cho thuê người của cô nhé! – Anh dọa.

Cô gái chẳng đợi để phải nói nhiều, liền ngồi ngay xuống, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ hùng hổ của mình.

— Nhân danh một cảnh sát như ông, ông sẽ thôi ngay việc coi tôi như một con điếm đi được không hả!

Cơn giận dữ khiến đôi gò má người đẹp tóc vàng ửng hồng.

— Tôi chẳng bao giờ ngủ với khách hàng cả!

— Nhiệm vụ liên quan đến tôi của cô là gì?

— Với ông, đó là trường hợp đặc biệt – Cô thú nhận – chính một thám tử tư đã thuê tôi.

Saint Hilaire có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời này.

Cô tiếp tục:

— Thi thoảng họ cầu đến sự viện trợ của chúng tôi để có được những thông tin.

— Nhưng tôi đã chẳng nói gì quan trọng cho cô nghe tối hôm đó cả! – Chánh thanh tra đáp mà không kịp hiểu chuyện.

— Ấy thế mà tôi đã hoàn thành một cách xuất sắc nhiệm vụ của mình – Cô thốt lên.

Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ đến mời họ dùng đồ ăn. Và thế là hai người ngoan ngoãn nghe ông ta đọc tên các món ăn. Monica Scalzo chọn ngay cho mình một con cá bơn lá mít, còn Saint Hilaire dùng một món thịt bò. Được sự đồng ý của cô gái, viên cảnh sát chọn một chai rượu vang đỏ bourgogne hơn để nâng cấp cho bữa ăn. Sự căng thẳng hình như đã chùng xuống một bậc. Chánh thanh tra nhanh chóng hiểu rằng người đàn bà trẻ kia đang sẵn sàng tiếp chuyện.

— Tôi vẫn không hiểu điều mà cô đã khám phá ra từ tôi trong suốt chuyến đi ấy – Anh nói để quay lại chủ đề anh đang quan tâm.

Cô gái trẻ cúi xuống mặt bàn, ghé khuôn mặt mình lại gần mặt người đang nghe chuyện hơn nữa.

— Tôi phải biết liệu ông có vẫn còn yêu vợ ông hay không?

Saint Hilaire đờ người trước thông tin này. Ai có thể được

hưởng lợi từ một thông tin như vậy nhỉ? Làm sao thông tin này lại được khai thác trong suốt những sự kiện mới đây chứ? Và ai đây? Những câu hỏi chỉ chực bật ra khỏi miệng anh.

— Tôi chẳng biết gì hết! Tôi chẳng biết gì cả! Chính gã thám tử tử, người đã thuê tôi mới có thể trả lời tất cả những câu hỏi ấy của ông thôi – Cô cố gắng thuyết phục anh – Tôi thậm chí còn không biết nghề nghiệp của ông nữa! Ông nghĩ nếu tôi mà biết trước, liệu tôi có dám chấp nhận sứ mệnh đó?

Chánh thanh tra chẳng còn biết nghĩ gì nữa. Những mảnh thiếu của bức tranh ghép hình vẫn còn quá nhiều. Rất thường xuyên, do cứ miệt mài điều tra, những dấu hiệu sẽ xuất hiện dần dần từng tí một, đến lấp dần vào để rồi cho ta lời giải của điều bí ẩn đó. Nhưng lần này, không có bất kỳ mối liên hệ nào nối kết giữa những yếu tố khác nhau đã thu lượm được. Một người bồi bàn, đeo một chiếc khăn ăn tuyệt hảo, đến rót vài xăng ty mét rượu vang đỏ vào ly của Saint Hilaire. Viên cảnh sát nhấp môi vào thứ chất lỏng có màu như mận chín. Anh gạt đầu đồng tình có ý mời người thử rượu rót đầy vào ly của họ. Người đàn ông lĩnh đi ngay sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

— Cô đã nói chính xác những gì với người thám tử sau cuộc gặp gỡ của chúng ta? – Chánh thanh tra tiếp tục hỏi.

Monica trả lời bằng một giọng êm dịu:

— Tôi đã nói rằng ông vẫn chưa sang trang mới.

Bối rối với câu trả lời này, cô liền nhắc ly và uống một ngụm rượu vang đỏ.

— Tôi đã không thể phán xét liệu đó là tình yêu hay sự hối hận khiến ông ngủ với một người đàn bà khác. Nhưng tôi đã đảm bảo với thám tử rằng ông vẫn còn chưa sẵn sàng cho một

cuộc phiêu lưu tình ái mới – Cô kết luận.

Giờ đến lượt Saint Hilaire tỏ ra gượng gạo. Bị bóc mẽ dễ dàng như vậy bởi một người đàn bà làm anh thẹn thùng. Bản chất kín đáo, anh đang ở trong một tình trạng mà một người đàn bà xa lạ lại biết rõ về anh hơn bất kỳ một người bạn thân nào của anh.

Bữa ăn được dọn ra. Hai vị khách lần lượt thưởng thức những món ăn, lợi dụng khoảnh khắc này để giữ im lặng. Người này thay nhau quan sát người kia. Cuộc gặp gỡ thật tình tứ, khung cảnh thật hoàn hảo. Tất cả hội tụ ở địa điểm huyền diệu này để khởi động một câu chuyện lý tưởng mới.

— Monica Scalzo là tên thật của cô à? – Anh hỏi, vẻ tò mò.

Cô nhai nốt thức ăn trong miệng, rồi lấy khăn ăn của mình lau nhẹ làn môi.

— Đương nhiên là không – Cô đáp – Đó là một nguyên tắc, tôi và chị gái đã lập ra: không bao giờ cho biết danh tính đích thực của mình!

Saint Hilaire có vẻ hồi hộp.

— Chị gái cô cũng làm công việc này à?

— Vâng, chúng tôi là hai chị em sinh đôi – Cô giải thích – Điều duy nhất khác nhau giữa chúng tôi, đó là màu tóc. Tóc chị gái tôi màu đen, còn tóc tôi màu vàng. Khi có một khách hàng gọi điện, những tiêu chuẩn thì luôn luôn giống nhau: cao, mảnh, có ngực – Cô mỉm cười – Hai yếu tố thay đổi đa dạng: màu mắt và màu tóc. Vấn đề về màu mắt được giải quyết nhanh chóng với kính áp tròng còn đối với màu tóc, chúng tôi phân bổ công việc tùy theo yêu cầu của khách hàng.

— Thì ra các cô điều hành một công ty gia đình! – Viên cảnh sát tổng hợp lại.

— Chính xác là thế đấy – Người phụ nữ trẻ xác định và mỉm cười – Nhưng chúng tôi chỉ tháp tùng khách hàng trong các bữa ăn tối hay các lễ đón tiếp thịnh trọng thôi. Công việc của chúng tôi quá quan trọng để chúng tôi không dám liều mất tất cả khi ngủ với họ – Người đẹp tóc vàng đảm bảo – Hơn nữa, chúng tôi không phải là hạng người như vậy – Cô tiếp tục trong lúc nhìn sâu vào mắt anh.

— Thế nếu lúc ấy tôi chấp nhận những sự gợi tình của cô thì sao? – Saint Hilaire liếc mượng hỏi.

Cô cụp mắt xuống, như ngượng ngùng trước câu hỏi này.

— Tại sao cô lại xuống tàu ở ga Milan? – Anh cố gắng hỏi.

— Hãy nghe tôi này!

Cô bồn chồn rung rung chiếc đĩa giữa các ngón tay.

— Lật lại những gì đã xảy ra chẳng có ích lợi gì cả. Tôi đã bối rối. Ông rất quyến luyến, ông chân thành khiến tôi mất tự nhiên. Khi ông tựa người vào tôi, thì tôi cảm thấy rất xấu hổ vì lừa ông.

Người đàn bà ẩn dưới cái tên Monica Scalzo có vẻ thực sự hoảng hốt.

— Ông có thể đã chẳng nhận ra điều đó, nhưng tôi đã khóc. Tôi rất muốn nói cho ông biết điều gì đang diễn ra, muốn thú thật với ông sứ mệnh của mình, ông biết đấy, trong phần lớn thời gian, những người mà tôi tháp tùng là những người trực tiếp thuê chúng tôi phục vụ. Với ông, chuyện khác hẳn! Yêu cầu không đến từ phía ông. Ấy thế mà, tôi đã mong muốn biết bao nhiêu rằng tất cả toàn bộ điều này là thật.

— Với tôi, thì đó chính là thật mà! – Pierre Saint Hilaire khẳng định – Tóm lại là... Đúng khoảng thời gian mà tôi khám phá ra sự gian trá. Nhưng cô không trả lời thẳng những câu hỏi

của tôi! – Anh cố gắng.

— Tôi đã bỏ trốn bởi tôi không thể đi hết chuyến đi cùng với ông – Cô thú nhận.

Cô không để cho anh có thời gian tiếp tục.

— Chuyện là như vậy! Tôi đã bị sa vào chính cái bẫy của mình. Tôi đã phải cố quyến rũ ông bằng được nhưng rồi mọi chuyện diễn ra một cách ngược lại.

Cô không dám nhìn thẳng vào anh.

— Cô an tâm đi – Saint Hilaire nói nhỏ – Tôi cho rằng đã có một trận đấu hòa đây...

Bữa ăn kết thúc nhanh chóng. Mặc dù khung cảnh dễ chịu, nhưng không một ai muốn kết thúc bữa tối của họ bằng món tráng miệng cả. Chánh thanh tra thanh toán bữa ăn với tấm thẻ tín dụng của đạo sĩ Troplong. Saint Hilaire đã thuyết phục được vị thầy bói cho anh mượn thẻ của anh ta để tiếp tục giữ được bí mật về thân phận của mình. Một ngày nào đó, viên cảnh sát sẽ bồi hoàn cho anh ta khoản nợ này.

Saint Hilaire đã không để cô gái có sự lựa chọn khi đến ngồi cạnh cô trong hàng ghế sau của một chiếc taxi. Anh không phải là người đàn ông bỏ rơi một sự vụ, ngay cả khi trời đã muộn. Trước lời yêu cầu lịch sự của điều tra viên, cô gái nói cho tài xế tên và địa chỉ của vị thám tử tư. Anh sốt ruột để biết kẻ ra lệnh theo dõi anh. Ai là người có thể muốn biết về những thông tin về đời riêng của anh? Sự yên ả trong xe hơi cho phép anh điểm lại tất cả những nhân vật có thể có lý do trả thù anh.

Chúng chắc có hàng đàn, sau hơn hai chục năm anh hành nghề trong ngành cảnh sát! Không có sự trợ giúp của vị thám tử này, anh chắc chắn sẽ không thể làm cho cuộc điều tra của mình tiến triển lên được. Bên ngoài, những tòa nhà của Paris

loang loáng lướt đi. Tháp Ép-phen đã tắt sáng. Quảng trường Étoile gần như vắng tanh. Chiếc xe taxi vòng qua ngã tư khổng lồ với vận tốc lớn, khiến cô gái ngã vào vai viên cảnh sát.

— Xin lỗi! – Cô nói mà vẫn ngồi sát vào người đàn ông.

— Đó là một thói gàn khiến chúng ta cứ phải dính chặt vào nhau – Anh đáp với vẻ hài hước.

Cô nhắm mắt lại. Cô muốn anh quên đi những giây phút ban đầu không thú vị của họ. Cô hy vọng anh sẽ lật sang trang mới, thoát khỏi trang đời mà nó cứ gắn chặt anh với quá khứ. Ở đây, ngồi kề sát người đàn ông mà cô mới gặp lần thứ hai này, cô hiểu rằng cô đã yêu thật rồi. Saint Hilaire cúi nghiêng về phía cô và tựa đầu mình vào đầu cô. Anh ngửi thấy trong tóc cô mùi nước hoa mà cô đã dùng hôm ấy.

— Cô vẫn chưa nói cho tôi biết tên thật của cô – Anh thì thầm vào tai cô gái.

— Rebecca Portia... Monica, đó là tên riêng của chị gái tôi.

— Rất vui được làm quen với cô, Rebecca! – Anh nói và chìa tay ra.

Cô chấp nhận mà không hề đắn đo gì. Những ngón tay họ chạm nhau. Người nọ ngồi sát người kia. Họ không còn tìm cách đóng kịch với nhau nữa. Họ tận dụng triệt để chiếc ghế băng sau xe hết như họ đã tận hưởng trên khoang tàu đưa họ về nước Pháp hôm nào.

— Chúng ta đến nơi rồi! – Người tài xế taxi thông báo.

Mười bốn

Giám đốc Ủy ban Thanh tra các sở cuối cùng cũng về đến nhà mình. Ngày hôm nay có biết bao sự kiện mới mẻ và vị cảnh sát bắt đầu cảm thấy thấm mệt. Wuenheim đi về phía tủ rượu và tự cho phép mình uống một ly củng cố tinh thần. Vài giây sau khi thưởng thức ly rượu, anh lặng lẽ đứng bên cửa sổ rộng gắn kính ở phòng khách. Ánh sáng của thành phố điểm tô cho vẻ tĩnh lặng của màn đêm và Sarcré Coeur vẫn luôn thức giấc trên đồi Montmatre.

Eve có thể đang ở đâu được nhỉ? Muộn như thế này, cô chắc hẳn đã phải rời phòng mạch bác sĩ rồi. Điện thoại di động của cô không trả lời. Cô ấy chắc phải đang ở nhà. Anh rất muốn biết tin tức của cô, muốn có thể ghi chặt cô trong vòng tay để an ủi cô, hôn cô âu yếm, làm giảm nỗi ưu phiền của cô và chuẩn bị nói cho cô biết một tin xấu khác.

Làm sao có thể giải thích cho cô hiểu những chứng cứ đang đè nặng lên cha cô lúc này đây? Làm thế nào để nói cho cô hay rằng ông ta rất có thể là một tên giết người xảo quyệt chứ? Làm thế nào để thuyết phục cô rằng toàn bộ câu chuyện ma quỷ này chỉ là kết quả của thói ác tâm tài tình của cha cô mà thôi? Wuenheim chẳng biết làm gì. Liệu anh có nên để cho cô ấy hy vọng không? Hay ngược lại, thông báo cho cô biết trước khi quá muộn? Anh là người duy nhất biết sự thật. Anh có thể chọn giải pháp im lặng, chọn giải pháp làm như chẳng có điều gì xảy ra... Nhưng điều này lại trái ngược với tính cách của anh.

Wuenheim tự rót cho mình ly rượu nữa trong lúc phân tích

vụ việc. Trên thực tế, Saint Hilaire đã có một chứng cứ ngoại phạm chắc như bê tông tách ông ra khỏi án mạng của vợ mình: chuyến công du của ông đến Florence. Toàn bộ chuyện này dẫn anh đến việc đặt ra hai giả thiết: hoặc Chánh thanh tra Saint Hilaire không đến tham gia hội thảo ở Italia, hoặc ông có một kẻ đồng lõa để giết chết vợ mình và đến đặt xác bà ấy vào trong hầm ngầm của Trung úy Caramany. Ngày mai, anh sẽ kiểm tra với các cấp có thẩm quyền Italia về sự có mặt thực sự của Chánh thanh tra tại Hội nghị ở Florence. Còn về giả thiết thứ hai, anh chẳng có phương tiện nào để xác định danh tính của bất kỳ một kẻ đồng lõa nào. Tại sao lại có người có ý định giúp kẻ khác một tội ác vì tình nhỉ? Điều đó chẳng có một ý nghĩa nào sất. Những câu hỏi không lời đáp này đã thuyết phục anh nên im lặng trước những gì anh biết lúc này.

Ổ khóa cửa ra vào bỗng phát ra tiếng lách cách. Eve Saint Hilaire xuất hiện trong ánh sáng hành lang. Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi. Mái tóc rối bời. Cô để nhanh túi xách của mình trong tủ học như thể điều đó được ưu tiên hơn cả, rồi nở một nụ cười yếu ớt với Wuenheim.

— Em yêu, em đã ở đâu vậy? – Viên cảnh sát dịu dàng hỏi – Anh đã rất lo lắng đấy! Và cuối cùng anh nghĩ rằng em đã về ngủ ở nhà em rồi.

Eve đến tựa đầu vào người Wuenheim mà không đáp lại những câu hỏi của anh.

— Em ổn chứ hả? – Anh cố nài hỏi.

— Em ở I.M.L^[19] – Cô cũng đáp lại.

— Ờ há! Anh không hiểu! – Anh nói rồi lùi lại một bước để tìm gặp ánh mắt cô.

— Em cần đến tưởng niệm... Em phải đến xin lỗi bà! – Cô

thốt lên và cầm lại bắt đầu rung lên nhẹ nhàng.

Eve không nói dối. Dầu mục đích đầu tiên của cô hoàn toàn khác, nhưng cô cảm thấy một nhu cầu được quay lại đứng gần bên mẹ mình. Với Wuenheim, chẳng cần phải nhiều dẫn chứng hơn thế để tin tưởng một cách chân thành thiện ý của người yêu. Còn cô, quá xấu hổ về lần nói dối đầu tiên này của mình, không dám nhìn thẳng vào mắt anh và giấu cặp mắt không biết nói dối của mình vào vầng ngực rộng của anh. Nhưng cô nhất định không để cuộc điều tra của cha mình bị đổ bể. Cô phải chịu ơn ông về điều đó.

— Anh đã cố gắng gọi điện cho em nhưng em không trả lời, sao vậy?

— Vâng, điện thoại di động của em bị hết pin – Cô vừa nói vừa đi tới cắm sạc vào một ổ điện.

Tình tiết này khiến cô không thể liên lạc được với Saint Hilaire. Lúc này cô phải tìm cho ra được khoảng thời gian thích hợp để gọi cho ông và để thông báo cho ông những tin tức vừa nhận được trong suốt buổi tối nay.

— Anh chắc phải đi tắm đi trong khi em sắp xếp đồ – Cô nói – Em mệt lắm và muốn được đi nằm càng sớm càng tốt dưới lớp chăn ấm kia – Cô nói thêm và hôn lên má anh.

Wuenheim chấp nhận lời yêu cầu của cô và biến mất vào trong phòng tắm.

* * *

Ông vẫn ngồi đó, thưởng thức món mì ống sốt thịt. Nếu như Léognan không muốn đến Viện pháp y để không nhỡ bữa khai vị, thì ông cũng chẳng kém phần tò mò theo dõi những phần

tiếp theo của vụ án tọ nào. Yvan Sarras biết rõ cấp trên trực tiếp của mình và biết tìm thấy ông ở đâu mà chẳng khó khăn gì. Ông già Berbère đứng sau quầy và quán hàng có cửa kính màu hình như vẫn luôn luôn vắng vẻ thế.

Chiếc khăn giấy được lồng gọn trong cổ áo phía trước của sĩ quan hành chính Léognan vẫn không ngăn được ông làm lấm áo sơ mi của mình. Hệt như thói quen, bộ ria của ông đỏ lên do nước sốt Italia và vẫn vương thêm vài mẩu thức ăn. Người quân cảnh trẻ nhăn mặt trước cảnh tượng như vậy.

— Anh đúng là ghê thật đấy! – Anh ta thốt lên với cấp trên của mình.

Viên cảnh sát có vẻ như chẳng lấy đó làm phiền, ông có một cách sống của riêng ông, với những niềm hạnh phúc nho nhỏ hàng ngày, vẻ bề ngoài của ông đối với ông chẳng quan trọng cho lắm. Từ lâu rồi, ông đã không còn cố gắng để làm hài lòng một người đàn bà nào và thức ăn hiện giờ cũng đủ đem đến cho ông niềm vui thú. Ông chủ quán đi tới nghe Sarras gọi món.

— Điều hay ho với anh – viên cảnh sát nói thêm – đó là anh có thể khiến cho bất kỳ kẻ khốn cùng nào chán ngấy khi phải ăn những gì anh đang ngón kia!

Ông chủ nhà hàng hiểu ngay lời bóng gió và rút lui một cách mau chóng.

— Tôi hả, chẳng ai ngăn được tôi ăn cả! – Ông ta đáp trong lúc nuốt nốt miếng mì ống.

Victor Léognan vợ luôn lấy hộp đựng pho mát nghiền parmesan và rắc thêm lần nữa trên đĩa thức ăn của ông.

— Thế là cậu đã nói lời chia buồn tới Trung úy Caramany rồi chứ? – Ông hỏi.

— Anh ấy đúng là chết thật rồi! – Sarras đáp trong lúc thò cả

hai tay vào trong hai túi áo blouson của mình – Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến một đồng nghiệp nằm trên bàn của bác sĩ pháp y. Tôi vẫn không sao hết ngờ ngàng!

— Ai mà có thể dự báo trước được điều ấy chứ? – Léognan tiếp tục – Caramany hình như rất nghiêm túc, rất tự hào được làm nghề cảnh sát.

— Dẫu sao thì Chánh thanh tra chẳng bỏ qua anh ta. Tôi đã đếm được năm, sáu nhát dao đâm, ông ấy đã chẳng nường tay tí nào cả!

Sarras hình như rất sốc bởi những gì anh đã chứng kiến.

— Những điều bất ngờ của cuộc đời có khả năng biến bất kỳ một con cừu non nào thành một con vật hoang dại khát máu. Hơn nữa, các bác sĩ đã quên khâu lại phần cổ anh ta. Trung úy thật đúng là chẳng đâu phải ngày may mắn!

— Họ hẳn muốn kiểm tra xem liệu Caramany có bị bóp cổ hay không đấy mà! – Léognan nói trong lúc lại tiếp thêm một thìa nữa vào miệng.

— Con gái Saint Hilaire đã nói rằng đó là người ta trích mẫu đem đi xét nghiệm – Sarras trả lời.

— Con gái Chánh thanh tra đi cùng với các cậu à?

— Đúng thế! Điều đó có vẻ như kỳ cục đối với anh nhưng cô ấy đã lên đến để tưởng niệm trước thi hài mẹ mình. Tôi không biết cô ấy nhưng đúng là một quả bom tình cực nóng đấy!

— Cậu thì chỉ để ý đến cái “đuôi” của cậu thôi! – Người sĩ quan sắp về hưu bẻ lại.

— Tôi nghĩ rằng cô ấy còn đẹp hơn cả mẹ mình...

— Cậu biết phu nhân Chánh thanh tra ư? – Léognan hỏi.

Sarras có vẻ như ngạc nhiên trước một câu hỏi như vậy.

— Đương nhiên rồi! Bà ấy đã đến vào buổi chúc mừng năm mới của sếp, hai năm trước. Anh nhớ chứ! Anh đã bị chét gì trên giường do đã nốc đầy sô cô la trong suốt buổi lễ.

Vị sĩ quan hành chính gật đầu đồng tình.

— Đúng là tôi chưa bao giờ bị đau như cái hôm đó thật! Cái số tôi mãi vẫn cứ là không được gặp cả vợ lẫn con gái của Chánh thanh tra. Tôi đã nghe nói rất nhiều rằng cả hai người đều rất đẹp và duyên dáng, nhưng chỉ thế thôi!

Cặp mắt người trợ lý của ông ta sáng lên lấp lánh. Léognan cảm thấy người đàn ông này đang rạo rức.

— Đừng có ảo vọng hão huyền nhé Yvan! Đó không phải là người đàn bà dành cho cậu đâu. Hệt như mẹ, cô ấy mê say một Chánh thanh tra cảnh sát. Và tôi mạn phép nhắc cho cậu nhớ rằng cậu chỉ là một thằng quân cảnh quèn thôi đấy!

— Chúc vụ cấp bậc chẳng dính dáng gì đến sức quyến rũ của tôi cả! – Sarras tức mình bẻ lại.

Léognan phá lên cười.

— Tôi dám chắc là cô ấy chưa bao giờ được biết một người đàn ông đích thực cả – Sarras nói và lấy hơi rướn căng lồng ngực mình – Tôi không hiểu tại sao một người đàn bà quá đẹp, quá thông minh và gợi cảm nhường ấy lại có thể đem vẻ quyến rũ của mình dâng tặng cho một con người quá đỗi đáng ghét như Chánh thanh tra Wuenheim chứ.

— Tiền đây anh bạn ơi! Vì tiền! Các cô thì đều giống nhau cả thôi. Các cô ấy toàn thích các cảnh như lộn mửa trên giường để rồi được chạy rong ruổi trên các shop hơn là điều ngược lại đấy! – Vị sĩ quan hành chính giáng mạnh.

— Anh thì biết gì về cách cư xử của phụ nữ hả? – Sarras huênh hoang – Tôi đảm bảo rằng nếu như tôi đã có chút thời

gian, một mình đối diện với cô ấy, thì cô con gái yêu quý của Chánh thanh tra sẽ chẳng chậm trễ mà ngã vào vòng tay tôi đâu!

— Tôi chẳng mong điều ấy cho cậu – Léogan nói thẳng – Điều đó có nghĩa là ngày một ngày hai cậu sẽ bị sắp bám chặt lấy. Và tôi khuyên cậu rằng tốt hơn là đừng để có một người như ông ấy dính vào người!

* * *

Lấy bẫy, cô vội vàng mở túi xách tay đã được giấu sâu trong tủ tường. Lẫn với con dao mà cha cô đã đưa cho, trong đó có một mẩu giấy được xé ra từ chiếc phong bì có ghi số điện thoại của vị thầy pháp. Saint Hilaire đã không chỉ mượn của ông ta mỗi thẻ tín dụng! Cô chạy nhanh đến bên điện thoại đang được nạp điện trong phòng khách, cửa hành lang dẫn tới phòng tắm nửa đóng nửa mở. Eve đợi cho nước trong vòi chảy mạnh trong bồn. Cô bấm hết cả mười số trên bàn phím và nhét mẩu giấy vào túi.

— Vâng, a lô! – Eve nghe thấy tiếng và nhận ra giọng cha mình.

— Con, Eve đây, – cô thì thầm. – Ba khỏe không?

— Ba đang điều tra trên một hướng mới – Saint Hilaire nói ngay mà không thêm một lời giải thích nào.

— Ba nghe đây! Con đã đi làm tất cả những việc mà ba yêu cầu rồi.

Một luồng gió nhẹ khiến cô giật nảy mình. Cô giấu nhanh điện thoại vào đằng sau quầy rượu ngay lúc Wuenheim thò đầu ra khỏi phòng tắm.

— Em yêu, em có nhìn thấy dao cạo râu của anh đâu không?
— Chánh thanh tra hỏi.

— Anh đã tìm nó bên dưới đồng khăn tắm chưa? Ban nãy em đã lòi mấy cái ra khỏi tủ – Eve trả lời mà không sao giấu nổi vẻ gượng gạo.

Người đàn ông lại thụt vào ngay sau đó. Eve đợi một lát trước khi nghe thấy tiếng “cảm ơn” vọng ra, cô tiếp tục cuộc đàm thoại với cha mình.

— Ba à?

— Đây, ba nghe đây – Saint Hilaire trả lời.

— Ba đã đúng từ A đến Z ba ạ! Những cuộc kiểm tra của con chứng minh rằng con dao đó đúng là đã được sử dụng để sát hại mẹ, nhưng cũng là vũ khí giết chết Trung úy Caramany – Cô thì thâm.

— Chúa ơi! Nhưng làm sao lại có thể thế được nhỉ? – Chánh thanh tra thốt lên.

— Chưa hết đâu... – Cô nói để thu hút sự chú ý của ông – Con đã phát hiện ra rằng người trợ lý của ba đã bị bóp cổ. Những nghi ngờ của ba hoàn toàn chính xác! Có sự dàn dựng để biến ba thành một kẻ giết người.

— Ba đã ngờ điều đó! – Cha cô hứng khởi, rốt cuộc đã có người âm mưu dựng hiện trường giả để hại ông – Hãy nghe lời ba cho rõ này! Mẹ của con đã chết một cách thật bất hạnh và người ta đã cố chụp mũ cho ba và – anh dừng lại để lấy hơi – có thể giả thiết rằng vì một lý do nào đó mà chúng ta vẫn còn chưa biết cụ thể, có ai đó đã oán hận cả gia đình chúng ta. Chính vì vậy mà con phải cực kỳ thận trọng nhé.

— Con đang ở cùng Michel! – Cô đáp để trấn an cha mình.

— Ở với cậu ấy tối nay đi! Và ngày mai, hãy đến phòng làm

việc, ở đó chỉ ít thì con sẽ được an toàn. Ba sẽ gọi cho con ngay khi có thể.

— Con không được nói cho anh ấy biết à?

— Không, còn quá sớm! Cha nghi ngờ tất cả mọi người. Con dao đã ở trong sở cảnh sát của ba, ấy thế mà, ai đó đã xoay được nó để giết Caramany. Ba không loại trừ những kẻ đồng lõa nằm trong hàng ngũ cảnh sát. Chúng ta phải hết sức thận trọng và chỉ có thể trông chờ vào chính chúng ta mà thôi! – Saint Hilaire nói với một lý do cực chính đáng.

— Anh ấy lại vào rồi! – Cô chỉ có đủ thời gian thông báo cho cha biết trước khi tắt máy.

Chánh thanh tra Wuenheim ra khỏi hành lang, trên mình quần độc chiếc khăn tắm ngang phần bụng dưới. Eve chiêm ngưỡng thân thể anh. Đây chưa phải là lúc để đùa vui nhưng khi nhìn cơ thể rắn chắc của anh thì cô lại muốn được nũng nịu yêu chiều. Cô khéo léo đặt điện thoại xuống bàn để bạn trai của cô không kịp nhận ra và đến áp sát vào người anh.

— Vào sưởi ấm giường lên trước đi – cô nài nỉ má phải áp lên ngực anh, – em đi tắm ù một cái rồi đến ngay.

Cô hôn lên cổ anh và lén nhanh vào trong phòng tắm.

Wuenheim còn lại một mình, lãng đãng với nụ cười phảng phất trên khuôn mặt. Anh đi về phía tủ rượu và vợ lấy chiếc điện thoại di động của cô bạn gái. Anh chọn mục danh sách những cuộc gọi sau cùng và ghi lại số điện thoại vừa được gọi đi. Vẻ mặt của Eve đã khiến Chánh thanh tra đặt câu hỏi khi anh bất ngờ ra khỏi phòng tắm. Bản năng và sự tò mò đã báo hiệu cho anh biết rằng có chuyện gì đó không ổn. Do bản chất đa nghi, anh đã bật vòi nước mà không bước ngay vào bồn tắm rồi quay lại sát cửa để theo dõi người bạn tình yêu mến của

mình. Anh đã chỉ nghe được những câu cuối cùng của cuộc đàm thoại. Eve chắc muốn thông báo cái gì đó nhưng người đầu dây bên kia không muốn nghe. Do việc cô giữ im lặng và giấu anh những thông tin chắc chắn là quan trọng như vậy, nên anh hiểu ngay rằng đó là cha cô đang ở đầu dây đằng kia. Đến lượt mình, anh lại vợ ngay lấy điện thoại.

— Le Taillan hả! Wuenheim đây! Tôi biết là bây giờ đã rất muộn nhưng tôi cần sự trợ giúp của anh.

Anh ra lệnh cho cấp dưới tìm ra danh tính và địa chỉ của chủ nhân số điện thoại mà Eve đã gọi đến và cho chuẩn bị ngay một đội phản ứng nhanh vào sáng hôm sau, đúng sáu giờ. Rồi anh thông báo cho anh ta hay những giả thiết mới và truyền những công lệnh phải thực hiện sau đó.

— Sáng mai, tôi muốn đại úy Poncey theo sát Eve Saint Hilaire ngay khi cô ấy ra khỏi căn hộ của tôi! Anh ta phải thông báo cho tôi biết tất tậ những việc làm và hành động dù là nhỏ nhất của cô ấy. Cô ấy có thể dẫn chúng ta đến chỗ Chánh thanh tra... Và nhất là cô ấy không hề biết ông ta nguy hiểm đến mức độ nào! Ông ta đã giết chết vợ mình, thì tại sao ông ấy lại không thể giết nốt đứa con gái mình chứ?

Mười lăm

Saint Hilaire xin lỗi Rebecca Portia khi anh muốn ra ngoài một mình để trả lời cuộc điện thoại của con gái. Cô bình thần ngồi yên trong xe taxi cùng với người tài xế. Ông ta đang đợi để khách hàng thanh toán tiền cước xe cho ông. Công tơ số vẫn quay đều đều. Người đàn ông này khiến cô rất dễ chịu và mến yêu, sức cuốn hút khiến cô ngồi lại trong taxi thay vì chạy trốn. Cuộc đàm thoại chỉ kéo dài vài phút trước khi Saint Hilaire vẫy tay ra hiệu cho cô bước xuống. Anh trả tiền cho người tài xế và họ dừng lại trước một chung cư có vườn cây xum xuê ấn tượng bao quanh.

— Ông đã làm lành với con gái ông rồi ư? – Cô gái hỏi.

— Đáng buồn là chính vụ việc này đã khiến chúng tôi xích lại gần nhau! – Chánh thanh tra thổ lộ.

Nhưng lúc này không phải là giờ tâm sự. Anh đã kịp nghĩ đến phần sau của cuộc điều tra.

— Văn phòng thám tử tư nằm ở đâu?

Rebecca chỉ cho anh những văn phòng nằm ngay tầng trệt tòa nhà. Vào giờ muộn màng như thế này, chắc chẳng còn ai trong các phòng ấy nữa. Viên cảnh sát đáp lại rằng đó chính là điều mà anh đã dự trù trước, điều có vẻ khiến cô gái trẻ bị choáng. Rebecca Portia không ý thức được sự bất chính mà cuộc điều tra này đang được tiến hành. Để tránh đánh thức cả khu chung cư, Chánh thanh tra quyết định đi vòng sang cánh trái tòa nhà rồi tấn công một ô cửa sổ. Rebecca bắt đầu nghi ngờ chức năng cảnh sát của anh và nhắc cho anh nhớ rằng cô đang

mặc váy dạ hội, điều không tiện lợi để chơi trò kẻ trộm trèo tường. Saint Hilaire không hề bận tâm đến điều đó mà còn yêu cầu cô rảo bước. Họ băng qua nhiều khu đất trống, cô tránh những nơi gần đèn công cộng, rồi chạy băng qua thảm cỏ. Dừng lại trước một ô cửa sổ rộng, Chánh thanh tra lôi từ trong túi mình ra một con dao Thụy Sĩ và ngay lập tức tấn công vào ổ khóa. Rebecca lấy làm ngạc nhiên khi chứng kiến vẻ thành thực hiếm có mà người đàn ông bảo vệ công lý này thao diễn để phá ổ khóa của một cánh cửa ra vào. Cửa sổ mở ra, viên cảnh sát nhảy vào trong căn phòng tối đen đầu tiên. Khi băng qua khuôn cửa kính, phần dưới chiếc váy của cô gái bị kẹt vào hệ thống khóa. Cô giằng mạnh mà không tính đến chất vải của váy và gần như cả một vạt trang phục của cô bị xé rách để lộ ra cặp chân tuyệt vời.

— Chết tiệt! – Cô thốt lên.

Saint Hilaire đặt ngón tay trở lên miệng cô.

— Xuyt – Anh thì thầm.

Anh không thể không ngắm cô gái kiều diễm lúc này đang quá hớ hênh.

— Tôi thích cô như thế này hơn!

— Cũng thế cả thôi! – Cô đáp ngay để làm dịu vẻ hừng hực trong anh.

Cầm theo một chiếc đèn pin, Chánh thanh tra thận trọng tiến vào những phòng khác nhau của căn nhà, hỏi Rebecca về địa điểm chính xác mà cô đã gặp người tuyển mộ mình. Cô chỉ cho anh căn phòng cuối cùng ngay bên cạnh cửa ra vào được coi như là phòng làm việc của vị thám tử tư. Họ lao nhanh vào đó và không bật đèn.

— Phải chăng sẽ dễ dàng hơn khi lấy hẹn làm việc với ông ấy

vào sáng mai? – Cô hỏi, giọng khe khẽ.

— Tôi không có thời gian để đợi! Tôi rất cần biết danh tính của người đã theo dõi tôi! – Anh nói trong lúc đẩy mạnh ổ khóa ngăn kéo bàn làm việc.

Saint Hilaire đưa cây đèn pin lên miệng ngậm để giải phóng hai tay. Chừng năm chục bộ hồ sơ được xếp theo thứ tự ABC đặt gọn gàng ngay ngắn trong những hộp các tông mỏng. Ngón tay trở của anh dò trên những nhãn giấy nhỏ dán trên đó và dừng ngay lại trên tập có ghi tên anh.

— Đây rồi! – Anh nói và lôi tập hồ sơ liên quan đến anh ra.

Anh mở trang đầu và nhìn thấy ngay bức ảnh của Rebecca Portia. Anh dừng lại vài giây để chiêm ngưỡng tấm hình gợi cảm của cô gái trong bộ bikini trên bãi biển đầy cát mịn.

— Ngay khi vụ này chấm dứt, tôi mời cô đi biển! – Anh đùa.

— Nhưng tôi không là một trong những phương tiện của ông! – Cô tủm tỉm đáp lại.

— Đây không phải là một lời đề nghị nghề nghiệp – viên cảnh sát trả lời – tôi nghĩ đúng hơn là một lời mời với tư cách cá nhân...

Ánh sáng đột nhiên bao trùm lên khắp nơi. Một người đàn ông đứng sững ngay trước ngưỡng cửa phòng, chìa một súng ngắn tự động về hướng hai kẻ trộm đêm. Rebecca theo phản xạ giơ thẳng hai tay lên trời trong khi Saint Hilaire vẫn giữ nguyên tư thế bất động: một chân quỳ sát đất, cây đèn pin ngậm trong miệng và tay vẫn cầm tập hồ sơ.

—Ồ xem này! Những vị khách quý! – Người đàn ông trong bộ pyjama thốt lên.

Chủ nhân căn nhà mất vài phút trước khi nhận ra Rebecca.

— Cô Portia ư, tôi không chờ gặp cô ở đây! – Ông ta nói trong

lúc soi mói cặp chân trần của cô gái trẻ.

Cô có vẻ bối rối trong tình huống hiện tại. Điều cô sợ nhất đã vừa xảy ra. Cô đã vi phạm nguyên tắc bảo mật liên quan đến một khách hàng. Chị gái cô hẳn sẽ giận điên lên khi biết tin.

Viên thám tử hình như không muốn giỡn với chuyện này. Tóc trên đầu rối bù, các vết drap vẫn còn hằn trên trán. Khuôn mặt tối sầm của những ngày xấu trời đem lại cho người đàn ông này một dáng vẻ điên khùng. Mặc dù chuyên lục lọi cuộc đời của những người khác, nhưng ông ta chẳng thích thú tẹo nào khi nhìn hai kẻ này đột nhập vào đại bản doanh của ông. Ông ta chìa súng về phía Chánh thanh tra, ngón trỏ đặt trên cò súng.

— Mời ông nhả cây đèn pin của ông ra để chúng ta có thể làm quen với nhau! – Ông ta ra lệnh cho Saint Hilaire.

Saint Hilaire nhổ cây đèn hết như người ta nhổ một điều xì gà cỡ bự. Cây đèn pin rơi mạnh xuống đất, gây tiếng ồn ỉ.

— A! Tôi lẽ ra phải nghi ngờ chuyện này! – Thám tử tư cười ồ – Nếu bức ảnh mà người ta đưa cho tôi thật giống, thì ông chắc phải là vị Chánh thanh tra lừng danh Saint Hilaire?

— Chính thế! – Chánh thanh tra đáp lại.

— Đây đúng là một kiểu liên doanh kỳ quặc! Người mà tôi tuyển mộ và người mà cô ta phải theo dõi lại cùng nhau lén vào nhà tôi trộm cắp! – Người đàn ông tiếp tục lên tiếng, cười để lộ hai chiếc răng giả bằng bạc.

Saint Hilaire đưa mắt quét một lượt căn phòng làm việc. Những tấm huân huy chương treo đầy trên tường, hai đoản kiếm trong một tủ kính, một lá cờ Li Băng gắn những vũ khí của một tiểu đoàn quân tinh nhuệ đặc biệt, điều này thì chắc như đinh đóng cột! Anh đang chạm mặt với một cựu chiến binh. Có thể là một chiến binh ngoại quốc nghỉ hưu hay một

mật thám muốn sống ẩn danh. Vũ khí mà ông ta đang cầm trong tay hẳn là đã được sử dụng nhân một chuyến mật vụ ở châu Phi. Sẽ rất khó khăn để thuyết phục được người đàn ông này.

— Xin nghe đây... – Chánh thanh tra bắt đầu lên tiếng, – tôi sẽ giải thích cho ông nghe!

— Để bắt đầu thì hãy buông ngay tập hồ sơ xuống đi! – Vị thám tử tư ra lệnh một cách cương quyết – Và hãy giơ tay lên để tôi nhìn thấy chúng đã!

Saint Hilaire thi hành ngay. Vị thám tử tư nhẹ nhàng dịch dần sang bên trái mình và lần đến tận một tủ kính, nơi đặt những vật dụng khác nhau, ông ta vờ nhanh một bộ còng số tám rồi ném nó cho cô gái.

— Hãy còng ông ta lại!

Rebecca thi hành. Saint Hilaire, nhồm hằm dậy, chìa hai cổ tay cho cô. Cô nhìn thẳng vào anh. Cặp mắt cô chất vấn anh về phương cách mà nó sẽ có thể đưa họ ra khỏi tai nạn này. Cô hình như bị rối loạn thực sự và phó mặc hoàn toàn cho viên cảnh sát. Tiếng lách cách của vòng số tám khiến vẻ mặt thám tử tư giãn ra, ông ta ngồi xuống một chiếc phôi nhôm nhưng vàng trong lúc vẫn chĩa mũi súng về phía người cảnh sát.

— Chiều theo giờ giấc muộn màng vào lúc ông đến khám nhà tôi đây, tôi giả thiết là chẳng có gì gọi là chính thức lẫn hợp pháp trong chuyến viếng thăm lịch lãm của ông cả! – Người đàn ông ngoài lục tuần giáng xuống – Tôi không nghĩ một viên thẩm phán cho phép lục soát văn phòng của một thám tử tư vào lúc hai giờ sáng đâu!

— Thưa ông Vergelesses, toàn bộ chuyện này là do lỗi của tôi! – Rebecca lên tiếng – Chúng tôi đã quyết định cho làm

quảng cáo trên một tờ báo ra nhiều bản và đáng buồn là Chánh thanh tra Saint Hilaire đã nhận ra bức ảnh của tôi – Cô thú nhận để tán tỉnh vị cựu chiến binh.

— Điều đó chẳng khiến tôi ngạc nhiên đâu! Viên cảnh sát này bám dai lắm!

Saint Hilaire bắt đầu sốt ruột trước tất cả những câu ngoại giao lịch sự này.

— Tôi đến đây để biết ai đã ra lệnh cho theo dõi tôi – Anh nói khô khốc.

Vị thám tử tư lại khoe hàm răng của mình một lần nữa khi nở một nụ cười sảng khoái.

— Thế ông đã bao giờ chứng kiến một nhà điều tra tư nhân tiết lộ tên tuổi khách hàng của mình chưa hả? Nếu như trong một cuộc vui vẻ lịch sự, tôi cung cấp cho ông danh tính của người yêu cầu được phục vụ, thì tôi sẽ ngay lập tức hủy hoại hết cả sự nghiệp của mình, ông biết rõ rồi đấy, cũng hết như tôi, rằng sự giữ kín bí mật khách hàng là luật của nghề này!

Cổ ông ta có một vết sẹo dài mà hai đầu của nó kéo đến tận hai tai. “Nụ cười Kabyle”, Saint Hilaire thầm nghĩ, ông ta chắc đã phải thoát khỏi một vụ xử tử. Còn Vergelesses nữa chứ! Cái tên hẳn nhiên là được mượn này là cái gì nhỉ? Qua làn da nâu, vết sẹo, cái danh tính tầm phào này của ông ta, Chánh thanh tra chắc chắn; anh đang đối mặt với một mặt vụ, một tên gián điệp có ý định phục thù Quốc gia.

— Tôi biết rõ tất cả những điều ấy nhưng tôi thực sự cần thông tin này! – Anh nói một cách nghiêm túc – Kẻ nào đó đã tấn công những người thân của tôi và tôi nhất định phải tóm được hắn trước khi hắn ta tiếp tục những gì mà hắn đã bắt đầu.

— Tôi biết, thưa ông Saint Hilaire.

Người đàn ông lại ngồi dần sâu hơn nữa vào lòng ghế phôi. Chánh thanh tra, trong lúc trả lời những câu hỏi của Vergelesses, thì vẫn tính toán khoảng thời gian ít nhất cần thiết cho anh để nhảy bổ lên người cựu chiến binh kia. Trong năm hay sáu bước chân, anh chắc phải lao được đến chỗ ông ta. Người đàn ông tiếp tục nói:

— Tôi có rất nhiều bạn tốt trong hàng ngũ cảnh sát, họ thông báo đều đặn cho tôi những lệnh truy nã! Hơn nữa tôi thấy hình như là một trong số lệnh truy nã ấy liên quan đến ông phải không? – Vị thám tử tư hỏi, nhưng đã biết rõ câu trả lời.

Rebecca Portia biểu thị sự ngạc nhiên của mình bằng cái nhú mày. Cô đưa mắt chắt vắn Chánh thanh tra. Vergelesses nhanh chóng hiểu rằng cô gái trẻ vẫn chưa biết gì về toàn bộ vụ việc.

— Thế là thế nào hả? – Thám tử tư xen vào – ông vẫn chưa nói cho cô ấy biết rằng ông là một tên tội phạm ư!

— Ông ta đang kể linh tinh cái gì thế! – Cô gái trẻ vội hỏi.

— Chuyện xảy ra không phải như các người tưởng đâu – Saint Hilaire cố giải thích, nhìn soi mói hết người này đến người kia.

Cô gái trẻ đưa một tay lên che miệng.

— Cô cần phải xem xét những cuộc bắt chuyện làm quen của mình đấy, cô Portia ạ! – Vergelesses nói thêm – Cuộc đi dạo đêm với kẻ giết một Trung úy cảnh sát, điều đó có thể dẫn thẳng cô đến trại giam đấy!

— Chúa ơi! Ông đã dẫn tôi đi với ông trong khi ông bị cảnh sát truy nã vì giết người ư?

Cô gái lùi lại một bước.

— Nghe có vẻ kỳ quặc khi cảm thấy bị lừa dối, đúng thế

không thừa cô Portia? – Nhà thám tử thốt ra vẻ giễu cợt – Thế thì, đó chính xác là điều mà tôi đang cảm thấy đối với cô đây! Cô đã phản bội lại danh tính của tôi.

— Tôi sẽ giải thích cho ông hay! Toàn bộ câu chuyện này chứng tỏ một âm mưu được dàn dựng rất chi tiết để hại tôi.

— Ông ta đã giết vợ! – Người lính lê dương tiếp tục nói với cô người mẫu.

Khuôn mặt Rebecca tái nhợt trước lời thông báo của viên thám tử. Cô đã suýt chết bởi vẻ quyến rũ của một tên tội phạm. Tim cô đập mạnh. Cô đã làm gì ở đây chứ? Làm sao mà cô lại để bị sa bẫy một cách dễ dàng như vậy được chứ? Cô là người luôn đa nghi cơ mà.

— Đừng nghe lời ông ta – Saint Hilaire nói để bào chữa – Tôi đã tính chia sẻ với cô...

Vị thám tử cười ha hả. Sự bức xúc của hai người này khiến ông ta buông lỏng cảnh giác. Chánh thanh tra không ngừng dò xét sự cẩn trọng của thám tử, hệt như một con mèo rình mồi, chớp thời điểm thuận lợi bật mạnh lên người nhà thám tử tư. Một nhát đập làm bay khẩu súng ngắn tự động và khiến nó bắn mạnh vào tường. Khẩu súng rơi xuống nền thảm chỉ cách Rebecca vài xăng ti mét. Hai đầu gối của viên cảnh sát nằm thẳng lên đùi viên thám tử và hai nắm tay bị còng của anh đập mạnh vào cằm vị cựu chiến binh. Cuộc tấn công nhanh chóng và mạnh khiến ông ta bất tỉnh. Chánh thanh tra, lưng xoay lại phía nữ người mẫu, thoát ra khỏi phô tô, nơi thân thể vị thám tử bất hạnh nằm rũ rượi. Anh quay lại để bảo người đồng lõa với mình tháo chiếc còng số tám.

— Rebecca! Không! – Anh ngạc nhiên kêu lên.

Người đàn bà, bị choáng trước những tiết lộ của Vergelesses,

vớ lấy cây súng tự động và lúc này đang chĩa thẳng vào viên cảnh sát.

— Ông đã lừa tôi! – Cô run rẩy thốt lên.

— Sai rồi! – Anh đáp lại ngay – Tôi chỉ không muốn tiết lộ cho cô biết tất cả những mờ ám của vụ việc này thôi. Tôi không muốn cô dính dáng vào chuyện này!

— Có đúng là hôm nay ông đã giết chết một người đàn ông không? – Rebecca hỏi.

— Ai đó đã làm tất cả mọi chuyện để người ta tin là như thế... Nhưng không đúng thế đâu! Hãy tin tôi đi! Liệu cô có nghĩ rằng tôi thực sự có dáng vẻ của một kẻ sát nhân không? – Anh nói và tiến về phía khẩu súng.

— Tôi chẳng biết nghĩ thế nào nữa! – Người đẹp tóc vàng đáp – Vợ ông đã bị giết hại rồi ư?

— Đúng thế, cô ấy đã bị đâm chết.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

— Tôi phải tìm cho ra kẻ nào đã làm chuyện ấy...

Cô gái, không sao ẩn được lấy cò súng, bắt đầu khóc nức lên.

— Đưa cái này cho tôi nào – Chánh thanh tra thì thầm và tước vũ khí của cô.

Anh vớ ngay lấy khẩu súng. Trong chiếc váy dạ hội rách của mình, cô thật đẹp, thật quyến rũ. Một James Bond girl thực sự, anh nghĩ thế trong lúc làn môi anh đến đặt trên môi Rebecca. Hai cơ thể họ dữ dội quấn lấy nhau. Ham muốn bị kìm nén từ bấy lâu bỗng bùng lên vào thời điểm kém thuận lợi nhất. Bị vướng víu do vũ khí vừa tước được cầm trong tay, anh không sao khám phá hết được hình thể tuyệt mỹ của nữ người mẫu. Một tiếng rên của thám tử tư đưa anh quay trở lại với thực tế.

— Nhanh lên, hãy mở còng cho tôi đi! – Anh đề nghị.

Khi đã được tự do, anh cột chặt cây súng ngắn tự động vào dây xanh tuya quần mình rồi đến xích tay người đàn ông lục tuần kia vào cái máy sưởi duy nhất trong phòng. Không chờ ông ta tỉnh lại, anh quay ngay đến tập hồ sơ và nhắc bức ảnh của cô gái ra để chứng kiến toàn bộ phần còn lại đã bị hủy.

— Chó chết! Chẳng còn gì nữa!

— Sao lại có thể thế được?

— Tôi không hiểu gì cả, nhưng anh bạn Vergelesses của cô sẽ phải trả lời câu hỏi này – Anh nói trong lúc nhìn ông ta với một vẻ băn khoăn.

Nước tạt mạnh lên mặt vị thám tử rồi chảy dọc xuống bộ pyjama của ông ta. Xô nước được Saint Hilaire dội lên đủ để đánh thức vị cựu chiến binh dậy. Ông ta mất vài giây trước khi mọi chuyện trở lại trong tâm trí.

— Chúc mừng Saint Hilaire! Kể từ thời ở Đông Dương, tôi chưa bao giờ bị đánh gục như thế này đâu!

Chánh thanh tra tiếp tục:

— Bộ hồ sơ liên quan đến tôi đâu?

Người đàn ông, ướm lướm thướt, dụi mặt vào thành ghế phớt đời.

— Tôi hủy hết rồi! Khi lệnh truy nã ông đã được tung ra, tôi đã đốt hết tất cả những gì liên quan đến ông.

Vị thám tử tư nói một cách khó nhọc. Quai hàm ông ta vẫn còn đau nhói do quả đấm móc đúp của viên cảnh sát.

— Tôi đã chỉ giữ lại mỗi những tấm hình của cô Portia thôi – Ông ta thừa nhận.

Saint Hilaire nhìn nữ người mẫu, cô này có vẻ bối rối trước

lời thú nhận này.

— Tôi cần phải biết ai đã yêu cầu ông theo dõi tôi – Viên cảnh sát dần từng tiếng với sự cương quyết.

— Nếu chỉ một khách hàng của tôi mà biết được rằng tôi tiết lộ một thông tin như vậy, thì tôi sẽ mãi mãi chẳng tìm thấy ai tin tưởng tôi nữa! Hãy hiểu cho tôi với chứ – Người đàn ông kêu lên và kéo mạnh đôi còng số tám.

Bằng một động tác nhanh gọn, Chánh thanh tra lên đạn cây súng của thám tử tư và ấn nó lên má phải ông ta.

— Người ta đã giết hại vợ tôi, cả người trợ lý của tôi nữa, tất cả mọi người đều xem tôi là kẻ giết người, thế thì ông tin là tôi sẽ ngập ngừng một phút đồng hồ để nã một viên đạn vào óc ông chứ? – Anh dọa.

Cặp mắt Saint Hilaire hình như nháy ra khỏi tròng. Cơn điên khùng lộ rõ trong cái nhìn của anh.

— Chớ có làm trầm trọng thêm nữa trường hợp của ông. Ông đi nhầm đường rồi...

Chánh thanh tra giẫm lên bộ còng số tám. Với sự trợ giúp của máy sưởi và dưới lực của chân anh, anh khiến cổ tay Vergelesses từ từ gập lại. Ông ta hét văng lên dưới độ xoắn của chiếc còng.

— Tôi hỏi ông lần cuối cùng – Viên cảnh sát ra lệnh dứt khoát – ai đã thuê ông?

Những bắp thịt trên cánh tay viên cảnh sát co lại, ngón cái của bàn tay anh khởi động búa kim hỏa khẩu súng ngắn. Một tiếng “cạch” vang lên. Khẩu súng đã sẵn sàng nã đạn. Một giọt mồ hôi chảy trượt trên trán Saint Hilaire và rơi xuống trúng mũi vị thám tử tư, bắn ra tung tóe. Chánh thanh tra không lè chút nào cả.

— Thôi đi! Thôi đi nào! Chính vợ ông đã thuê tôi đây! Là vợ ông đây!

Saint Hilaire lùi lại một bước, sửng sốt. Anh chỉ vừa mới tạo cho mình ý tưởng rằng Marthe đã bị bắt cóc, và đã bị đâm chém một cách dã man. Toàn bộ giả thiết của anh vậy lại hỏng một lần nữa. Trước những câu hỏi của anh, vị thám tử trả lời rằng Marthe Saint Hilaire đã tự nguyện đến văn phòng của ông hai tháng trước đây. Bà khá mơ hồ về những động cơ của mình, chỉ giải thích rằng bà là nạn nhân của một vụ tống tiền và để kết thúc với nó, bà nhất định phải biết liệu chồng bà có còn yêu bà không. Tất cả những chi tiết vừa được hé lộ này đập mạnh vào tâm thức của viên cảnh sát.

— Tôi không hiểu – Saint Hilaire thốt lên – ai đã dọa tố cáo cô ấy?

— Tôi không biết! Bà ấy đã không nói cho tôi điều ấy! Bà ấy chỉ ủy thác cho tôi nhiệm vụ khám phá tình cảm của ông đối với bà ấy thôi.

Chánh thanh tra choáng váng trước những gì anh đang nghe. Tại sao Marthe lại muốn biết những tình cảm của anh chứ? Sao không hỏi trực tiếp anh mà lại đi thuê một thám tử tư? Cuộc điều tra của anh càng tiến triển thì anh lại càng không hiểu nổi điều đang xảy đến với anh.

— Bà ấy nói với tôi rằng đã vướng phải một sai lầm trong quá khứ và bà mong muốn được chuộc lại – Vergelesses nói rõ thêm.

— Cô ấy không nói gì với ông những chuyện khác nữa à, những chuyện có thể giúp chúng tôi tìm được kẻ cầm đầu việc tống tiền này?

— Bà ấy cũng yêu cầu tôi điều tra về người đàn ông mà ông

đã giết chết...

— Tôi không giết anh ta – Viên cảnh sát đáp lại ngay theo phản ứng – Cô ấy muốn biết gì về Caramany?

— Chỉ để biết xem liệu anh ta có còn làm việc ở sở cảnh sát Saint-Georges nữa không – Vergelesses thú nhận – Và chớ nên hỏi tôi bà ấy làm thế vì mục đích gì, tôi không biết đâu...

— Có thể anh ta có mối liên hệ với vợ ông chẳng? – Rebecca liều hỏi.

Dấu ý tưởng đó xuất hiện chần vờn trong đầu anh, nhưng Saint Hilaire không muốn tin.

— Ông đã trình bản tổng kết của ông cho cô ấy thế nào? – Anh hỏi trong lúc giắt lại khẩu súng vào dây lưng.

— Tôi đã gửi cho bà ấy một bản báo cáo chi tiết. Đó chính là điều bà ấy yêu cầu. Sau đó tôi không gặp lại bà ấy nữa – Cuối cùng thì vị thám tử tư cũng trả lời.

Đương nhiên là Chánh thanh tra hỏi ngay địa chỉ mà ông ta đã gửi thư đi.

— Đơn giản thôi! Ở số 1, phố Chapelle, nằm trong quận 18. Nhưng bà ấy yêu cầu tôi viết một cái tên khác mà không phải tên thật của bà ấy trên phong bì – Thám tử tư nói rõ hơn trong lúc vẫn cố giữ một kiểu gậy tò mò nào đó – Bà Pupillin, tôi nghĩ thế! Đúng vậy, tôi nhớ tên người rất tốt, đúng thế! Bà Irène Pupillin!

Mười sáu

Một chiếc máy phá cửa bằng gang lăm lăm ngự trên tay viên cảnh sát lực lưỡng đội mũ bảo hiểm và mặc áo chống đạn, anh ta đang đợi lệnh Chánh thanh tra Wuenheim để phá cửa căn hộ của thầy pháp Troplong. Dây số mà Wuenheim đọc được trên máy điện thoại di động của Eve Saint Hilaire đã được xác định trong đêm. Khi biết được địa chỉ của chủ nhân dây số đó, Chánh thanh tra không thể kìm được niềm vui sướng của mình. Khu Londre nằm ngay đằng sau phố Budapest. Saint Hilaire hẳn đã đến trú ẩn tại nhà một người quen của ông ta để chữa trị vết thương, và chui lủi hết như một con cáo bị đám chó săn truy đuổi. Trong lúc người yêu vẫn ngủ ngon lành, Michel Wuenheim rời khỏi căn hộ vào lúc giữa đêm để quay lại trụ sở I.G.S.. Đội điều tra của anh nhanh chóng tập hợp đầy đủ, họ tiến hành bao vây tòa nhà của viên đạo sĩ trong một sự im lặng đến nặng nề. Chánh thanh tra liếc nhìn đồng hồ: 5h58 phút. Chỉ hai phút nữa, giờ hợp pháp để vào khám nhà một người dân sẽ đến, các cảnh sát sẽ tràn vào căn hộ của Troplong. Dây cảnh sát dài chật cứng trong hành lang thật ấn tượng. Caramany, rồi đến Saint Hilaire, đều lần lượt thoát khỏi tay Wuenheim. Lần này, anh đã chuẩn bị mọi khả năng, mọi phương án để đề phòng kẻ lẩn trốn kia. Quân của anh được bố trí trên các mái nhà lân cận, chĩa súng tấn công về hướng các ô cửa sổ văn phòng của vị thầy pháp.

Chính xác sáu giờ, không chờ đợi nữa, Chánh thanh tra dùng tay ra hiệu mở đầu cuộc truy tìm. Viên cảnh sát dũng cảm lực

lưỡng, đứng thẳng trước cửa nhà vác chiếc máy phá cửa nặng nề lùi lại phía sau để lấy đà. Sau đó, lấy mũi giày làm trụ được toàn bộ lực đẩy của tấm kềm sắt kéo theo, anh ta lao cả thân hình mình nhào tới phía trước, cả hai chốt cửa lẫn ổ khóa nhà của thầy pháp đều không thể cưỡng lại được đợt tấn công này. Cánh cửa bửa bật tung bởi cú va chạm mạnh. Cầm theo những cây đèn pin cực mạnh, những cảnh sát viên ập vào qua khung cửa mở trong tiếng hô to “cảnh sát đây!”. Mỗi căn phòng được lục soát tỉ mỉ để dò xét sự hiện diện của con người.

Vừa được tận hưởng một đêm tuyệt vời, Troplong ngủ thanh thản, ôm cứng một nam vũ công trẻ. Anh chàng vũ công vừa bị vất cùng kiệt trong đêm. Túi tiền của thầy pháp là mỏ tiền đối với những chàng trai trẻ lang thang không xu dính túi này. Một vạt sáng từ những luồng đèn nhỏ là những gì Troplong nhận thấy đầu tiên khi thức giấc. Rất nhanh, ông ta cảm thấy đầu một họng súng chĩa thẳng vào mình. Chàng trai trẻ qua đêm với ông ta, hét lên một tiếng chói tai vì hoảng sợ. Vị thầy pháp dờm ngờ rằng có ai đó đã tố giác, vu khống ông ta.

— Cậu ta đã đủ tuổi thành niên rồi! Cậu ta là người lớn! – Ông ta gắng sức kêu lên, nghĩ rằng người ta bắt ông vì tội lạm dụng trẻ vị thành niên.

Hai người đàn ông nhanh chóng nằm trong tầm kiểm soát và bị trói trên chiếc giường hoan lạc của họ. Cấp dưới thông báo cho Wuenheim đã bắt được hai người. Wuenheim liền nhảy dựng lên sung sướng khi biết tin. Rốt cuộc thì anh đã tóm được ông. Saint Hilaire sẽ không thể phủ nhận kế hoạch ma quỷ khi anh bày ra trước mắt ông ta tất cả những chứng cứ chống lại ông. Anh nhất định phải bắt ông ta thú nhận tất cả để Eve hiểu rằng vì sao anh cương quyết phải bắt bằng được ông ta. Cuộc thẩm vấn có lẽ sẽ gay gắt nhưng anh sẽ dồn hết sức lực và tinh

thần vào nó. Tên đầu ấy sẽ không thể trốn thoát dễ dàng như vậy được! Mélanie Bouzy sẽ là cây bài chủ của anh. Nếu cần, anh sẽ cho cô ta đối chứng với cha của Eve để bác bỏ những lời bào chữa cho ông ta. Anh đã có hết các cây bài trong tay. Cuối cùng Wuenheim cảm thấy mình là người chủ trò khi anh bước vào chiếc tổ êm ái của thầy pháp.

Sự sung sướng của anh cũng ngang tầm sự thất vọng. Chàng trai trẻ lóa lờ đang tái nhợt nhạt và bị còng tay bên cạnh Troplong kia, không phải là người đàn ông mà anh tìm kiếm.

— Chó chết! – Anh ta cao giọng.

Chàng công tử bột, hết sức hoảng loạn trước tình huống đó, hét văng lên và khua khoắng loạn xạ.

— Đưa anh ta đi! – Chánh thanh tra ra lệnh một cách cộc lốc.

Quân của Wuenheim thi hành ngay và sự yên lặng lại gần như bao trùm lên căn phòng.

— Hãy nghe này! Tôi có thể giải thích tất cả cho các ông! – Troplong khóc sướt mướt.

Chiếc áo ngủ màu hồng mỏng manh mà ông ta mặc trên người hình như khiến các cảnh sát đội mũ bảo hiểm thích thú. Chánh thanh tra chẳng chờ lâu. Anh đặt một đầu gối mình lên bụng vị thầy pháp dõm. Hơi thở Troplong bị nghẽn lại, làn da chuyển sang đỏ rực, ngôi sao trong ngành bói toán bắt đầu hỗn hển.

— Saint Hilaire đâu?

Ánh mắt Wuenheim chứng tỏ rằng anh đang sốt ruột muốn kết thúc cho nhanh. Anh ta nhấn mạnh đầu gối mình hơn nữa lên những ngón thịt của Troplong.

— Thôi đi! Dừng lại đi! – Người này cầu khẩn – Tôi xin ông!

Mặc những tiếng kêu đau đớn của mình, Troplong có sức đề

kháng rất tốt trước hình thức vờ thăm vấn này. Ông ta không phải dạng người dễ dàng khai ngay như vậy. Biết rằng họ làm việc ở đâu, vị thầy pháp ý thức rằng những điều tra viên này sẽ không thể xâm phạm đến toàn bộ thân thể ông lâu hơn được. Chính lúc đó Chánh thanh tra tập sự bước vào màn diễn, kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay phải của mình cây súng revolver, được tìm thấy bên dưới chiếc liễn sứ trong phòng đợi. Trước nụ cười rạng rỡ của Wuenheim, vị thầy pháp biết rằng ông ta đã thua trận hoàn toàn.

— Một khẩu súng đặc biệt của cảnh sát! Tôi biết rõ một đồng nghiệp, người ấy hẳn sẽ rất vui khi tìm lại được cây súng nghiệp vụ của mình. Ông có biết cái giá phải trả cho việc tàng trữ một cây súng của một viên chức cảnh sát là thế nào không, hả ông Troplong?

Vị thầy pháp ngẫm nghĩ. Chối bỏ điều hiển nhiên chỉ gây bất lợi cho ông. Thế là ông ta thú nhận tất cả những gì mình biết. Một khối. Một tràng những câu nói gián đoạn tuôn ra từ miệng ông ta, thậm chí chẳng để thời gian cho Chánh thanh tra đặt câu hỏi nữa. Trong chưa đầy năm phút, cảnh sát đã biết tuốt tuốt về Monica Scalzo, hãng chuyên cho thuê người mẫu của cô ta, cuộc gặp gỡ của cô với Saint Hilaire trên chuyến tàu đêm Florence–Paris, cuộc hẹn được ấn định trong nhà hàng khách sạn Hotel Palazzo. Troplong, hải hùng trước đoàn quân đang vây trong hang ổ của mình, khai ra tất cả những thông tin mà ông ta nắm trong tay. Hơi chuyển đổi những sự kiện đi chút ít, ông thậm chí còn nêu rõ chuyện đã đưa cho Saint Hilaire dùng thẻ tín dụng của mình cũng như điện thoại di động bởi sự đe dọa của một cây súng. Khi ông ta đề cập đến việc liên quan đến con gái của Chánh thanh tra, Wuenheim liền bắt ông ta dừng ngay lại.

— Stop! – Viên cảnh sát ra lệnh.

Anh quay về phía Le Taillan.

— Hãy cho cả đội quay về sở đi! Hãy đợi tôi bên dưới, chúng ta sẽ cùng quay về văn phòng chuẩn bị một chuyến viếng thăm lịch sự nho nhỏ tại hãng người mẫu!

Quân của Chánh thanh tra rút đi nhanh chóng cũng hết như khi họ đến. Còn lại một mình với Troplong, Wuenheim mới đề cập câu hỏi về Eve Saint Hilaire. Đạo sĩ kể lại chuyến viếng thăm của cô gái. Khi biết được sự thật này, Chánh thanh tra đau đớn như bị tra tấn dữ dội bất ngờ vào phần dạ dày. Anh buộc phải thừa nhận một cách buồn bã rằng Eve đã đứng về phía cha mình và cô nói dối anh sau khi đã cân nhắc kỹ. Anh nhất định phải thuyết phục cô rằng cô đang theo một con đường sai lầm khi cố gắng giúp cha mình. Bất hạnh thay, cuộc nói chuyện này chắc sẽ còn phải đợi thêm. Sự theo dõi người yêu của mình mà anh vừa ra lệnh thực hiện trở thành phương tiện duy nhất có thể giúp anh tìm được Saint Hilaire. Lại một lần nữa, anh đã đến quá muộn! Cơn điên khủng xâm chiếm hết cả con người anh. Anh cảm thấy bị những người thân cận mình bỏ rơi. Số phận nghiệt ngã sao cứ mãi mãi đeo bám anh như vậy chứ! Trong suốt đời mình, anh đã học được cách vượt qua những giai đoạn khó khăn. Đoạn này đặc biệt hơn, nhưng anh không phải là người bị khuất phục một cách dễ dàng như vậy. Không đợi nữa, anh lấy lại sức lực cần thiết để tiếp tục cuộc điều tra của mình.

— Ông sẽ cho bắt tôi chứ? – Thầy pháp lo lắng hỏi.

Wuenheim nở một nụ cười mai mỉa:

— Tài năng bói toán của ông đúng là tuyệt vời thật đó!

Theo ý cô, anh đã phóng rất nhanh. Ngồi trên ghế trước, phía ghế dành cho khách, Rebecca Portia suy nghĩ về những sự kiện xảy ra trong đêm. Họ đã bỏ mặc thám tử tư bên cạnh cái lò sưởi. Ông ta bị còng bằng chính đôi còng số tám của mình và hét toáng giận dữ. Sau khi lục được chùm chìa khóa của vị thám tử tư, Saint Hilaire đã mày mò với nút bấm chốt cửa dẫn đến bãi để xe của khu chung cư, để chơi với những bộ đèn pha nhấp nháy của một chiếc xe sang trọng tuyệt hảo đồ chói, vận tốc nhanh. Rất vui sướng trước khám phá mới mẻ này, anh ngồi vào sau vô lăng của cỗ xe và lướt đi trên đại lộ ngoại vi Paris để thử xem chiếc xe hơi mác Đức này có đeo cái gì trong bụng nó. Cô người mẫu trẻ mời chàng tài xế giảm nhẹ vận tốc, gần như nổi cơn ghen trước sự thích thú mà Chánh thanh tra dành cho món đồ mới này. Ánh sáng màu vàng phát ra từ những cột đèn đường trên đại lộ, những mảng sương mù trong đêm đem đến cho con đường một vẻ mờ ảo vô thực. Phía trước cũng như phía sau, bao trùm một miền bất tận. Chính xác là họ đang ở đâu đây? Cô chẳng biết gì cả! Những tòa nhà cao tầng loang loáng thụt lại phía sau, hình như vắng tanh. Chỗ đây, chỗ kia, chỉ có vài tầng le lói ánh đèn. Những người lao công ra khỏi giường rất sớm, chắc đã bắt đầu lau rửa các văn phòng. Một chiếc xe tải thu gom rác và đồ thải bất ngờ xuất hiện, băng qua một cây cầu phía trên họ. Saint Hilaire quay lại nhà bạn mình. Anh đã hứa với ông bạn đem trả lại thẻ tín dụng và chiếc điện thoại di động. Lúc này, anh đang ở với Rebecca, anh có thể cho qua chuyện ấy. Nữ người mẫu duỗi dài cặp chân thon của mình lên bục xe phía trước. Vận tốc xe bỗng giảm mạnh ngay tức thì. Saint Hilaire không thể kìm nổi cơn hưng hực của cặp mắt mình chiêm

ngưỡng dải đăng ten viền phía trên đôi tất mỏng của cô. Cô tìm thích thú vì chiến thắng ấy của mình trước cỗ xe bỏ mui sang trọng.

— Hãy nhìn đường đi kia! – Cô nhắc miệng tươi cười.

Người đẹp đang mệt rũ. Buổi tối đã không đáp ứng những chờ đợi của cô. Cuộc gặp gỡ với Saint Hilaire khiến những quy tắc cơ bản đảm bảo an toàn mà chính cô đưa ra đã tan thành từng mảnh vụn. Trong chưa đầy một đêm, cô đã giúp đỡ một kẻ đang bị cảnh sát truy nã, cô đã tham gia vào một vụ trộm và đã còng tay giam giữ một thám tử tư! Cô sẽ thoát ra khỏi những phi vụ này thế nào đây? Chị gái cô sẽ phản ứng ra sao? Các cô hầu sẽ phải chia tay vĩnh viễn với hãng của mình! Mọi thứ vậy là kết thúc! Ấy vậy mà, cô lại chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc nhường này. Khi Saint Hilaire ép cứng cô vào tường để hôn cô một cách mãnh liệt, thì cô đã buông thả, nồng nhiệt đón tiếp những nụ hôn nghiêng ngáu của anh. Ngay khi thoáng nhận ra anh trên tàu, thì cô đã biết rằng anh là một mối hiểm họa của cô. Lạnh lùng với giới đàn ông, cô biết giữ một khoảng cách với họ. Nhưng những người hiếm hoi tìm được chút ân huệ trong mắt hay trong tim cô thì lại có thể tự cho phép mình làm tất cả. Khi ấy, cô trở nên nhu mì như một con ngựa hoang đã được thuần dưỡng. Không hề do dự, cô phó mặc cho người đàn ông mà cô còn chưa biết rõ này dẫn đi. Không hề phàn nàn hay ca thán. Cô ngưỡng mộ bàn tay anh đặt rắn rỏi trên cần vận tốc. Cô những muốn được vuốt ve nó. Liệu cô có thể tự cho phép mình làm điều đó không trong hoàn cảnh này? Anh đã từ chối cô trong khoang tàu. Nhưng nụ hôn của anh phải chăng là chứng cứ của một sự thay đổi trong cách cư xử của anh sao? Cô biết rằng một mối duyên tình đã khởi đầu. Cô chỉ còn đợi có thể. Ấy thế mà, cô ý thức rằng anh sẽ chỉ buông thả mình hoàn toàn

một khi cuộc điều tra của anh kết thúc. Cô phải giúp anh để lật sang trang mới. Cô sẽ là chương kế tiếp trong đời anh. Cô biết rõ điều ấy. Cô muốn điều ấy.

Cỗ xe hơi đi vào phố Saint Lazare rồi đột ngột chết ngứ trước một biển hiệu đèn đỏ. Cách đó vài trăm mét, những tín hiệu đèn xanh nhấp nháy phát sáng trong công viên nhỏ Trinité.

— Những đèn pha xoay ư! – Saint Hilaire thốt lên, lo lắng trước đội xe hùng mạnh đến ấn tượng được đỗ gần ngay khu Londre.

Wuenheim đã đuổi sát gót anh rồi. Làm thế nào mà anh ta lại biết anh tạt qua nhà Troplong nhỉ? Anh chẳng biết gì cả. Nhưng tất cả những gì liên quan đến bạn anh lúc này phải biến hết.

Anh hạ cửa kính điện xuống và quãng điện thoại di động lẫn thẻ tín dụng của đạo sĩ ra ngoài, chúng lăn đi trên nền đường trước khi biến mất vào một miệng cống. Đánh một cú vô lăng sang phải, anh đưa chiếc xe sang trọng trốn thoát theo đường phố Mogador và tăng tốc.

— Chúng ta làm gì bây giờ đây? – Rebecca hỏi.

Cô rất muốn nghỉ ngơi một lát nên gợi ý với anh ghé qua căn hộ mà cô cùng sống với chị gái mình. Nhưng Saint Hilaire chưa sẵn sàng để rũ bỏ cuộc kiếm tìm sự thật. Cuộn chỉ mà anh gỡ ra sẽ dẫn anh đi mà không gì có thể lay chuyển nổi cho đến hết đêm. Anh đã quyết định sẽ tận dụng vài giờ còn lại trước khi trời sáng để đến thăm căn hộ nhỏ, nơi mà vợ anh đã từng trú ngụ.

Nhờ luồng giao thông rất vắng, chiếc xe sang trọng băng qua vùng bắc Paris trong chưa đầy mười lăm phút. Chiếc xe hơi băng qua dưới đường xe điện ngầm lộ thiên sau khi đã chạy dọc trên đại lộ Barbès, rồi đi ngược lên phố Marx Dormoy. Khu phố

này không sang trọng như khu nằm trên các đại lộ lớn. Những gã bí tỉ vì rượu hay bị say ma túy, nằm rải rác đó đây trên các vỉa hè bẩn thỉu. Những tấm ri đô của các cửa hàng đã được hạ xuống mang những hàng chữ loang lổ xấu xí, thật bẩn mắt. Khoang kính của một bên xe buýt đã bị ném vỡ. Hàng ngàn mảnh kính nằm khắp nơi trên đường xe chạy. Chừng mười người da đen, tay lăm lăm những cây gậy bóng chày, chạy biến mất vào cửa một bên xe điện ngầm. Saint Hilaire thấy thương hại cho con người khốn khổ nào đó, chẳng mấy chốc đi đến sở làm mà chạm mặt với đám người này. Đó là điều mà anh gọi là số độc đắc của vận rủi. Một ngày nào đó, vì một lý do mà bạn chẳng biết, bỗng dưng bạn đến một địa điểm không hay, vào một thời điểm không đúng lúc. Không hề là lỗi của bạn, bạn chẳng có bất cứ điều gì phải tự trách cứ mình cả, nhưng bỗng nhiên bạn lại trở thành một nạn nhân.

Ở góc một ngã ba sau đó, một cửa hiệu bánh mì nằm ngay ở số 1 phố Chapelle và anh quyết định giấu chiếc xe ăn cắp vào trong phố Impasse du Curé, nằm ngay bên trái anh. Chiếc xe sang trọng với vận tốc lớn ấy sẽ chẳng trụ lại lâu trong tình trạng như vậy tại khu vực đáng ngờ và nhớp nhúa này. Con phố bị chặn lại phía cuối do các đường xe lửa ngoằn ngoèo chạy đến tận ga Du Nord. Vergelesses chẳng mấy chốc sẽ được phát hiện bị còng vào lò sưởi và tin hiệu báo động liên quan đến vụ trộm xe hơi của ông ta chẳng mấy chốc sẽ được thông tin đến tất cả các đội tuần tra của cảnh sát. Saint Hilaire đã cẩn thận để lại chìa khóa rất hớ hênh trên nắp thùng xe. Kẻ đầu tiên nào có ý định sử dụng nó sẽ có thể dẫn Ủy ban Thanh tra Tổng hợp các sở đi chệch hướng điều tra. Mặc dù thế, nhưng anh cũng thấy tiếc chiếc xe hơi mà cả đời anh sẽ chẳng bao giờ có thể có được.

Một luồng gió mát buổi sáng sớm thổi lại trong con phố cụt

vắng bóng đèn đường khiến Rebecca rùng mình vì lạnh. Cô những muốn nép sát vào vòng tay Chánh thanh tra, nhưng anh đang bị ám ảnh bởi những gì sắp khám phá ra tại nơi ở của vợ, nên không nhận ra người bạn đường đang run cầm cập bên cạnh mình.

Tòa nhà cũng hết như ngoài đường phố. Một mùi nước tiểu xộc thẳng lên mũi khi vừa bước vào. Những đường dây điện được treo vô tội vạ trên trần nhà. Những hộp thư bằng sắt, tất cả ít nhiều đều bị đập, được treo trên một thanh sắt chạy dọc theo hành lang lối vào. Họ đọc trên một hộp trong số đó: “Pupillin, tầng 3”, và tiến ngay lên tầng được nêu. May mắn, mỗi tầng chỉ có một căn hộ. Saint Hilaire dán sát tai vào cửa nhà để lắng nghe xem có tiếng động nào không. Bên trong hình như yên lặng hoàn toàn, và ổ khoá cửa chẳng trụ được lâu trước lưỡi dao nhíp của anh. Rebecca Portia hết sức ấn tượng trước tài mở khóa của Saint Hilaire, Chánh thanh tra đã hoàn toàn chiến thắng trước những bộ phận cơ học này. Vào trong căn hộ, Saint Hilaire nhanh chóng tìm thấy cầu dao điện. Anh bật công tắc và ánh sáng từ một chiếc bóng đèn công suất thấp rọi sáng khắp căn phòng.

Một chiếc giường, một chiếc máy thu hình được đặt trên mặt bàn và hai chiếc ghế là đồ đạc duy nhất ở nơi này. Chỉ có duy nhất một ô cửa sổ nhỏ. Qua ô cửa kính bẩn thỉu, Rebecca đã kịp nhận thấy những quầng ánh sáng mờ đầu tiên của ngày đang đến. Làm sao mà cô ấy đã có thể sống ở đây được chứ? Viên cảnh sát tự hỏi. Cô ấy, người vẫn tinh tế là thế. Người vẫn mất nhiều giờ liền tranh luận với một người trang trí nội thất để bày biện lại căn hộ của họ! Căn phòng này chẳng có gì phù hợp với cô ấy cả. Chuyện gì đã xảy ra để cô ấy thay đổi đến mức này nhỉ? Đâu là nguyên nhân làm nảy sinh ý tưởng này? Saint

Hilaire cảm thấy hụt hẫng giữa căn phòng tồi tàn chỉ đáng dành cho con hầu ở này. Một chiếc phong bì đặt trên bàn thu hút sự chú ý của anh. Nó được đóng dấu hãn thám tử tư của Vergelesses. Anh vớ ngay lấy bao thư và lôi ra những mớ tài liệu khác nhau. Bức ảnh đầu tiên chụp anh trong nhà bảo tàng ở Florence.

— Em đã rình rập anh cả ngày liền à? – Anh hỏi.

— Vâng và anh thậm chí còn chẳng nhận ra điều gì cả! – Rebecca đáp lại, tự hào vì đã qua mắt được một cảnh sát tầm cỡ – Em biết cách đóng vai khách du lịch thích chụp ảnh rất tài đấy!

Saint Hilaire gửi cho cô một ánh mắt đầy tình tứ. Dẫu vậy, anh lại bắt tay ngay lập tức vào soạn đóng giấy tờ mà anh vừa lôi ra khỏi phong bì. Anh đọc lướt phần báo cáo tổng kết của Vergelesses có liên quan đến anh và nán lại lâu hơn trên những trang nhắm đến Trung úy Caramany. Thám tử tư nêu rõ rằng viên sĩ quan cảnh sát vẫn giữ trọng trách ở sở cảnh sát nằm trên phố Ballu. Anh ta có một cuộc sống bình an và rõ ràng là không có bất kỳ một thói hư tật xấu nào làm chứng để chống lại anh ta. Những bức ảnh được chụp nhanh trong phố đi kèm với viên sĩ quan hành chính Léognan hay quân cảnh Sarras, hoàn chỉnh tập hồ sơ. Rebecca, mệt mỏi bởi những biến cố này, tự cho phép đến ngã lưng trên chiếc giường, bỏ mặc người bạn đường một đêm với những trang giấy của anh. Cô nhẹ nhàng đặt đầu mình lên chiếc gối và thoải mái duỗi chân tay. Có vật gì đó rất cứng dưới lưng khiến cô xoay người lại. Cô kéo tấm chăn lông và phát hiện một cuốn vở bìa cứng giấu dưới tấm drap. Rất nhiều trang đã bị xé đi, như thể tác giả đã rất khó khăn khi muốn viết lại câu chuyện của mình. Mặc dù có những nét gạch xóa, Rebecca cuối cùng vẫn luận ra được vài từ. Ý nghĩa của những

từ ấy khiến cô tái người. Cô bật dậy khỏi giường, cầm trang giấy viết nguệch ngoạc và chạy đến đặt trước mặt Saint Hilaire.

— Em rất lấy làm tiếc! – Cô lấy bẫy, lên tiếng.

Chánh thanh tra nhận ngay ra nét chữ nữ tính của Marthe. Khuôn mặt anh bất động. Nhịp đập tim anh mạnh lên. Vài từ này rền vang trong đầu anh hệt như những cú roi ngựa giáng xuống: *Em đã lừa dối anh, hãy tha lỗi cho em!*

Mười bảy

Theo rất sát những mệnh lệnh của cha, Eve Saint Hilaire đã đến Viện pháp y ngay sáng hôm sau. Cô cần mẫn sắp xếp lại các tập hồ sơ của mình, vì không biết làm gì để cho khuây khỏa tâm trí. Cha cô đã lẩn trốn, nên cô quyết định đảm nhận tiến hành những thủ tục để hoàn thành công việc mai táng cho mẹ. Quen biết khá nhiều người làm trong môi trường này, cô giải quyết khá nhanh phần chuẩn bị lễ chôn cất. Cô đã chọn một bộ quan tài bằng gỗ hồng tâm với bốn tay nắm bằng bạc. Tôn trọng những ý nguyện của mẹ, cô đăng ký phòng lễ tang vào ngày hôm sau và chọn một cái tiểu mạ đồng để tiếp nhận tro hài cốt của bà. Cô thông báo trước với nghĩa trang Père Lachaise để người trông coi nơi đây mở cửa khu hầm mộ gia đình, nơi ông bà ngoại của cô đã an nghỉ. Cuối cùng, cô quyết định mua một phiến đá cẩm thạch nhỏ, màu đen khắc hàng chữ nhỏ màu vàng tinh tế: *Tưởng nhớ Marthe, người mẹ và người vợ yêu thương*, để trang trí cho ngôi mộ.

Sau buổi sáng chết chóc đó, cô quyết định đi giải tỏa tinh thần trong giờ ăn trưa. Cô ra khỏi Viện và đi bộ dọc theo bờ sông Seine, đến tận một tiệm hoa nằm giữa con đường dẫn từ Viện pháp y đến đảo Cité. Bầu trời rất cuộc cũng thoáng đãng hẳn và cuộc sống hình như đã lấy lại nhịp độ hồi hả thường ngày của nó. Eve đi thong thả, cô lặng ngắm những con tàu du lịch lướt đi trên sông Seine. Khách du lịch, tận dụng những khoảng nắng này, tỏa ra trên những cây cầu để chụp ảnh kỷ niệm. Gió đã xua tan những đám mây, nhưng không khí vẫn

còn mát mẻ và cô thích đi dạo dưới những tia nắng hơn. Mẹ cô đã mất. Cha cô đang lẩn trốn. Nhưng trái đất vẫn tiếp tục quay, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Cô những muốn có thể được tựa vào người Michel Wuenheim tin cậy. Nhưng anh ta bị ám ảnh trước ý nghĩ bị chính nhạc phụ tương lai biến thành trò hề, thì lại càng ra sức nỗ lực cố bắt bằng được Saint Hilaire. Nếu cô nghĩ anh chân thành khi lấy lý do muốn tự mình bắt ông để tránh mọi tai nạn bất hạnh không may, thì cô vẫn cảm thấy tiếc rằng anh đã không dành thêm thời gian để an ủi cô. Cô đang cần một ai đó để có thể thổ lộ tâm tư. Cha cô, bạn trai cô, bất kỳ người nào, chẳng ai có mặt ở đây để chia sẻ với cô cả. Tiệm bán hoa chỉ còn cách cô chừng trăm mét nữa. Cô nấn ná trước quầy sách cũ. Đọc sách vẫn luôn là một thú vui của cô, nhưng hôm nay, dưới mắt cô, chẳng cuốn nào có sức lôi cuốn cả. Cô uể oải lật giở một cuốn sách rất cũ có bìa màu xanh lục được chạm tỉ mỉ bằng vàng. Cô hình dung tác phẩm được bày trong tủ sách bằng gỗ sến nguyên tấm của cha mình, nhưng cái giá quá cao mà ông chủ hiệu đưa ra khiến cô bỏ ngay ý định mua nó.

Một bàn tay vững chãi đặt lên vai cô. Cô quay nhanh lại và không xác định được ngay khuôn mặt bị ngược sáng, mà cô thì đang bị lóa mắt dưới ánh nắng mặt trời. Yvan Sarras mỉm cười với cô. Người quân cảnh xin lỗi vì sự bất ngờ của mình. Cô không nhận ra người viên chức cảnh sát ngay lập tức. Người này, ngạc nhiên, nhắc nhanh cho cô nhớ những tình huống của cuộc gặp gỡ mới đây của họ. Cuối cùng thì cô cũng nhớ ra người cảnh sát có mái đầu trọc lóc này. Lo sợ bị phát hiện trong căn phòng lạnh nhà xác, cô đã không để ý đến khuôn mặt của hai người đàn ông bắt quả tang cô. Sarras có một vẻ bề ngoài khá không điển hình, Eve thầm nghĩ. Lực lưỡng đúng hơn là béo, anh ta di chuyển không khác gì một khối khổng lồ oai vệ khi

cần phải thiết lập lại trật tự. Mái đầu trọc của anh ta đem lại cho chủ nhân nó một vẻ cá tính khác người và ánh mắt xuyên thấu của anh ta khiến anh ta đẹp trai thêm. Một vẻ quyến rũ tự nhiên tỏa ra từ con người như được phú cho một vẻ tự tin bẩm sinh. Cô coi cuộc gặp gỡ này như một món quà của Thượng đế để cô có người bạn cùng tâm sự.

Sarras rất giỏi làm cho mình trở nên hấp dẫn trước phụ nữ. Anh ta thích đi theo họ. Họ là thứ ma túy đối với anh ta. Cuộc gặp gỡ này đương nhiên chẳng có gì ngẫu nhiên cả. Viên cảnh sát đã lên la lê bộ ghệt của mình đến tận Viện pháp y với ý định mời Eve đi ăn trưa. Anh ta biết rõ tình trạng của cô gái trẻ. Anh ta biết cô có quan hệ với Chánh thanh tra Wuenheim. Nhưng anh ta là một kẻ thích phá đá tảng, một kẻ leo núi thuần thục thích chinh phục những đỉnh núi cao nhất. Chẳng có gì là không thể trước sức quyến rũ tự nhiên này.

Không thấy cô trong văn phòng, anh ta vội vã lần theo dấu vết của cô nhờ những chỉ dẫn của người gác cổng. Anh ta tiếp cận cô bằng một câu “Ổn chứ?”, có ý hiểu ngầm: “Sau đêm hôm qua ấy mà!”. Cô niềm nở nhưng không thể giấu được nỗi buồn. Tựa vào gờ bến sông, Sarras phóng cặp mắt xanh lơ của mình vào ánh mắt bối rối của nữ bác sĩ.

— Cô giống bà ấy quá – Anh ta thì thầm.

Ngạc nhiên, Eve hỏi anh đã gặp mẹ cô trong hoàn cảnh nào. Sarras thuật lại một lần nữa cuộc gặp gỡ với người quá cố, hết như anh ta đã làm trước đó với viên sĩ quan hành chính Léognan. Anh cảm thấy như mình đã đem lại cho cô chút hơi ấm tinh thần. Cô bối rối trước người đàn ông quyến rũ này, nuốt chửng những lời của anh ta mà chẳng phản ứng gì. Cô công nhận nét duyên dáng của mẹ mình trong cách anh ta miêu tả. Anh ta cảm thấy thích thú khi tìm thấy những điểm giống

nhau giữa hai khuôn mặt của họ. Cặp mắt hình hạt hạnh nhân, chiếc mũi hếch rõ ràng là được hưởng theo gien di truyền của gia đình. Gượng gạo trước ngữ điệu của cuộc hội thoại, Eve nói ngay rằng người ta cũng so sánh cô với cha cô thời ông còn trẻ. Cô đã từng là một cô gái ngổ ngáo như con trai trong suốt thời vị thành niên, chính tính cách thể thao và thích thi đấu khiến cô có rất nhiều vết trợt da ở khuỷu tay và đầu gối. Viên cảnh sát cười hết sức thoải mái khi cô gợi lại những kỷ niệm thời thơ ấu của mình. Và anh ta cũng công nhận rằng cô có ánh mắt tối sầm hệt như cha khi mà cô nổi giận, và có cùng khả năng đẩy cằm ra phía trước. Eve đã chưa bao giờ nhận ra cái dấu môi khó coi này, nhưng cô rất hiểu điều anh ta muốn diễn đạt, khi nhớ lại một số lần cha cô nổi cáu.

Chuông Thánh đường Đức bà Paris gióng giả từ xa xa. 13 giờ rồi ư! Nếu cô không muốn quay về chỗ làm muộn thì phải nhanh chóng đặt hàng với ông chủ hàng hoa trước khi rảo bước quay về phòng làm việc. Rất lịch sự, Sarras đề nghị được giúp cô chọn hoa tang. Cô đồng ý mà không hề đắn đo. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy một tảng đá lớn để bám trong cơn bão táp đã khiến cả gia đình cô chao đảo. Anh ta chìa cánh tay của mình cho cô và cô đã bám lấy với một nụ cười rạng rỡ.

* * *

Qua đôi kính ống nhòm, anh ta thấy đôi người ấy gặp nhau như thế bước vào một tiệm hoa. Đại úy Poncey trở thành cái đuôi của Eve Saint Hilaire kể từ lúc mặt trời mọc. Anh ta đã bị Chánh thanh tra tập sự Le Taillan đánh thức dậy vào nửa đêm, người này thông báo nhiệm vụ theo lệnh của cấp trên trực tiếp

của anh ta. Ngồi trên ghế băng nhỏ được sửa sang đằng sau chiếc xe tải bé chuyên phục vụ những vụ theo dõi, anh ta nhàn tản đợi phía sau những tấm cửa kính trong suốt không tráng thủy ngân, theo dõi nhất cử nhất động của nữ bác sĩ pháp y. Hai lần liền, anh ta đã bị Chánh thanh tra Wuenheim gọi đến, sốt ruột muốn biết xem người vợ chưa cưới của mình đang mưu toan điều gì. Nhưng người phụ nữ trẻ vẫn bình thản ở lại Viện pháp y suốt cả buổi sáng trước khi đi dạo trong lúc nghỉ ăn trưa. Poncey không hiểu tại sao cấp trên lại cấm anh ta bất động trên hướng sai lệch này trong khi anh ta có thể hữu dụng hơn ở những chỗ khác. Mỗi quan tâm của anh ta đối với vụ theo dõi này mạnh hơn lên khi nhận ra quân cảnh Sarras đang trở tài hoa chân múa tay bên cạnh tiểu thư. Đại úy đặt ra hai tình huống. Hoặc cô ấy liên lạc với một người trong số quân của cha cô ấy để chuyển cho anh ta các chỉ thị, hoặc cô ấy có một mối quan hệ bí mật với vị viên chức cảnh sát này và điều đó có nguy cơ trở thành chuyện tiêu lâm lắm đây. Anh ta đã hình dung phải giải trình với cấp trên mình. Cơn giận dữ của ông ta sẽ bùng nổ và hẳn sẽ có một không hai. Cương quyết làm sáng tỏ sự huyền bí của cuộc gặp gỡ không hẹn trước này, anh ta cứ dán mắt vào ống nhòm. Hệ thống thông gió quá cũ kỹ, khiến anh ta phải thường xuyên lau hơi bám trên các ô kính phía sau bằng một chiếc khăn lau rách nát. Bao tử anh ta bắt đầu réo lên kêu đói. Anh ta đã mua dự trữ hai chiếc bánh sừng bò, nhưng lại ăn bétng từ lâu rồi. Trên nền xe, một cái vỏ chai nhựa dùng làm nhà vệ sinh di động. Thực tế của cuộc theo dõi này còn lâu mới giống như những màn được dựng trong các bộ phim hình sự dài tập trên truyền hình, anh ta nghĩ bụng.

* * *

— Anh nghĩ sao về những bông hồng đỏ rực này? – Eve hỏi.

Sarras dẫu môi ra chiều hiểu biết rồi ghé sát tai người phụ nữ trẻ để giải thích rằng cần phải tôn trọng ngôn ngữ của các loài hoa. Màu đỏ thật dữ dội, biểu thị sức mạnh của tình cảm, độ hăng say của tình yêu, điều trong trường hợp hiện tại là không phù hợp. Nữ bác sĩ pháp y thực sự ấn tượng trước sự quan tâm của người đàn ông có ngoại hình cục cằn này đối với cây cối. Anh ta cố vấn cho cô nên phối hợp giữa màu tím và màu trắng. Màu đầu tiên biểu thị sự tinh tế và sâu sắc của tình cảm. Nó nhắc cho người thân yêu biết rằng ta nghĩ đến họ. Màu trắng là biểu tượng của sự tinh khiết, sự tinh tế và lịch lãm. Tóm lại, tất cả những nét đặc trưng của mẹ cô. Sarras, là thi sĩ thực sự. Họ nán lại trước những đóa hoa cẩm chướng trắng.

— Hoa này tượng trưng cho sự chung thủy đấy! – Anh ta vừa nói vừa đưa bông hoa lên sát chiếc mũi hếch của cô.

Eve chìm trong các mùi thơm của loài thân cỏ. Phổi cô tràn trề một luồng không khí mùa xuân. Nhưng anh lại kịp hưởng về phía một bó hoa khác.

— Hãy xem này! Loài hoa bất tử đấy! – Anh ta nói trong lúc chìa cho cô một cây thân cỏ có lá xanh bạc và những đóa hoa năm cánh màu tím. – *Xerathemum cylindraceum*, “lilac stars”, gọi theo tên latin của chúng. Chúng thuộc họ cây trang trí hình sao và tượng trưng cho kỷ niệm.

Sự hiểu biết của anh ta là bất tận và anh ta hình như rất cuốn hút. Anh ta nhặt lại những bông cẩm chướng trắng và trộn phối hợp một cách tài tình với những bông viôlét.

— Cô nghĩ sao hả? – Anh ta hỏi, đầy tự hào về kết quả việc làm của mình.

— Đẹp và hài hòa thật! – Cô đáp.

Sự lựa chọn của cô đã xong khi một người bán hàng thiếu kinh nghiệm đến đề nghị được phục vụ họ. Cô đặt một bó, nhường cho người bạn việc đưa ra những yêu cầu để phối hợp thật hài hòa giữa hai loài hoa. Mặc dù vẫn buồn, nhưng khi ra khỏi cửa hàng, cô nở một nụ cười trên môi, hài lòng vì đã hoàn thành công việc của mình. Sau khi đã đặt tờ năm euro vào tay người chủ tiệm hoa và nhận một bông hồng đỏ, chàng quân cảnh ga lăng theo nhanh chân cô gái trẻ.

* * *

Khi cặp người này chững lại trên phố, viên đại úy ngó thấy chàng cảnh sát tặng bông hoa tình yêu cho cô gái xinh đẹp. Anh đập tay vào trán. Chắc chắn, anh ta mong cuộc hẹn hò bí mật này là vì việc tổ chức cuộc chạy trốn của Saint Hilaire hơn là chuyện tán tỉnh yêu đương. Đáng buồn thay, đó hình như chỉ là một cuộc gặp gỡ tình tứ yêu đương. Chiếc điện thoại di động của anh ta đột nhiên rung lên và anh ta ngó thấy rằng Wuenheim đang muốn liên lạc với mình. Làm thế nào để thông báo cho ông ta biết tin này đây? Quá sợ phải đối đầu với những đòn sấm sét của cấp trên, đại úy Poncey thích tắt máy đi hơn. Sau này, lý do hết pin sẽ được đưa ra để giải thích cho sự im lặng của anh ta.

* * *

— Màu đỏ chẳng phải là biểu tượng của sự mạnh mẽ, cuồng nhiệt ư? – Eve Saint Hilaire hỏi trong lúc nhận đóa hoa.

— Sự cuồng nhiệt của tình cảm – Sarras đáp lại.

— Và sự hăng say của tình yêu nữa chứ! – Cô thốt lên.

Cô cần môi. Đây không phải lúc để vui đùa. Mặc dù khoảnh khắc mà cô vừa trải qua làm cô dễ chịu, nhưng cô cần phải hạ cánh xuống đất thôi.

— Tôi đã bị muộn giờ làm! – Cô nói, và lại nhìn đồng hồ một lần nữa.

Sarras đề nghị được đưa cô về bằng xe hơi. Xe của anh ta đậu ở ngay gần đó. Chặng đường về sẽ kéo dài thêm sự huyền diệu của những giây phút này. Cô chấp nhận lời đề nghị.

Đại úy Poncey bỏ rơi ngay đôi ống nhòm của mình để nhảy phốc lên ghế tài xế. Bám chặt vô lăng bằng cả hai tay, anh ta len vào luồng đường giao thông? Thoạt đầu anh lái xe ẩn sau một chiếc xe buýt, sau đó chạy trên một luồng khác với luồng đường mà viên quân cảnh đã cho xe chạy trên đó, viên sĩ quan cảnh sát vẫn nhìn dính vào xe đi trước, cỗ xe này bất thành linh rẽ vội sang bên phải, lao về hướng công viên Jardin des Plantes.

— Nhưng anh đi đâu vậy? – Eve hỏi và quay lại để nhìn sang hướng dẫn về nơi cô làm việc.

— Hãy quay về nhà cô đi! – Sarras ra lệnh – Tôi cho rằng chúng ta đang bị theo dõi đấy! – Anh ta đáp lại với vẻ huyền bí.

Cô gái hình như bối rối. Cha cô đã nói đúng.

— Anh có vũ khí không vậy? – Cô hỏi để tự trấn an.

Viên quân cảnh hé chiếc áo vét để lộ ra một khẩu súng 38 ly đặc biệt ẩn sâu trong một holster, được cột chặt bên cạnh sườn anh ta.

— Chúng ta sẽ không cần đến nó đâu! – Anh ta nói trong lúc phanh gấp sau một ngã ba.

Anh ta cài số lùi và đến đậu trước một chiếc xe. Chiếc xe theo dõi họ vượt qua mà không nhìn thấy họ. Viên quân cảnh ngay tức thì lôi ra một cuốn sổ tay bỏ túi ghi lại dãy số trên biển số xe.

Poncey còn tiếp tục chạy thêm hai ba phút nữa thì hiểu rằng anh ta đã bị cắt đuôi. Anh ta liền quay ngược lại để cố tìm ra chiếc xe của hai người kia, nhưng chiếc xe này đã kịp bốc hơi.

Sarras, ngạc nhiên vì đã bị theo dõi như vậy, liền gọi hỏi ngay một người quen cũ làm trong ban đăng ký xe ở sở cảnh sát. Câu trả lời đến rất nhanh chóng. Eve Saint Hilaire, còn sốt sắng hơn cả người lái xe của mình, cô ngồi không yên. Cặp mắt xanh màu lục bảo của cô chăm chú để ý từng cử động trên môi người cảnh sát. Cuối cùng, anh ta quyết định nói:

— Chiếc xe đó trực thuộc Ủy ban Thanh tra Tổng hợp các sở đây!

Mười tám

Khi Marthe Saint Hilaire dọn đến ở trong căn hộ nhỏ của bạn, trên phố Chapelle, thì chị đã không thể hình dung rằng một ngày nào đó chồng chị sẽ đến nằm ngủ trên chiếc giường chật hẹp của mình với một người đàn bà khác. Tuy nhiên, điều đó đã xảy ra.

Một cái bạt tai mới vừa nhắm thẳng vào mặt Saint Hilaire. Chị đã lừa dối anh. Anh, chàng cảnh sát, đã chẳng nghi ngờ gì cả! Anh đã chẳng nhìn thấy điều gì xảy ra. Bị cuốn hút bởi công việc, anh đã chệnh mảng với vợ đến mức đẩy chị vào vòng tay một người đàn ông khác. Nhưng anh lại không hề oán giận chị. Đó là lỗi của anh nếu tình hình đã trở thành thái quá giữa họ. Dầu vậy, khám phá này thật khó chấp nhận. Anh chìm vào giấc ngủ bên cạnh Rebecca Portia. Hệt như đêm nào trên tàu, anh vẫn mặc nguyên quần áo. Cô đã không cố gắng lợi dụng tình thế. Có thể một ngày nào đó, các tình huống khác sẽ cho phép họ vượt khỏi ngưỡng này. Họ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tận dụng nơi nấu mình tuyệt vọng này để nghỉ ngơi.

Saint Hilaire thức dậy đầu tiên. Một luồng sáng xuyên qua ô cửa sổ nhỏ tẹo. Trên bầu trời, vàng dương đã lên rất cao. Trán anh đụng phải trán Rebecca. Trong giấc ngủ, tay anh đặt trên chỗ nhạy cảm của cô gái trẻ. Để những ngón tay trượt đi trên những hình khối tròn trịa của cô gái, anh lặng ngắm cô với vẻ thèm muốn. Tại sao người phụ nữ trẻ đẹp này lại theo anh suốt cả một đêm điên khùng này nhỉ? Tình cảm của cô đối với anh là như thế nào? Anh vuốt nhẹ má cô. Thiên thần này, ông trời đã

ban xuống cho anh vào đúng lúc mà định mệnh đã kết thúc cuộc hôn nhân đầu tiên của anh. Thật là một sự trùng hợp bất thường! Một niềm may mắn hiếm có! Cặp mắt Rebecca hé hé mở. Cô mỉm cười với người đàn ông đã ngủ cùng giường với cô. Không dám ngấm anh, cô nhích cơ thể mình sát vào người viên cảnh sát và vòng tay ôm lấy anh. Đầu cô rúc sát vào cổ anh. Cô ôm giữ anh. Cô đã chọn anh ngược hẳn với mọi chờ đợi và sẽ theo anh cho đến tận nhà tù nếu phải thế. Tim cô đập mạnh. Saint Hilaire cảm thấy điều đó. Cô luồn tay mình vào bên trong chiếc áo T-shirt của anh và khám phá khắp cơ thể anh. Tất cả im lặng nhường chỗ cho cảm xúc dâng trào. Anh cảm thấy cặp đùi rắn chắc của cô mềm mại, mơn mớn giữa chân anh. Lúc này, cô trườn hẳn lên anh, phủ lên anh trận mưa hôn êm ái. Mái tóc vàng tơ của cô xoa phủ lên mặt anh, môi họ gắn chặt nhau và cặp lưỡi họ nhanh chóng tìm thấy nhau. Chốt cửa bỗng “cạch!”.

— Chó chết thật!

Anh đẩy Rebecca sang bên cạnh, gạt cô xuống đất, rồi bật mạnh về phía cây súng và đứng dán vào tường, sẵn sàng gây bất ngờ cho vị khách viếng thăm. Lá ổ khóa thụt lùi đến mức tối đa. Cánh cửa bật mở. Một bóng đen tiến thẳng vào trong căn hộ. Chánh thanh tra dùng vai ẩy mạnh vào cánh cửa và nó ngay lập tức đóng sập lại. Anh kê mũi súng lên thái dương kẻ vừa đột nhập. Một tiếng kêu chói tai vang lên trong căn hộ.

— Irène ư?

— Pierre hả? Nhưng anh làm gì ở đây vậy? Tất cả mọi người đang truy lùng anh!

Hệt như thói quen, Irène Pupillin không thể kìm chế mong muốn được nói. Chánh thanh tra hỏi lại câu hỏi. Bà có vẻ như bối rối.

— Nghe này Irène! – Anh nói một cách thân thiện trong lúc giắt lại cây súng vào dây lưng – Bây giờ, tôi đã biết Marthe sống trong ngôi nhà ổ chuột này và cô ấy đã có quan hệ với một người đàn ông khác. Bây giờ cô ấy chết rồi, chị có thể nói cho tôi biết điều gì đã xảy ra được rồi đây!

Người đàn bà ngũ tuần ngồi xuống một trong hai chiếc ghế. Sự sợ hãi mà bà vừa trải qua lúc bước vào căn hộ đã khiến bà hồi hộp. Bà lấy lại bình tĩnh.

— Chị đến làm gì ở đây? – Saint Hilaire cố nhấn mạnh câu hỏi.

— Pierre ạ! Tôi sẽ nói cho anh rõ mọi chuyện, nhưng tôi báo trước cho anh biết, tôi không biết hết đâu nhé! Như anh biết đấy, tôi đã có mối quan hệ thân thiết với Marthe. Chúng tôi là những người bạn gái thực sự thân thiết của nhau.

Mắt nhìn vào khoảng trống, phu nhân Pupillin cảm nhận được sự hiện diện của người quá cố.

— Cách đây đã hơn một năm, tôi đến nhà thăm anh chị và thấy cô ấy nước mắt lưng tròng. Tôi đã không hiểu có chuyện gì xảy ra với cô ấy. Cô ấy nhất định không nói cho tôi biết điều gì khiến cô ấy buồn tủi đến vậy, điều mà tôi thấy có vẻ kỳ quặc, bởi tôi là người bạn tâm tình của cô ấy! – Bà nói với niềm tự hào.

Bà dừng ngay lại khi nhận ra có một người đàn bà đang nằm trên giường của người bạn gái vừa quá cố của mình. Rebecca, nằm dài trên nền đất khi cánh cửa hé mở, chỉ vừa đứng dậy khỏi màn khi mình ép buộc ấy.

— Rebecca Portia! Đó là một người đã từng làm việc cho Marthe – Saint Hilaire nêu rõ.

Hai người đàn bà chào nhau. Irène đưa mắt hỏi người cảnh

sát liệu bà có thể tiếp tục nói chuyện trước người đàn bà xa lạ kia không, về mặt bình thản của Chánh thanh tra trấn an bà.

— Thế là – bà nói, cố gắng tìm lại mạch câu chuyện của mình, – tôi đã an ủi Marthe một hồi dài cho đến tận lúc cô ấy quyết định nói cho tôi biết sự thật. Cô ấy đã lừa dối anh. Nhưng anh đã có lỗi trong việc này đây nhé! Mỗi bận chúng tôi gặp nhau, thì cô ấy lại nói về sự vắng nhà của anh, về những mối ám ảnh để giải quyết những vụ điều tra của anh, những buổi về nhà lệch giờ. Sự thiếu quan tâm của anh đối với cô ấy. Sự kiên nhẫn của cô ấy cũng có giới hạn! Anh có hiểu điều đó không, hả Pierre?

— Tôi biết, Irène ạ. Đừng chọc mũi dao vào ngoáy thêm vết đau nữa đi – Anh vừa nói vừa cụp mắt xuống – Tôi là thủ phạm duy nhất trong vụ này.

Irène Pupillin ngạc nhiên trước phản ứng của anh. Bà nghĩ rằng những người đàn ông không đủ khả năng để lật ngược vấn đề. Họ luôn là người đúng và phụ nữ luôn là người sai. Thấy Saint Hilaire tiu nghỉu trước điều hiển nhiên này, bà lấy thêm nguồn cảm hứng tiếp tục câu chuyện của mình.

— Cô ấy chưa bao giờ nói cho tôi biết cô ấy đã lừa dối anh với ai, nhưng mối quan hệ của họ đã chẳng kéo dài. Một người, đã biết được câu chuyện tình điên rồ ngoài luồng của cô ấy, đã gửi cho cô ấy một tối hậu thư, dọa cô ấy sẽ nói toạc ra hết với anh nếu như cô ấy không thôi ngay lập tức mối quan hệ này.

— Đó có phải là yêu cầu duy nhất của người điều khiển trò này không? – Rebecca hỏi.

— Tôi không biết gì thêm nữa! – Irène thú nhận – Hắn đã vùi tiền cô ấy ư? Liệu có phải người đàn ông này đã nổi giận với người tình của cô ấy? Hay anh ta tức tối trước mối quan hệ

này? Rất lâu, tôi đã tự hỏi liệu đó có phải là một trong những người bạn của anh không. Dù sao đi nữa, cô ấy đã lý trí và đã quyết định cắt đứt với người tình của mình. Cuộc nói chuyện đã diễn ra rất tồi. Người tình của cô ấy bỗng trở nên hung dữ và đánh đập cô ấy nhiều lần. Cô ấy không thể lại xuất hiện trước mặt anh với thân hình bầm tím như vậy. Tôi đã đề nghị cô ấy đến trú trong căn hộ nhỏ khiêm tốn này trong lúc chờ đợi cho cô ấy khỏi hẳn. Cô ấy cũng không thể kiện người tình, vì anh có lẽ sẽ biết mối quan hệ của cô ấy ngay lập tức. Và tôi có thể thề với anh rằng cô ấy vẫn còn yêu anh lắm!

Saint Hilaire cảm thấy không thoải mái khi ngồi giữa hai người đàn bà này. Anh gục đầu.

— Người tình của cô ấy tìm kiếm cô ấy khắp nơi. Hắn ta đã chạm mặt cô ấy lúc cô ấy đi mua vài thứ đồ lặt vặt trong siêu thị nơi góc phố. Cô ấy đã bỏ trốn, vớt lại chiếc làn đựng đồ. Cuộc sống đối với cô ấy đã trở nên không thể chịu nổi. Cô ấy chỉ muốn chết. Marthe đã quá xấu hổ để có thể lại xuất hiện trước mặt anh!

Irène Pupillin lau hàng nước mắt.

— Nhưng cô ấy lại không muốn xa con gái. Thế là cô ấy quyết định ở lại Paris. Cô ấy thay đổi kiểu tóc, thay hình đổi dạng đến mức không ai có thể nhận ra được, ngay cả những người đã từng kề cận cô ấy. Cô ấy đã chạm mặt anh nhiều lần, Pierre ạ! Cô ấy đã kể cho tôi nghe rằng cô ấy đã hóa đá vì sợ trước ý tưởng phải đối diện với anh.

Chánh thanh tra hình như rất sốc trước thông tin này. Anh, người đã từng tìm kiếm cô ấy khắp Paris, lại thậm chí không thể nhận ra cô ấy nữa. Irène tiếp tục kể câu chuyện mà không dừng lại để lấy hơi.

— Cô ấy quay ra chăm sóc hai người cao tuổi và tặng tôi quyền thanh toán một tháng tiền nhà cho căn hộ này. Cô ấy chìm vào trong cơn trầm cảm, Pierre ạ! Càng ngày cô ấy càng không thể chịu đựng nổi sự chia cách này. Nhưng Marthe lại không đủ dũng khí để thú nhận với anh sai lầm của mình và hãi hùng trước ý tưởng gặp lại nhân tình.

Sự im lặng bao trùm lên căn phòng, cho phép mỗi người sống lại những sự kiện này theo cách của mình. Rebecca nhìn khuôn mặt của Saint Hilaire đang giật giật một cách dò xét. Cuối cùng, anh cũng đã có được lời giải thích về sự mất tích của vợ.

— Bà ấy có nói chuyện với bà về tôi không? Tôi đã được tuyển mộ theo yêu cầu của bà ấy qua một thám tử tư để xác định xem Pierre có còn dành tình cảm cho bà ấy.

Người đàn bà ngũ tuần gật đầu.

— Có! Những ngày gần đây, cô ấy không còn trụ được nữa. Cô ấy muốn nói cho anh nghe tất cả! – Bà lên tiếng nói với Pierre Saint Hilaire – Nhưng trước đó, cô ấy muốn đảm bảo rằng anh vẫn còn yêu cô ấy. Cô ấy không thể lẩn trốn được nữa. Không được gặp con gái nữa đối với cô ấy đã trở thành một việc không thể chịu nổi. Cô ấy yêu bố con anh lắm, Pierre ạ! – Bà kết thúc một cách buồn bã.

— Chị không có bất kỳ ý tưởng nào về danh tính người tình của cô ấy sao? Và còn người điều khiển trò kia nữa? – Chánh thanh tra hỏi – Cô ấy không để lại cho chị một vài dấu hiệu có thể giúp được chúng tôi chăng?

— Không! Tôi nghĩ rằng nỗi xấu hổ đã ngăn cản cô ấy – Irène nói. – Khi Henri báo cho tôi cái tin khủng khiếp kia, thì tôi quả là choáng váng vô cùng. Giải thích toàn bộ chuyện này thế nào với chồng tôi đây? Điều chắc chắn duy nhất mà tôi có thể khẳng

định, đó là tác giả của tội ác ghê tởm này hẳn nhiên là một trong hai kẻ xa lạ kia.

— Người tình hay người điều khiển trò! – Rebecca nói to.

— Và Caramany chiếm vị trí nào trong trò này? – Saint Hilaire nói thêm – Tôi không hề hình dung ra chuyện anh ta với Marthe được! Đó không phải mẫu đàn ông của cô ấy và hơn nữa, anh ta quá trẻ.

Ánh mắt của hai người đàn bà hình như không được thuyết phục trước những lập luận này.

— Tôi biết, tất cả đều có thể và không nên chắc chắn về bất kỳ điều gì cả. Thực ra... tôi không hình dung ra Caramany cặp với Marthe được cũng như tôi không hình dung ra cô ấy cặp với bất kỳ người đàn ông nào khác!

— Thế hãy hình dung người trợ lý của anh là người điều khiển trò xem nào? – Rebecca bẻ lại bằng cách lật ngược vấn đề.

— Đương nhiên là không rồi! Anh ta là cảnh sát gương mẫu đấy! Là người đàn ông mà tôi có thể trông cậy khi tôi đi khỏi sở. Tôi hoàn toàn tin tưởng cậu ta.

— Nhưng người biết được mối quan hệ của vợ anh có thể đã thực thi một vụ đổi chác hay tổng tiền có lợi cho anh ta. Chúng ta hoàn toàn có thể đặt giả thiết rằng một trong những người bạn thân của anh đã ra lệnh cho Marthe phải chấm dứt mối quan hệ này – Cô người mẫu nói, quay lại với giả thiết của Irène.

Saint Hilaire có vẻ suy nghĩ ngay đến khía cạnh này.

— Đúng là có thể thế thật – Irène Pupillin nói thêm.

Chánh thanh tra phân tích tất cả tác động có thể diễn ra một tình huống như vậy.

— Hãy hình dung rằng đó là thật đi – Anh bắt đầu lên tiếng,

– điều đó muốn nói lên rằng người tình của Marthe có lẽ đã giết Caramany, bởi người này có thể tiết lộ danh tính của anh ta...

Máu điều tra của Saint Hilaire lại trôi dạt.

— Điều đó cũng có nghĩa rằng người tình của vợ tôi có lẽ là một người quen gần gũi với gia đình! – Anh kết luận.

— Chuyện có thể xảy ra lắm – Irène rõ ràng đã chưa nghĩ đến giải pháp này.

— Đúng thế – Rebecca thừa nhận trong lúc vợ gọn mái tóc vàng – Cùng lúc ấy, nếu Caramany là người tình của Marthe, thì họ rất có thể bị người thứ ba giết hại, người đã định dùng việc này để trục lợi.

— Trong trường hợp này – Saint Hilaire tiếp – thì kẻ giết người đã chẳng thể đạt được món tiền chuộc mà hẳn yêu cầu hay hẳn ghen với mối quan hệ này. Hẳn đã có thể bị Marthe từ chối không tiếp nữa và thế là đã dọa cô ấy sẽ nói hết cho tôi biết. Sau khi chia tay, Caramany và Marthe có thể vẫn còn gặp nhau và kẻ dẫn trò kia tức tối vì thấy mối quan hệ của họ kéo dài mãi, đã quyết định khử họ...

— Hoàn toàn có thể có chuyện này lắm – Irène Pupillin nói – nhưng tôi tin rằng nếu đã đúng như thế, nếu như Marthe đã gặp lại nhân tình của mình, thì cô ấy hẳn đã nói với tôi rồi!

Rebecca tiến gần lại bàn và đặt lên đó ba chiếc tách mà cô đã tìm thấy trong tủ học tường. Vừa tham gia tranh luận, cô vừa chuẩn bị một bữa sáng nghèo nàn. Máy pha cà phê đang vận hành và mùi cà phê lan tỏa đi khắp phòng.

— Ngoài ra, nếu cô ấy vẫn yêu nhân tình của mình, thì có lẽ chẳng đời nào cô ấy lại thuê cô đi tìm hiểu tình cảm của Pierre – Irène Pupillin nói và gặt đầu cảm ơn nữ người mẫu trẻ đẹp, vừa rót đầy cho bà tách cà phê.

— Chính xác! – Rebecca xác nhận.

— Dầu gì đi nữa, khi cố gắng khoác cho tôi vụ giết cậu trợ lý của tôi, thì một trong hai người đàn ông này đang định cố gắng đuổi hết gia đình tôi đi khỏi đây.

— Đáng buồn là tôi không thể giúp anh thêm bất kỳ điều nào nữa. Nhưng tôi xin anh – Irène Pupillin tuyên bố và cao giọng – hãy trân trọng kỷ niệm của cô ấy...

Khuôn mặt điểm vài nếp nhăn mờ không hề đùa.

—... Cô ấy đã yêu anh cho đến trọn đời. Ai cũng vậy, trong suốt đời mình, đều phạm sai lầm mà chúng ta phải hối tiếc cho đến lúc chết. Ai là người có thể khoe khoang rằng chưa bao giờ vấp sai lầm trong cách cư xử của mình đây? Bây giờ cô ấy đã chết rồi, hãy tha lỗi cho cô ấy!

Anh vẫn im lặng. Bà cảm thấy nỗi đau, nỗi day dứt đang gặm nhấm người đàn ông này. Bà đứng lên và đến đặt một tay thân thiện lên vai anh.

— Hãy trả thù cho cô ấy đi! – Bà cất giọng nói khô khốc – Hãy tìm cho ra tên khốn kiếp này và trả thù cho cô ấy!

Saint Hilaire ngẩng đầu lên. Nghị lực mà anh khám phá trong cặp mắt người bạn lâu năm của gia đình khiến anh nghĩ rằng bà có khả năng tự mình đòi công lý, nếu như bà còn trẻ. Đáng buồn là bà không được sinh ra cho sự phiêu lưu. Nếu như tinh thần bà vẫn còn nhanh nhạy và hoạt bát, thì cơ thể bà không còn cho phép bà làm những trò ngông cuồng như vậy nữa.

— Henri biết gì về toàn bộ vụ việc này hả? – Chánh thanh tra hỏi.

— Chẳng biết gì cả! Tôi không hề nói gì cho chồng tôi biết hết! – Irène khẳng định – Anh ấy chỉ biết những điều mà

Wuenheim nói cho nghe thôi. Anh ấy tin rằng chính anh đã giết chết Caramany sau khi đã thông báo cho anh biết cái chết của Marthe. Anh ấy tự oán hận mình vì đã để anh ra đi như vậy khỏi sở cảnh sát... Anh ấy hết sức cố gắng để không một cảnh sát viên nào được nã đạn lên anh. Tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ tự oán hận mình đến hết đời nếu anh bị quân của anh ấy hạ gục!

Pierre mỉm cười khi nghĩ đến thiện tâm của bạn mình.

— Đừng nói gì với anh ấy hết nhé! – Anh dặn Irène và quay lại ghế, thưởng thức cà phê.

Irène nhấp một ngụm. Rebecca Portia bắt chước bà. Một gói bánh ngọt khô được tìm thấy trong tủ học đã mở, điểm thêm cho bữa điểm tâm khiêm tốn này. Mỗi người ai nấy suy nghĩ về những giả thiết khác nhau đã được đưa ra xem xét.

— Xin thứ lỗi cho tôi vì đã cố gắng hỏi – Rebecca phá tan sự im lặng, – nhưng liệu có thể là chồng bà không, người đã đưa ra vụ đối chác với bà Marthe ấy?

Trước ánh mắt tức tối của phu nhân Pupillin, cô cố gắng giải thích:

— Hai gia đình ông bà đã quan hệ với nhau rất thân thiết và có thể chồng bà đã vô tình phát hiện ra Marthe có mối quan hệ tình cảm ngoài luồng. Không nói gì cho bạn mình biết – cô nói trong lúc đưa mắt chỉ vào Saint Hilaire – ông ấy có thể buộc Marthe thôi ngay mọi quan hệ với nhân tình của bà ấy để đưa bà ấy về con đường chính đạo.

— Cô đang kết tội Henri là một kẻ sát nhân ư? – Irène đáp lại, giận dữ.

— Không! Ý tưởng này ngược hẳn với điều tôi nghĩ là khác! – Cô gái bối rối nói – Tôi chỉ muốn nói rằng ông ấy có thể biết tình trạng vụ việc này. Nhưng điều đó đâu vậy cũng không biến

ông ấy thành một kẻ giết người. Có những khả năng khác nữa. Một người thứ ba nào đó, mà người này có mối oán thù trực tiếp với Pierre chẳng hạn! Và hẳn tìm cách hủy hoại danh tiếng của anh ấy và sẽ nhắm vào tất cả những người anh ấy yêu mến.

Saint Hilaire đứng bật dậy mà không động vào tách của mình.

— Nếu đúng như vậy, thì con gái tôi đang gặp nguy hiểm đây!

Anh nhìn đồng hồ.

— Tôi phải về sở cảnh sát đây. Quân của tôi sẽ không tố giác tôi đâu. Tôi nhất định phải tìm ra hướng mà Wuenheim đã chưa thể phát hiện ra, bằng cách lục lọi trong đám đồ đạc giấy tờ của Caramany.

Rebecca cố nài để đi theo anh. Nhưng Chánh thanh tra từ chối sự trợ giúp của cô, không thích để cô dây dưa nhiều thêm nữa vào cuộc điều tra của anh. Cô chìa cho anh điện thoại di động của mình khi anh băng qua ngưỡng cửa.

— Hãy cầm lấy nó. Chúng ta sẽ giữ liên lạc với nhau! Anh chỉ cần bấm số điện thoại của chị gái em. Anh nhớ chứ, chị ấy tên là Monica. Anh sẽ tìm thấy địa chỉ liên lạc của chị ấy trong hộp dữ liệu.

Anh chấp nhận món quà tặng. Cánh cửa khép hờ lại sau lưng họ, tạo ra một chôn thân mật tạm thời trên thềm cầu thang. Anh ghì chặt lấy cô và tiến gần sát khuôn mặt cô. Cặp môi họ lại quấn quýt. Rồi anh thì thầm vào tai cô:

— Anh rất thích khi em xưng hô theo cách thân mật với anh!

Mười chín

Eve rất cău Wuenheim. Làm sao mà anh lại dám cho người theo dõi cô chứ? Đồ đểu cáng! Quân cảnh viên Sarras lái xe một cách thận trọng và luôn đều đặn ngó kính chiếu hậu. Cô gái ngồi bên cạnh anh tuyên bố sẽ chấm dứt mối diễm tình của mình với Chánh thanh tra. Cô thề là mọi sự đã hoàn toàn kết thúc giữa hai người bọn họ. Eve Saint Hilaire còn cẩn thận thực thi ngay điều mà cô vừa tuyên bố. Cô lôi điện thoại di động của mình ra và bắt đầu gõ một cách điên cuồng lên các nút bàn phím. Yvan Sarras rất cố gắng can ngăn cô bằng cách tìm lời biện hộ cho người đàn ông quá đỗi khó chịu này, nhưng cô chẳng muốn nghe gì hết. Hành động của anh ấy là không thể thứ lỗi được. Người cảnh sát bình tĩnh giải thích rằng chuyện hoàn toàn bình thường, rằng Chánh thanh tra Wuenheim lo lắng nên cho người bảo vệ bạn gái mình trước những sự kiện mới xảy ra gần đây.

Nhưng Eve lại bắt đầu nổi giận. Cô đòi sự thẳng thắn, cô quên mất rằng đêm qua cô cũng đã nói dối anh! Một tiếng chuông thông báo cô đã gửi đi một tin nhắn đến người nhận tin bất hạnh kia. Đây! Thế là xong! Trong một khoảng thời gian kỷ lục, cô vừa mới chính thức cắt đứt với anh ấy. Cô bực bội ném điện thoại di động vào trong túi xách tay của mình. Nếu cô không sợ làm nát hết xương tay thì cô hẳn đã giáng một cú đấm mạnh điên khùng lên khung xe rồi.

— Cô biết đấy – Sarras nói để thay đổi chủ đề – tôi oán giận mình hết chỗ nói. Chúng tôi lẽ ra đã hủy bỏ vũ khí đó ngay khi

phát hiện ra nó. Điều đó hẳn đã tránh được cho cha cô phạm phải điều tồi tệ nhất.

Anh ta nói với giọng chân thành nhất trong khi vẫn nhìn đường để lái xe. Kênh radio của cảnh sát để mở và những cuộc hội thoại của các đội tuần tra với trạm chủ lần lượt tung ra trong tiếng ồn náo động.

— Cha tôi vô tội! – Cô thốt lên, đưa anh ta vào trọng tâm câu chuyện.

— Thế nhưng! Sao lại có thể thế được chứ? – Người cảnh sát dò hỏi.

Cô gái, không thể giữ được nữa, thổ lộ với anh ta những lý do đích thực đã dẫn cô quay trở lại Viện pháp y. Cô kể chi tiết cho anh ta nghe những khám phá mới của mình: việc so sánh kích cỡ những vết thương của hai cơ thể với lưỡi dao, sự phát hiện ra thanh quản bị giập nát trong cuống họng Caramany. Từ những điều đó, cô đi đến những kết luận sẽ chứng minh sự vô tội của cha cô. Sarras hình như rất ngạc nhiên về những kết quả khám nghiệm cũng như lòng dũng cảm mà Eve đã phải dón vào đó để quay lại mổ xẻ thân thể người mẹ khôn khổ của mình.

— Làm sao mà cô lại có thể thực hiện tất cả những cuộc tìm kiếm này chứ? – Anh ta hỏi, vẻ sững sờ.

— Hãy nghe này! Mong cho mọi sự được sáng rõ hoàn toàn – Cô tuyên bố một cách rắn rỏi – Tôi đã mất đi mẹ mình nhưng tôi nhất định không để mất nốt cha tôi và tôi sẵn sàng làm mọi chuyện để tìm ra kẻ sát nhân đích thực đã giết mẹ tôi!

Viên cảnh sát thực sự khâm phục ý chí của cô gái này. Anh đã bị cô quyến rũ.

— Tôi rất thích nhìn cô khi cô nổi giận.

* * *

Wuenheim đóng sập cửa khi ra khỏi phòng thẩm vấn. Bên trong, thầy pháp dõm Troplong than vãn khóc lóc cho sự vô tội của mình. Rất nhanh, Chánh thanh tra nhận ra rằng sẽ chẳng thu thập được gì nữa từ một tên ngờ nghếch như vậy. Anh giao cho cấp dưới của mình nhiệm vụ xử lý ông thầy pháp dõm này bắt đầu từ con số không. Nhưng buổi sáng hôm đó đã chẳng trôi qua một cách yên lặng. Sự trình báo của một vị thám tử tư về vụ Chánh thanh tra Saint Hilaire và một cô gái có tên là Rebecca Portia đã lấy trộm chiếc xe hơi của ông ta, đã được thông báo tới tất cả các sở, các ban ngành của ngành cảnh sát. Chộp lấy thời cơ, một người trong đội của anh đã đến thả mồi câu những thông tin từ vị thám tử tư bị còng kia. Đi ngược lần theo hướng của Saint Hilaire và theo sát dấu vết anh từng tí một, Chánh thanh tra Wuenheim đã phái gấp một đội tuần tra khác tới số 1, phố Chapelle, trong quận 18 của thành phố Paris. Chiếc xe hơi phân khối lớn, hạng sang đã được tìm thấy ngay. Nó bị tháo trộm nhiều thứ, đã mất hẳn sự tuyệt diệu. Một đội đặc nhiệm đã bật tung cánh cửa căn hộ nhỏ của Marthe Saint Hilaire, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì hay ho ngoài ba chiếc tách bản và phần còn lại của một hộp bánh ga tô khô.

Wuenheim tự mình đảm nhiệm việc thông báo cho Chánh thanh tra Tỉnh trưởng, Henri Pupillin, về sự tồn tại của căn hộ nhỏ mà trong hộp thư có gắn rõ ràng tên vợ ông. Vị chỉ huy sắp nghỉ hưu bùng nổ một cơn giận dữ điên dại, tự ái vì bị cấp dưới coi thường như vậy. Dầu sao ông cũng cảm ơn anh ta vì thông tin này và hứa sẽ thông báo lại ngay khi ông nói chuyện thực hư với vợ ông.

Cuối cùng, anh ghé thăm hãng cho thuê người mẫu của nữ nhân vật có tên Rebecca Portia. Wuenheim có chuyện để nói với cô ta đây! Cô ta sẽ buộc phải giải trình về việc dính dáng đến phi vụ này và thuật lại cuộc chạy trốn điên cuồng của họ đêm hôm trước.

Wuenheim vui sướng. Anh thích sự náo động, sự sôi sục của các sự kiện diễn ra xung quanh mình. Anh phát ra những mệnh lệnh chính xác. Và mỗi hoạt động được thực hiện lại có một thông tin đưa về khiến anh xích lại gần Saint Hilaire. Anh là một người đi săn. Anh thích truy đuổi con mồi trước khi con mồi này bùng vũ khí. Và người đồng nghiệp của anh không phải là một con mồi dễ thuần phục.

Điện thoại rung lên trong túi quần anh. Anh nhanh chóng lôi nó ra và hiểu ngay nội dung tin nhắn. Người nào chạm mặt Chánh cảnh sát đúng lúc ấy, chắc phải hình dung rằng anh vừa nhận được tin thông báo cái chết của cha hay mẹ anh. Mặt tái nhợt, anh phải đọc đi đọc lại đến ba lần:

Thật xấu hổ thay cho anh! Việc anh cho người theo dõi em là không thể chấp nhận được. Sự thiếu lòng tin của anh khiến em ngao ngán. Mọi thứ vậy là đã kết thúc. Vĩnh biệt!

Đương nhiên là anh gọi lại ngay lập tức, nhưng Eve đã quyết định không thềm nói chuyện. Anh khép mình trong một căn phòng làm việc để gửi cho cô một tin nhắn, trong đó anh cố gắng một cách vụng về giải thích rằng cuộc theo dõi mà anh cho thực hiện ấy chỉ là để bảo vệ cô cẩn mật hơn nữa trước cha cô. Điều này, sau khi suy ngẫm, anh thấy có vẻ như là một ý tưởng rất không hay bởi Eve không thấu hiểu hết cấp độ nguy hiểm của Saint Hilaire trong án mạng Caramany. Thế nên, anh nhắn thêm một tin thứ hai, trong đó anh chỉ đề nghị một cuộc nói chuyện trực tiếp để anh giải thích rõ ràng về việc làm của mình.

Sau đó, anh gọi cho Đại úy Poncey.

— Anh vẫn để mắt nhìn cô Saint Hilaire đó chứ? – Anh hỏi người điều tra viên kia một cách xảo trá vờ vĩnh.

— Vâng! Ờ... Nói tóm lại, tôi đang ở trước Viện Pháp y đây – Poncey lưỡng lự trả lời.

— Anh không có gì để nói thêm cho tôi biết nữa hả, kể từ cuộc đàm thoại mới đây nhất của chúng ta?

— Ờ, thì.. không...

Poncey chẳng biết nói gì cả. Làm sao thú thật với sếp mình rằng cô bạn gái của ông đã lừa dối ông, hơn nữa lại với một cảnh sát viên!

— Cô Saint Hilaire đã ra bờ sông Seine trong lúc nghỉ trưa. Cô ấy đã đến một tiệm hoa và hiện giờ tôi nghĩ là cô ấy đang ở chỗ làm việc – Anh ta ấp úng nói.

— Anh nghĩ thế hay anh chắc chắn về điều đó hả? – Chánh thanh tra gặng hỏi.

— Thực ra mà nói, tôi nghĩ rằng...

Wuenheim không để Poncey có thời gian nói hết câu. Anh mắng anh ta là đồ bất tài, dọa sẽ ném anh ta đi trực giao thông bởi anh ta thậm chí đã không giữ được bí mật khi thực thi một vụ theo dõi mà để bị “lột mặt nạ”. Đại úy buộc phải thừa nhận rằng mình đã mất dấu cô gái trẻ trong một vụ tắc đường. Nhưng anh ta cố giấu sự thật về cuộc gặp gỡ giữa Eve Saint Hilaire và quân cảnh viên Sarras.

Rụng rời trước tin nhắn của bạn gái, tuyệt vọng khi thấy chuyện tình của mình bị đổ vỡ như vậy, Chánh thanh tra không còn biết phải giải quyết ra làm sao. Tuy nhiên, anh tìm ngay ra những nguồn cần thiết để tiếp tục đuổi theo hướng mà anh đã định. Đó là cách duy nhất chứng tỏ cho Eve thấy rằng anh có lý

khi bảo vệ cô khỏi cha mình. Anh nhất định phải tóm bằng được Saint Hilaire và bắt ông ta thú nhận những tội ác đã gây ra và nhất là trong án mạng của vợ ông ta. Trong tình trạng tinh thần ấy, anh đến thăm những nhà quản lý của hãng cho thuê người mầu.

Monica Portia giận điên người khi nhìn thấy cô em gái song sinh của mình bước vào văn phòng giao dịch của hãng. Ngay lập tức, cô tuôn ra một tràng bất tận những lời trách cứ, và quàng thâm ở mắt Rebecca góp phần đổ dầu vào lửa.

— Cô sẽ không nói với tôi rằng cô đã ngủ với một khách hàng chứ hả? – Monica Portia gầm lên trong phòng tiếp khách.

Rebecca nở một nụ cười của kẻ mắc lỗi. Vi phạm quy định, có nghĩa là có nguy cơ làm đổ bể tất cả. Hai chị em gái luôn luôn giữ mình để người ta không nhầm mà đổ đồng họ với những cô gái gọi. Phạm một sai lầm như vậy, là có nguy cơ cảnh sát theo dõi gái điếm ập đến bất kỳ lúc nào. Hơn nữa, Monica biết rõ rằng Rebecca không sao diễn kịch được trước mặt khách hàng, nếu như tim cô đang loạn nhịp vì một người đàn ông khác. Những tiếng la hét của chị gái hình như không ngấm vào được đầu cô gái trẻ yêu kiều tóc vàng. La rầy đến khô cả cổ, cô chị đành phải chấp nhận sự thật hiển nhiên.

— Chúa ơi! Cô bé này đã yêu mất rồi!

Rebecca cố gắng giải thích cho người chị gái song sinh của mình rằng chị chẳng nên nhìn đâu cũng thấy điều xấu và rằng cô đã chẳng quan hệ tình dục bất kỳ lần nào trong suốt đêm qua, nhưng cô lại sốt sắng nói cho chị gái biết về Chánh thanh tra Saint Hilaire. Monica Portia đành cố kiểm soát cơn tức giận của mình và tập trung tư tưởng nghe những diễn biến của ngày hôm trước. Rebecca kể lại, khi ở trong nhà hàng, cô đã bị Chánh cảnh sát đẹp trai lộ mặt nạ như thế nào. Rồi cô kể lại

cuộc đột nhập của họ vào nhà thám tử tư, tuy nhiên cô không đề cập đến những vụ dọa nạt bằng súng ống, vụ còng tay ông ta và vụ trộm chiếc xe tuyệt đẹp của vị thám tử. Cuối cùng, cô kể cho chị nghe về đêm mà cô đã trải qua cùng với Saint Hilaire. Cô lờ tịt đi việc anh là đối tượng của một tờ lệnh truy nã vì tội giết người.

— Đây! Chị biết hết rồi đây! – Cô kết thúc câu chuyện mà chẳng tỏ ra xấu hổ chút nào.

Chính lúc đó thì hai chiếc xe cảnh sát, rú còi inh ỏi, đến phanh gấp trượt ngay sát cửa kính của hăng. Một người đàn ông cao lớn và gầy nhẳng đeo cặp kính bước xuống, vẻ điên cuồng. Anh ta đẩy cửa và chững ra tám thẻ cảnh sát của mình.

— Chào các cô! – Anh ta vừa nói vừa gật đầu chào – Chánh thanh tra Wuenheim...

* * *

Bát đĩa bay vù vù và vỡ tan ra thành từng mảnh trong nhà bếp. Henri Pupillin đã biến thành một con vật hoang điên khùng khi vợ ông lấy cớ đi mua đồ trở về. Ngoài sự nói dối của Irène, thì ông đã phải chịu để cho con sói trẻ hung hăng Wuenheim đó sỉ nhục, ông tự ái. Tất cả các đồng nghiệp cùng cấp của ông chẳng bao lâu sẽ biết chuyện anh ta vừa lẳng nhục ông. Giọng nói của anh ta đã chứng tỏ một niềm vui bạo tàn khi báo cho ông biết sự phản bội của vợ ông. Pupillin, chưa bao giờ tạo điều kiện dễ dàng cho anh ta trong công việc, mỗi khi anh ta đến điều tra về một trong những sở của ông, ông sẽ chẳng bao giờ còn bắt chẹt anh ta được nữa. Ông sẽ không thể tránh cho quân của mình khỏi bị đám boeuf-carottes này quay như quay

chong chóng nữa. Điều ấy khiến ông phát điên, ông không ngời giận chút nào mặc dù Irène khóc nức nở. Ông sẽ phải trình bày thế nào trước sở Cảnh sát thành phố Paris đây? Người ta chắc chắn sẽ ép ông về nghỉ hưu non, ông cảm chắc điều ấy. Đoạn cuối sự nghiệp của ông vậy là đã điểm. Và tiếng chuông báo tử đã được chính vợ ông gióng lên!

Ông không đợi bà lau khô nước mắt, ra lệnh cho bà kể lại hết tất cả những gì bà biết. Irène, cố kiềm chế cảm xúc của mình, trình bày lần thứ hai trong ngày cách Marthe lựa chọn để biến mất tăm. Bà nói về mối quan hệ giông bão mà người bạn đã dẫn vào và vụ tổng tiền mà Marthe là nạn nhân. Bà giải thích sự im lặng của mình là do giữ lời hứa với người bạn, bà đã hứa rằng không bao giờ tiết lộ nơi cô ấy ẩn náu. Cuối cùng, bà quên nói với chồng về cuộc gặp gỡ bất ngờ với Pierre Saint Hilaire và Rebecca Portia. Bà cũng từ chối nhắc lại với ông tất cả những giả thiết đã được nghiên cứu vào bữa ăn sáng. Dầu có không thoải mái về việc cô người mẫu đã đề xuất ý tưởng rằng chồng bà có thể là người dẫn trò, thì bà cũng không hoàn toàn gạch bỏ giả thiết này ra khỏi tâm tưởng. Nhân danh một người bạn thân của Saint Hilaire, ông ấy rất có thể nài nỉ cho đến mức ép buộc Marthe để cô ấy ngừng lừa dối chồng mình. Tin tưởng ở Pierre, Irène quyết định dành cho anh cơ may tìm được kẻ sát nhân thật sự. Sự im lặng của bà sẽ nói cho anh vài giờ để kịp chạy thoát trước những người đang truy đuổi anh.

* * *

Léognan đang sống một trong những ngày tồi tệ nhất đời. Là người vẫn khoái tiện nghi và cuộc sống yên ổn thường nhật,

ông không chịu nổi những sự bất ổn của ngày hôm nay. Henri Pupillin cử ông lên cầm quân ra lệnh tại sở cảnh sát, với chức vị tạm thời. Nhưng ông đã trở thành thủ trưởng của một ngôi nhà hoang, vắng tanh vắng ngắt. Saint Hilaire bỏ trốn. Caramany đã bị giết chết. Và Sarras nhớn nhोर ở Viện pháp y, nói tếu táo rằng đi ký một biên bản mà anh ta đã quên không ký trong đêm. Như vậy, thay bằng việc ngồi oai vệ trong chiếc ghế bọc da của Chánh thanh tra và bình thản chờ đến giờ đi uống khai vị, thì ông lại buộc phải tiếp nhận những đơn khiếu kiện ở phòng tiếp tân, do thiếu người. Tất cả những quân số còn lại đã được ban lãnh đạo yêu cầu tập hợp để quyết tìm cho bằng được Saint Hilaire. Chỉ có Claire là vẫn chung thủy với vị trí của mình để trợ giúp cho vị sĩ quan hành chính.

— Nếu có một vụ tấn công nhà băng, thì phải cho tôi một khẩu súng nhé, nếu như anh muốn tôi đảm bảo hậu tuyến cho anh! – Chị vừa nói vừa cười.

Nhưng người đàn ông có trọng lượng quá mức kia không có tâm trạng vui vẻ gì. Những giọt mồ hôi lấm tấm đầy trên trán ông ta và có cảm giác như ông sắp ngã gục. Cả ông nữa cũng tự oán hận mình vì đã đưa con dao cho Saint Hilaire. Chính ông đã ngăn Sarras thông báo cho Chánh thanh tra Wuenheim về vụ phát hiện ra vũ khí này trong văn phòng Trung úy Caramany. Hiện giờ, Chánh thanh tra đang bị truy nã vì tội giết người còn sở cảnh sát thì hoàn toàn lộn phèo, chẳng có tổ chức gì hết.

Một điều thú vị và không kém phần khôi hài, trên cửa lễ tân, một bác sĩ tâm lý “non choẹt” diện một bộ váy tuyệt mỹ màu xám với một chiếc ghim cài áo giả kim cương hình con cánh cam xuất hiện. Cô là người đảm nhận trách nhiệm đưa vào cơ quan cảnh sát này một khóa hỗ trợ về tâm lý cho các viên chức của sở cảnh sát. Cô thu hút sự chú ý của hai nhân viên có mặt ở

sở cảnh sát.

— Khi nào tôi có thể nói chuyện riêng được với những thành viên của sở vậy? – Cô ta cất tiếng hỏi.

Claire không thốt ra được một lời nào và ngoảnh nhìn tân thủ trưởng của mình, chờ đợi một phản ứng từ phía ông. Sĩ quan hành chính Léognan bắt đầu bằng việc hỏi danh tính của người xướng ra sáng kiến đó. Khi cô ta cho ông hay rằng chính Sở cảnh sát Paris đã giao nhiệm vụ này, thì ông đành tiếp chuyện, ông lịch sự giải thích ngay với nhà tâm lý rằng trong sở hiện tại chẳng còn ai nữa ngoài Claire và ông, và đề nghị nữ bác sĩ tâm lý lấy hẹn cho một ngày sau đó. Nữ bác sĩ tâm lý nói rõ ngay rằng công việc của cô phải được diễn ra đồng thời với những sự kiện và rằng cô hoàn toàn có thể bắt đầu làm việc với hai người bọn họ. Đó là giọt nước làm tràn ly. Viên sĩ quan hành chính nổi đóa, ông điểm lại tất cả những việc ghi dấu ấn trong suốt sự nghiệp của mình, từ khi còn trong quân đội rồi sau đó là ngành cảnh sát, ông miêu tả chi tiết những án mạng ghê tởm nhất mà ông đã từng chứng kiến và tham gia phá án, những vụ tra tấn, hiếp dâm, chặt đầu hay những vụ kinh hoàng khác mà mọi cảnh sát viên, xứng đáng với danh hiệu này, trong suốt cuộc đời nghiệp vụ của mình, đáng buồn là buộc phải va chạm và chứng kiến. Ông kết thúc bài thuyết trình ma quỷ của mình bằng cách giảm lược tầm quan trọng án mạng Caramany do Saint Hilaire gây ra.

— Dẫu sao thì cô cũng không nghĩ rằng chỉ vài nhát dao đâm vào bụng viên Trung úy của tôi sẽ khiến tôi hoảng loạn chứ hả? – Ông nổi đóa trước nữ bác sĩ tâm lý.

Nhưng không chùn bước, cô ta đập lại ngay lập tức rằng một người từ chối tranh luận về một sự kiện nóng hổi như thế này là đang ở trong tình trạng có vấn đề về tinh thần, người có nguy

cơ vướng phải một cơn chấn động tâm lý mà nó có thể suy biến thành trầm uất trong những tháng sắp tới.

Viên sĩ quan hành chính không thể chịu nổi trước một điều vô vị như vậy. Thấy mình có lẽ sẽ không thoát khỏi tình hình này, ông liền ra quyết định đầu tiên, nhân danh thủ lĩnh cao nhất của sở cảnh sát. Ông ra lệnh cho Claire thực thi cuộc nói chuyện giải tỏa tâm lý trước tiên. Nữ nhân viên tiếp tân ngay lập tức thôi cười và bĩu môi chống lại viên cảnh sát. Léognan, mong muốn chấm dứt cuộc tranh cãi này, liền lấy cơ có một lượng công việc quan trọng đang chờ và biến mất lên cầu thang, quay về phòng làm việc của mình.

Bực mình vì tất cả những gì vừa xảy đến, vị sĩ quan hành chính lôi từ trong tủ tường ra một chai whisky nhỏ và nốc cạn hai ly đầy để lấy lại bình tĩnh. Một tiếng động vẳng tới từ phòng làm việc của Caramany làm gián đoạn bữa thưởng thức của ông. Thấy lạ, trong giây lát ông nghĩ rằng có thể Sarras đã về. Léognan sửng người khi ông băng qua ngưỡng cửa phòng làm việc của Trung úy. Saint Hilaire đang quỳ gối lục lọi trong đống tài liệu của người cảnh sát xấu số vẫn còn nằm chõng chát trên nền nhà, kể từ lúc cuộc khám xét của đội I.G.S..

Người cảnh sát dưới quyền thốt lên một câu “sép à!” khiến vị khách giật thót. Viên sĩ quan hành chính không biết liệu ông phải chỉnh lại cách xưng hô của mình hay rút súng ra để nhắm bắn Chánh thanh tra. Đắn đo, ông đứng bất động, bàng hoàng, trước sự việc khó tin này.

— Tôi không giết cậu ấy! – Saint Hilaire nói một cách rắn rỏi – Nếu không thì tôi sẽ chẳng có mặt ở đây để tìm kiếm những dấu hiệu – Anh nói thêm để thuyết phục người dưới quyền mình.

Viên sĩ quan hành chính tốt bụng chăm chú nghe Saint

Hilaire. Sững sờ trước những gì ông biết.

— Nhưng ai có thể đột nhập vào sở cảnh sát buổi đêm để lấy đi con dao rồi lại đặt nó về vị trí cũ được nhỉ? – Ông thắc mắc.

Saint Hilaire không thể trả lời. Sự im lặng của anh khiến người trợ lý hoảng loạn.

— Ông không cho rằng tôi có gan làm chuyện đó chứ? – Ông hỏi tiếp, giọng bức xúc.

— Đương nhiên là không rồi! – Chánh thanh tra trấn an – Nhưng tôi cần ông trả lời thẳng thắn cho tôi một câu hỏi.

Không vòng vo, Saint Hilaire hỏi thẳng liệu Sarras có biết chuyện về một mối quan hệ tình cảm ngoài luồng mà có lẽ vợ anh đã có với một ai đó thân cận của anh không, về mặt vị sĩ quan hành chính biểu thị một vẻ ngạc nhiên cực độ. Chánh thanh tra mau chóng hiểu rằng Léognan chẳng dây dưa gì đến toàn bộ câu chuyện này.

— Còn Sarras thì sao! Liệu anh ta có đến lấy con dao ở sở cảnh sát không? – Saint Hilaire hỏi nhanh.

— Sarras ư! Nhưng không thể có chuyện đó được!

Người cảnh sát sững sờ trước sự nghi ngờ của sếp mình.

— Chính tôi, Chánh thanh tra ạ, đã phát hiện ra con dao được treo ngoài cửa sổ đấy chứ! Và sau khi chúng tôi đã suy nghĩ kỹ về những gì phải làm với nó, thì Sarras đã muốn bằng mọi giá chúng tôi phải trình nó cho Chánh thanh tra Wuenheim. Và lại vẫn chính là tôi đã năn nỉ để đặt nó lại nơi nó đã ở trước đây. Vậy nên cậu ta chắc đã không thể tưởng tượng ra một kế hoạch như vậy được!

Saint Hilaire càu nhàu. Anh không biết phải tìm kiếm ở đâu nữa. Các hướng điều tra của anh đều xôi hỏng bỏng không. Những hồ sơ của Caramany đã bị những điều tra viên của đội

I.G.S. lục lợi cả rồi. Chẳng còn lại gì hay ho nữa sất. Anh sẽ phải tiến hành như thế nào để xác định được danh tính hung thủ xảo quyệt đã hãm hại vợ và người trợ lý của anh đây? Anh sẽ gỡ những nút thắt của câu chuyện này như thế nào? Hy vọng của anh càng ngày càng giảm đi mà anh thì chẳng có phương tiện để hành động.

Chứng kiến tình trạng buồn thảm mà sếp của mình đang vướng phải, viên sĩ quan hành chính đề nghị anh dùng bữa trưa. Một bữa cơm ngon chắc chắn sẽ khiến anh phấn chấn lên. Lần đầu tiên, Pierre Saint Hilaire chấp nhận lời mời.

* * *

Chánh thanh tra tập sự Le Taillan càu nhàu một mình trong xe. Anh ta hẳn thích được đi với sếp vào hãng cho thuê người mẫu kia hơn. Không phải ngày nào cũng có những nghi phạm là những người phụ nữ tuyệt đẹp đâu. Nhưng, hết như mỗi bận, những nhiệm vụ bực bẽ bao giờ cũng đến tay anh ta, Chánh thanh tra Wuenheim luôn giữ phần thú vị nhất cho mình.

Một cú điện gọi đến từ sở cảnh sát Grandes Carrières, trong quận 18 thành phố Paris, đã yêu cầu sự can thiệp của Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở về một phi vụ có nghi vấn. Cấp trên của anh ta, bản gât xấu tính, đã chỉ định cho anh ta nhiệm vụ này bằng một ánh mắt băng giá. Quyết định đó không còn gì bàn cãi nữa. Viên chức cấp cao vậy là đành chịu và đi về hướng đồi Montmatre.

Hai xe cảnh sát đờ Le Taillan đến, đậu ngay giữa phố. Một cảnh sát viên vận quân phục đón anh ta bằng một lời chào kiểu quân sự và dẫn anh ta vào trong một ngõ cụt để gặp viên sĩ quan

cảnh sát hình sự. Điều tra viên chào anh ta một cách kính cẩn và chỉ cho anh ta thấy cái xác không hồn nằm trong một thùng rác. Chánh thanh tra tập sự ngay lập tức nhận ra một người đàn bà. Những đồ thải phủ kín một phần thân thể. Mùi bốc lên thật khó chịu. Le Taillan, đã chực cúi, không hiểu tại sao người ta lại bắt anh phải đến đây. Lại một lần nữa, đó là một sai lầm về phân cấp. Anh ta chuyên trách về đám cảnh sát biển chạt và chẳng dây dưa gì với một vụ giết người quá đỗi tầm thường này. Anh ta yêu cầu gọi Đội phòng chống tội phạm đến, họ tinh thông về loại việc này. Điều tra viên đã tiến hành những quan sát đầu tiên, giữ được một sự bình tĩnh thượng hạng khi nhìn thấy thấy Chánh thanh tra tập sự quay đầu đi về hướng xe của mình. Khi ấy, anh tự cho phép đáp lại những lời quở trách của Le Taillan:

— Không phải là một sai lầm đâu, thưa Chánh thanh tra – Anh nói và cố nhấn mạnh chức danh của Le Taillan – Tôi đã cho gọi ông đến tận đây bởi đó là tử thi của một người có tên là Mélanie Bouzy!

Hai mươi

Các nhà vệ sinh tồi tàn của Ủy ban Thanh tra Tổng hợp các sở là sân khấu của một sự hỗn loạn kỳ cục. Chừng mười hai viên chức đang rửa tay rửa mặt. Những vết máu loang lổ trên lớp men bồn rửa. Mỗi cảnh sát viên ai nấy đều xem xét những vết thương của mình và lôi trong tủ thuốc ra những mẩu băng để dán lên miệng vết thương. Wuenheim cũng bị thương. Đứng trước một tấm gương soi, anh kiểm tra những vết xước làm khuôn mặt anh biến dạng. Một vết sâu dài đến 4cm nằm ngay dưới mắt phải, khiến anh đau nhức vô cùng, vết rách do một móng tay đã được gọt tỉa hoàn hảo gây ra, không ngừng chảy máu. Vừa giữ một mẩu bông gòn để thấm máu, anh vừa nhìn vết tích của một hàm răng để lại trên cánh tay phải mình.

Điên dại, tức tối, hoang dã, điên cuồng, là những từ được cảnh sát dùng để chỉ hai nữ người mẫu nổi loạn. Khi Wuenheim trình bày lý do của cuộc viếng thăm, và nhất là miêu tả chi tiết những chứng cứ có thể sẽ được đưa ra để chống lại Rebecca Portia, thì cô chị gái Monica bùng lên một cơn giận dữ điên khùng. Cô ta đã nhảy xổ lên cô em sinh đôi của mình và bắt đầu túm lấy búi tóc của người này. Đám cảnh sát, muốn can ngăn hai người đẹp, thì bỗng dưng phải đối mặt với hai người đàn bà nổi cơn tam bành dữ dội. Rebecca và Monica đang đối đầu nhau bỗng quay ngoắt sang chống lại các cảnh sát đã đến để bắt họ. Những cái tát, những cú đập, những vết cào và cắn nhằm hết vào những kẻ thi hành pháp luật. Cuộc cãi lộn ồn ào kéo dài nhiều phút liền trước khi các cảnh sát có thể kiểm soát

được tình hình. Bị còng tay và còng chân, các cô tiếp tục tấn công các nhân viên cảnh sát bằng hàng tràng lời thóa mạ đầy hình ảnh.

Wuenheim ra khỏi nhà vệ sinh với một ý định cứng cỏi sẽ thẩm vấn hai chị em gái nhà Portia và sẽ có được những thông tin cần thiết từ các cô để có thể tóm được Saint Hilaire. Trong hành lang, anh va phải Chánh thanh tra tập sự Le Taillan, nụ cười trên môi, cuối cùng cũng hỉ hả vì đã không được mời tham dự vụ bắt bớ ngán ngấm này. Khi anh ta trình bày lại với thượng cấp, sự việc vừa xảy ra thì người này tưởng như bị hóa lỏng vì sửng sờ. Saint Hilaire xóa tất cả những dấu vết liên quan đến án mạng của vợ mình. Nếu cuộc truy đuổi phải kéo dài, Wuenheim chẳng bao lâu nữa sẽ không còn chứng cứ đem đến trình quan thẩm phán để quy tội người đồng nghiệp của mình. Cuộc điều tra này đúng là một khổ ải thực sự, cả trên lĩnh vực nghiệp vụ lẫn cá nhân. Anh nghĩ rằng việc quấy trời đập đất ấy, có lẽ đã buộc nghi phạm số một kia nằm rạp chờ đợi những ngày sáng sửa hơn. Nhưng thay vào điều ấy, Saint Hilaire tiếp tục thoát khỏi những mắt lưới được các sở cảnh sát giăng ra. Ông đã di chuyển được trong thành phố mà không hề lo ngại bất kỳ người nào. Còn hai người đàn bà đang ngồi đợi trong phòng thẩm vấn sẽ phải cung cấp cho anh những thông tin hữu ích để anh có thể kết thúc cuộc truy đuổi này chứ. Chỉ mong mọi việc kết thúc nhanh gọn, anh bước vào phòng và ra lệnh cho đại úy Poncey phụ trợ mình trong cuộc xét hỏi.

Sau khi đã liên kết với nhau để cào rách mặt các cảnh sát khi họ xâm nhập vào văn phòng, lúc này, hai chị em sinh đôi kia lại đối nhau, mỗi người ngồi một xó phòng. Một nhân viên cảnh sát, ngồi trên một chiếc ghế đẩu, im lặng theo dõi họ. Monica nhắm đếm các móng tay bị gãy trên mỗi bàn tay nhưng vẫn cố

nú chiếc sơ mi đã bị rách toạc để tránh những cặp mắt soi vào ngực cô. Rebecca ôm đầu trong hai lòng bàn tay, cố giấu khuôn mặt dưới mái tóc rối bời của mình. Cô đã không có thời giờ để thay quần áo, nên vẫn diện chiếc váy dạ hội đã bị cô làm rách khi lén vào nhà vị thám tử tư, để lộ ra đôi chân dài khiến cặp mắt chàng nhân viên cảnh sát trẻ đảm nhận việc giám sát họ không thể vô cảm mãi.

Khi Wuenheim bước vào phòng, theo sát sau là đại úy Poncey, người cảnh sát vận quân phục bật đứng nghiêm và chào các cấp trên của mình, không khỏi run bắn lên. Sự trọng vọng này khiến cô nàng nổi loạn Monica Portia tủm tủm cười. Chỉ duy ánh mắt ít thiện cảm của Wuenheim đủ khiến người viên chức cảnh sát trẻ kia lĩnh mất. Chánh thanh tra đặt tập hồ sơ lên mặt bàn. Hai người phụ nữ đứng lên. Poncey vẫn đứng ở cuối phòng để quan sát họ. Sự giống nhau của hai cô gái thật hoàn hảo. Monica tóc đen còn Rebecca tóc vàng, nhưng khuôn mặt cũng như những đường nét còn lại thì gần như y chang. Hẳn sẽ chẳng thể nói được ai trong số hai cô là thanh mảnh hơn hay cao hơn. Thậm chí cả ngực họ hình như cũng được đúc ra từ một khuôn mẫu. Ánh mắt hoang dã của họ khiến anh ta nghĩ rằng Wuenheim vẫn chưa đi đến cùng đoạn khổ ải của mình.

Wuenheim đến ngồi đối diện với các cô để bắt đầu cuộc thẩm vấn.

— Thật khó giữ được bình tĩnh khi bị chính người em gái song sinh của mình nói dối nhỉ! – Chánh thanh tra nói với Monica.

Monica im lặng dấu rằng cô cũng nghĩ hết như thế. Poncey khâm phục cách thức mà cấp trên mình bắt đầu cuộc lấy cung. Ông ta đã sử dụng một kỹ thuật cổ điển của ngành cảnh sát. Nó được sử dụng để làm mất đoàn kết giữa hai chị em nhằm tìm ra

sự thật. Wuenheim mở tập hồ sơ và thâu tóm tổng thể các sự kiện kể từ buổi gặp gỡ của Saint Hilaire với Rebecca trong chuyến tàu Florence–Paris, cho đến tận lúc họ đi trốn trong căn hộ của Irène Pupillin. Anh nói rõ rằng căn nhà này khi còn sống, người đàn bà quá cố Marthe Saint Hilaire đã trú ngụ tại đó. Trước những chứng cứ chi tiết buộc tội Chánh thanh tra Saint Hilaire, cặp mắt xanh của Monica Portia tối sầm xuống. Làm sao mà em gái cô lại để bị lôi kéo vào trong một vụ trốn lủi như vậy được chứ? Làm sao nó lại có thể để bị thuyết phục về sự vô tội của người cảnh sát ấy một cách dễ dàng như vậy chứ? Monica hoang mang. Thông thường, các cô rất hiểu ý nhau. Cô cố gắng hiểu tại sao, lần đầu tiên, con đường của họ đã tách xa nhau. Tinh thần cô rối bời, pha trộn giữa một cảm giác buồn nản và một cơn giận dữ điên cuồng. Hai người cảnh sát nhận thấy điều ấy hiện rõ trên khuôn mặt căng thẳng của cô.

— Cô đã là tác giả của một vụ trộm, một vụ bắt nhốt người có vũ khí và một vụ trộm xe hơi – Wuenheim tóm lược lại tình hình và quay về phía Rebecca nói.

— Cũng không tồi lắm cho một kẻ mới vào nghề! – Poncey lên tiếng, vẻ ranh mãnh.

Wuenheim nhú mày. Bất kỳ nhận xét thiếu khôn ngoan nào cũng đều hàn gắn lại tình đoàn kết của hai chị em gái đang giận nhau đây. Anh khua tay với người trợ lý của mình để đề nghị anh ta tránh nói những lời nhận xét kiểu như thế.

— Chính Chánh thanh tra Saint Hilaire đã phạm những tội này? – Rebecca trả lời, phá vỡ sự im lặng.

— Đúng thế, đúng thế! Chúng tôi có thể kiên quyết bắt ông ta thú nhận những tội lỗi này... Nhưng cô không hề có ý ngăn ông ta lại! – Anh nói thêm trong lúc duỗi thẳng ngón tay trở lên mặt bàn.

— Thưa ông Chánh thanh tra!

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ quyến rũ của cô thật không thể phủ nhận và không một người đàn ông nào, nếu không dùng đến sức mạnh lý trí, lại có thể vô cảm trước vẻ đẹp của cô.

— Thám tử tư Vergelesses chắc đã nói rõ với ông về sự bất ngờ của tôi khi ông ta thông báo cho tôi biết rằng Chánh thanh tra Saint Hilaire đang bị truy nã vì tội giết người, đúng thế không?

Wuenheim chỉ có thể xác nhận sự thật này bằng một cái gật đầu nhẹ.

— Tôi chẳng biết gì cả. Tôi chỉ biết vâng theo những mệnh lệnh của một cảnh sát mà tôi nghĩ rằng anh ta đang tác nghiệp! – Cô bực bội thốt lên – Hãy đi hỏi người phục vụ nhà hàng mà xem! Saint Hilaire đã giữ cánh tay tôi lại. Tôi đã muốn bỏ đi khi tôi nhận ra ông ấy. Nhưng ông ta đã rút thẻ tam sắc của mình cho tôi xem. Thế thì tôi còn có thể làm được gì đây?

Poncey như khán giả đứng xem trận đấu chỉ vừa mới thực sự bắt đầu. Cô gái trẻ trả lời rành rọt từng câu một trước những tấn công của cấp trên anh ta.

— Chắc chắn là thế! Nhưng khi người thám tử tư đã tỉnh lại, cô đã không cố gắng trợ giúp con người bất hạnh đáng thương ấy à?

— Nhưng Saint Hilaire có súng! – Cô gái lập luận, cắt ngang lời anh.

Rebecca chơi rất sát. Bằng mọi giá cô phải đưa hai chị em ra khỏi tình cảnh rắc rối này. Hạng của họ, đang hoạt động quá tốt, không thể để đóng cửa được. Monica không đáng phải chịu một sự bất công như vậy. Hơn nữa, được tự do là cách tốt nhất để đến trợ giúp Pierre Saint Hilaire. Đáng buồn là hệ thống tự

vệ của cô sẽ chỉ trụ được khi đổ thêm tội cho Chánh thanh tra. Cô hy vọng một khi ánh sáng đã soi rọi vào vụ việc này, thì những tội lỗi chất lên anh cũng sẽ được hủy bỏ hết.

— Hơn nữa – cô nói thêm – tôi đã khám phá ra rằng Vergelesses là một kẻ bị ám ảnh tình dục, anh ta tìm sự kích thích trên những bức ảnh quảng cáo của tôi.

Wuenheim cụp mắt xuống gỡ album ảnh ra khỏi tập hồ sơ.

— Thế nên tôi chẳng có lý do gì để giúp ông ta cả – Cô kết thúc.

Vừa nghe phần cuối lời tự vệ của cô, Wuenheim vừa rải hai bức ảnh bán khỏa thân của cô gái lên mặt bàn. Poncey nhón chân, nhồm lên để không bỏ mất một chi tiết nhỏ.

— Tôi đang nhìn những bức ảnh này đây! – Chánh thanh tra nói, cặp mắt đưa từ bức nọ sang bức kia để tỏ sự khêu khích. – Liệu tôi có vì thế mà là một kẻ bị ám ảnh tình dục không hả? – Anh vặn lại – Những bức ảnh này, có phải chính cô đã cho chụp không?

— Vâng.

— Cô đã chụp chúng để người ta ngắm nhìn, có đúng thế không nhỉ? – Chánh thanh tra vẫn nói với cùng một ngữ điệu.

— Vâng!

— Thế thì, cô nên suy nghĩ chín chắn trước khi coi nạn nhân bị còng trên một cái ghế và bị bỏ hoang trong căn hộ bị tàn phá của mình kia là bị ám ảnh tình dục nhé!

Wuenheim không đùa. Anh đã quyết định át vía hai người đàn bà này.

— Đã bao giờ cô tham gia một phiên tòa đại hình chưa? Thưa cô Portia? – Chánh thanh tra hỏi trong khi đã biết câu trả lời.

Cô im lặng không trả lời.

— Cô nghĩ rằng những lập luận như vậy sẽ chọi được với những chứng cứ không thể thay đổi mà tôi thu thập được từ ba ngày nay à?

Anh lục trong tập hồ sơ rồi đặt một bức ảnh chụp thi hài Mélanie Bouzy nằm trong thùng rác. Anh xoay ngược nó trên bàn rồi đẩy đến trước mặt Rebecca.

— Tôi đã gặp người đàn bà này, tối hôm qua. Cô ấy vẫn còn sống khi cô ấy nói với tôi rằng một cảnh sát đã ép cô ấy khởi kiện chống lại Trung úy Caramany.

Rebecca đưa tay bưng miệng khi nhìn thấy thi thể của cô gái điếm.

Chánh thanh tra đang chiêm ưu thế, anh tiếp tục theo đà của mình:

— Tôi sẽ nói cho cô biết những gì tôi nghĩ về toàn bộ vụ việc này...

Anh ngồi thẳng dậy để thể hiện sự cương quyết của mình.

— Saint Hilaire đã khám phá ra chuyện vợ ông ta có quan hệ với Trung úy Caramany. Ông ta đã thuê Mélanie Bouzy, gái làm tiền, để đến tố cáo Caramany. Saint Hilaire biết rất rõ rằng sở của tôi thế nào cũng sẽ tới khám nhà Trung úy, thế là sau khi dùng dao giết chết vợ mình, ông ta đã đem xác bà ấy đến đặt ở đó.

Wuenheim tì hai cánh tay lên bàn như thể anh sắp sửa nhẩy xổ lên hai người đàn bà.

— Thế rồi, ông ta đã đến treo con dao lên cánh cửa sổ bao ngoài trong phòng làm việc của Caramany, để chỉ định anh ta như là một thủ phạm, và ông ta đã đi Italia để dựng lên một chứng cứ ngoại phạm vững như bàn thạch.

Chánh thanh tra lấy hơi trong lúc lại nhóm người dậy.

— Ông ấy không chờ đợi buổi gặp gỡ với cô trên tàu, nhưng ông ta rất cần phải tìm lại cô bởi cô là người duy nhất đã nhìn thấy ông ta trong toa tàu, vào đêm mà chúng tôi tìm thấy xác vợ ông ấy. Với ông ta, cô là một sự bảo đảm vững chắc để ông ta tự vệ.

Rebecca lắc đầu, không chấp nhận suy luận của Wuenheim.

— Sau đó thì sao nhỉ? – Anh hỏi trong vị thế của người chiến thắng – Sau đó, Saint Hilaire chỉ còn mỗi việc quay trở lại Paris. Caramany khốn khổ chỉ còn tin tưởng mỗi ông ta. Họ hện nhau. Trong khoảng thời gian ấy và hết như đã dự kiến trong kế hoạch của ông ta, người ta đã phát hiện ra con dao đã được sử dụng để sát hại Marthe Saint Hilaire. Chồng bà ấy chỉ còn mỗi việc giả vờ tức giận và chạy đi giết chết Caramany.

Wuenheim hình như tự hào vì đã tóm tắt được những sự kiện một cách logic như vậy. Một hàng nước mắt chảy dài trên đôi má ửng đỏ của Rebecca.

Cô ta sẽ phải chịu thua thôi! Poncey nghĩ bụng.

— Ông nói dối! Ông đang nói dối!

— Toàn bộ chuyện này thật một trăm phần trăm! Cô đã bị lừa! Bị lạm dụng! – Wuenheim dần từng tiếng – Saint Hilaire đã mưu toan tất cả từ A đến Z. Ông ta sau đó đã giết chết Mélanie Bouzy để xóa sạch những nhân chứng cuối cùng nằm trong kế hoạch của ông ta. Một khi chết đi rồi, cô ấy sẽ chẳng tiết lộ được bí mật của ông ta. Ngày một ngày hai, chúng tôi sẽ tóm được ông ta. Trước các vị thẩm phán, ông ta sẽ thú nhận án mạng Caramany, ông ta sẽ viện lý do dẫn đến hành động đó là một sự điên rồ, cơn điên khùng, ông ta sẽ chỉ phải chịu vài năm tù giam hoặc được hưởng án treo bởi pháp luật chẳng tống giam những

người giết hung thủ là kẻ đã sát hại vợ họ! Đây, giờ thì cô hiểu mình đang chiến đấu vì một con quỷ gian ác và xảo quyệt ở tâm cỡ nào!

Rebecca chẳng còn biết mình đang ở đâu. Cô không biết nghĩ sao nữa. Người ta muốn chụp mũ cho Chánh thanh tra Saint Hilaire. Cô kể lại giả thiết rằng kẻ giết người đã đến kiểm con dao trong sở cảnh sát để giết Caramany rồi quay lại để vũ khí vào chỗ cũ của nó. Monica nhìn em gái mình với một vẻ mệt mỏi. Làm sao mà cô ấy lại có thể tin vào một câu chuyện tầm phào như thế được chứ?

— Hãy nhìn thẳng vào sự thật đi! – Wuenheim ngắt lời cô – Tại sao sáng nay các người lại chia tay nhau?

Cô người mẫu nước mắt chứa chan, không đáp.

— Ông ta chắc phải bịa cho cô nghe một chuyện khác để minh chứng cho sự ra đi của mình, đúng không? – Anh gắng hỏi – Ông ta đã chẳng thú thật với cô rằng ông ấy đi để giết Mélanie Bouzy đâu!

Rebecca bối rối? Làm thế nào để bảo vệ Saint Hilaire mà không kể toạc ra rằng anh ấy đang có mặt tại sở cảnh sát nằm trên phố Ballu đây? Và nếu không phải thế thì sao? Sự ngờ vực xen vào trong suy nghĩ của cô. Tất cả những gì Wuenheim nói đều có quan hệ chặt chẽ với nhau. Tất cả hình như đều dẫn đến việc kết tội Saint Hilaire! Cô quay sang nhìn chị gái mình, tìm kiếm trong ánh mắt chị một sự ủng hộ.

— Hãy nói với ông ấy hết cả đi! – Monica ra lệnh, cô đã bị Chánh thanh tra thuyết phục.

Rebecca giấu mặt dưới những lọn tóc vàng của mình. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy đơn độc đến thế. Hai chị em cô luôn có mặt để hỗ trợ nhau, cả hai chưa bao giờ biết đến sự đơn thương

độc mã. Cảm giác này với cô hoàn toàn mới. Chánh thanh tra nhìn đồng hồ. Thời gian không mang đến lợi thế cho anh. Anh phải hạ gục con mồi của mình, phải cho nó một nhát kết liễu!

— Cô có biết chị gái cô sẽ gặp nguy cơ gì do cô gây nên không? – Anh hỏi – Poncey đâu! Hãy nói cho cô ấy biết đi! Có thể anh sẽ có tài thuyết phục hơn tôi chẳng!

— Ờ thì... Nếu theo như tôi tính toán... – vị cảnh sát kia tuyên bố trong lúc nhìn những ngón tay trên bàn tay phải mình – thì có: cản trở hoạt động của cảnh sát, bạo hành liên tiếp lên nhân viên cảnh sát trong lúc họ thi hành công vụ, thóa mạ, chửi rủa, hủy hoại tài sản quốc gia.

Monica nhồm hăn người dậy. Cô gái này hình như không hiểu câu kết tội chủ chốt cuối cùng.

— Các đế giày nhọn của các cô đã thọc sâu vào các ghế xe cảnh sát, các cô không coi đó là một sự hủy hoại tài sản ư? – Anh ta hỏi, vẻ ranh mãnh.

Monica Portia buông một tiếng thở dài. Anh ta tiếp tục điếm lại lần lượt:

— Với chuyện đó thì phải thêm vào: đồng lõa và trợ giúp đối tượng bị truy nã, và tôi không nói với cô những phần tiếp theo của cuộc điều tra về những hoạt động của các cô, hoạt động được gọi là cung cấp “người mẫu”, nhưng luật pháp nên chẳng phải xếp vào hạng... gái làm tiền?

Monica đã rất nhẫn nhục chịu đựng. Kể từ khi thành lập công ty, cô đã đấu tranh hết mình để không bị gán mác xấu. Mặc dù đang bị còng, cô lao đầu về phía trước nhắm thẳng phần bụng phía dưới vị đại úy cảnh sát. Poncey thở đứt quãng, anh ta nằm vật xuống nền nhà. Wuenheim không hề do dự lấy một khắc. Bất ngờ và thô lỗ, anh đâm mạnh lên gáy người phụ nữ

đang nổi cơn tam bành, đến lượt mình, Monica cũng đổ gục xuống nền nhà, bất tỉnh nhân sự. Rebecca đã kịp đứng lên để trợ giúp chị mình. Nhưng đôi chân cô bị còng số tám khóa với nhau khiến cô đổ nhào về phía trước. Chánh thanh tra Wuenheim giơ tay tóm lấy cô và đẩy dán cô vào tường. Tay phải anh chặn lên cổ cô để bắt cô phải giữ tôn trọng.

— Cô Portia, chớ có làm tình hình của cô trầm trọng thêm nữa đi! Bây giờ cô sẽ phải nói cho tôi biết Saint Hilaire đang ở đâu và với sự tử tế của mình, tôi sẽ quên các cô đi, cô và cả chị gái cô! – Anh nói và xiết chặt những ngón tay hơn nữa.

Người đàn ông khiến Rebecca hoảng hồn. Tình hình thật tuyệt vọng. Kể từ lúc chia tay, Saint Hilaire có thể không còn ở sở cảnh sát nữa. Mặc tất cả những gì mà hai cảnh sát ngồi đây tuôn ra, cô vẫn luôn tin rằng anh vô tội.

— Cô Portia, hãy nghĩ cho kỹ đi!

Ánh mắt Chánh thanh tra sắc như giết người. Một sự ớn lạnh chạy khắp toàn thân cô.

— Ông ấy... – Cô phát âm thật khó khăn, như bị xiết chặt lấy họng. Cô bắt đầu ngạt thở. – Ông ấy đang ở sở cảnh sát Saint Georges!

Hai mươi mốt

Phòng ăn nhà hàng không rộng lắm, chỉ đủ để xếp bốn chiếc bàn. Nhà hàng không đón bất kỳ khách du lịch nào. Chỉ những người quen trong khu phố biết được cái tiệm ăn Tây Ban Nha nhỏ bé nằm ẩn mình bên cạnh nhà thờ Trinité. Léognan rất muốn dùng bữa trong khu đại bản doanh của mình, nhưng Saint Hilaire rất thận trọng, sau khi suy nghĩ chín chắn thì lại thích cái địa chỉ này hơn. Nhà hàng của ông già Barbère nằm đối diện với sở cảnh sát. Viên sĩ quan hành chính chẳng khó chịu được lâu khi khám phá ra bữa ăn trong ngày, món paella của đầu bếp. Miguel, ông chủ, đã quay sang ngành ẩm thực sau sự nghiệp chói lọi của một đấu sĩ bò tót. Những bức ảnh cỡ rộng, chụp hình ông trên đấu trường được lồng khung kính, đó là những bức hình ông trong những giờ phút vinh quang. Một tấm vải nhũ bò được treo trên một cái đinh, ngay trên đầu hai vị cảnh sát. Rất thường xuyên, vào giờ dùng ly tráng miệng sau tách cà phê mà ông chủ nồng hậu tặng cho khách hàng, thì ông ta nắm lấy thanh đoản kiếm để khua khoắng giả như cách làm thế nào mà ông đã hạ được el Purfoso, con bò tót khủng khiếp nhất mà ông chưa bao giờ phải đối mặt với nó. Các khách hàng quen đều biết chuyện này nhưng mỗi lần ông lại thêm biết bao niềm háng hái vào để chơi màn kết liễu đời con vật đến nỗi mà bạn, trong giây lát, bị cuốn đến một trường đấu sôi động. Hiện giờ, ông đã rút lui khỏi đấu trường, số tiền dành dụm được trong những năm tháng vinh quang ấy đã giúp ông đầu tư vào nhà hàng bé nhỏ này ở Paris, ông chẳng đòi hỏi gì hơn. Ông

sống hạnh phúc, được những người bạn yêu mến vây quanh cùng với những kỷ niệm xa xưa của mình.

Saint Hilaire và Léognan chia tay nhau để đến cảng tin của Miguel. Chánh thanh tra lại lần leo xuống dọc theo máng nước với một sự nhanh nhẹn như lúc anh có để leo lên, và rẽ vào những con hẻm nhỏ của khu phố, mũ trùm đầu được đội cẩn thận để tránh bị phát hiện. Léognan, về phần mình, đã để lại địa chỉ nhà hàng cho Claire, vẫn đang ở trong vòng kiểm tỏa của nữ bác sĩ tâm lý. Nữ cảnh sát tiếp tân, vẫn luôn tò mò, dấu vẩy cũng thấy kỳ cục trước sự lựa chọn nhà hàng. Viên sĩ quan hành chính ngày nào cũng ăn trưa tại nhà hàng của ông già Barbère vì hai lý do: bởi nhà hàng này nằm ngay sát sở cảnh sát, để khỏi đi bộ và cũng bởi vì giá cả ở đây thì cực rẻ. Khi người ta thuộc về gia đình lớn, thì hóa đơn thanh toán chẳng bao giờ quá mạnh tay cả! Nếu như vị sắp nghỉ hưu này mà đi ăn ở chỗ khác, thì đó là vì ông có một lý do chính đáng hay bởi ông đã được một người thứ ba mời nhậu, Claire suy luận như vậy.

Hai người cảnh sát ngồi đối diện nhau. Một tấm bạt pha nilông kẻ ca rô màu vàng-xanh lơ phủ trùm mặt bàn. Một loại pa-tê pha tỏi là món khai vị trong thực đơn của họ. Léognan đã kịp vớ lấy con dao của mình để phết một lát lên mẩu bánh mỳ to tròn theo lối nông thôn xưa. Chánh thanh tra nấn ná bên ly rượu khai vị được ông chủ tặng cho. Làm thế nào để anh có thể thoát ra khỏi tình cảnh này? Nỗi sợ hãi bắt đầu xuất hiện. Nếu kẻ sát nhân đã đạt được mục đích của hắn và nếu như hắn lại tiếp tục cuộc sống hàng ngày của hắn, thì anh sẽ không bao giờ còn có thể lần được dấu vết của hắn nữa. Kẻ giết người đã không hề cầu thả trong bất kỳ hành động nào, không để lại một dấu hiệu và đã làm biến mất tất cả những vết tích đằng sau hắn. Hắn biết rất rõ những bộ máy điều tra của cảnh sát, và thậm chí

còn lén vào được tận trong sở cảnh sát. Anh sẽ làm thế nào để lôi được tên sát nhân như vậy ra trước ánh sáng được chứ? Sức khỏe của anh đang cạn kiệt dần và mùi tở khiến hai lỗ mũi anh nhăn nhó.

— Đó là một cảnh sát! – Anh bất thành linh lên tiếng và va mạnh chiếc ly vào bàn ăn – Tôi dám lấy cả cánh tay mình ra mà cá cược đây. Chỉ có một tay cảnh sát mới có thể hoàn thành mỹ mãn một kế hoạch ngoắt ngoéo đến như vậy!

Léognan, miệng đầy lòng búng, gật đầu tán thành.

— Bằng mọi giá tôi phải tìm cho ra danh tính đích thực của gã nhân tình của vợ tôi!

— Tại sao lại không phải là Đại úy Poncey nhỉ? – Léognan chắt vắn trong lúc tóm lấy ly rượu whisky vẫn còn nguyên của mình – Liệu anh ta chẳng phải là người mà ông đang tìm kiếm không? Anh ta có một mối thù với Caramany khi họ còn làm việc cùng nhau ở đội Phòng chống ma túy. Có thể anh ta vẫn giữ một mối hận thù sâu chống lại Trung úy chẳng?

Miguel đi tới, trên tay bê một khay Paella khổng lồ, ông ta dùng chân kéo một chiếc bàn nhỏ lại gần để đặt đĩa đồ ăn. Những con tôm hùm và vẹm cực to điểm trên bề mặt lớp cơm chín vừa phải tỏa mùi thơm nồng nàn tràn ngập nhà hàng. Viên sĩ quan hành chính không thể bỏ qua một lát pa-tê cuối cùng và gọi thêm một ly rượu nữa, trước khi tấn công món ăn chính. Ông chủ nở một nụ cười lịch sự, thấu hiểu tổng tông tong tổ con chuồn chuồn.

— Nhưng mà vợ tôi có vai trò gì trong toàn bộ câu chuyện này cơ chứ? – Chánh thanh tra tự hỏi.

— Vợ ông có thể có mối quan hệ không lành mạnh với Trung úy Caramany – Léognan vừa nói vừa đắn đo để không khiến cấp

trên của mình bận lòng – Poncey đã nghe phong thanh và đã muốn lợi dụng tình hình đó!

Ông ta hình như tự hào về cách lập luận của mình.

— Với cách nhìn như vậy, thì tại sao lại không nghi ngờ cả Wuenheim nữa đi? – Saint Hilaire tung ra – Con gái tôi ghét bỏ tôi và chắc phải biến cuộc sống của anh ta thành địa ngục kể từ khi mẹ nó mất tích. Anh ta có thể đã không thể chịu nổi nữa và đã muốn thanh toán luôn cả cha mẹ của bạn gái?

— Nếu thế thì nhân tình của vợ ông có lẽ lại chẳng đáng gì với toàn bộ phi vụ ghê tởm này. – Viên sĩ quan hành chính thì thầm trong lúc vớ lấy cái muống để chuyển qua những việc phục vụ cho cái dạ dày của ông.

— Tôi không biết nghĩ thế nào nữa cả! – Chánh thanh tra thốt lên, vẻ bức mình.

Miguel đem tới một chai rượu vang đỏ và rót đầy những ly của các vị khách.

— Miguel này! Tôi có một bản khoản mỗi lần đến quán của anh để ăn món Paella, tôi đều muốn hỏi – Léognan vừa nói vừa tu cạn ly rượu vang đỏ – Đây này, tôi tự hỏi tại sao anh luôn cho đậu vào trong món Paella của anh vậy? Món Paella của anh rõ ràng là ngon nhất rồi, nhưng lại là nơi duy nhất có món đậu cô ve xanh đấy!

— Cha tôi là người trồng và thu hoạch đậu. Món ăn nào ông cũng cho đậu vào. Món súp, cơm, thậm chí ngay cả trong món khoai nghiền cũng có đậu cô ve xanh. Tôi ấy mà, tôi không thể chịu được nữa và vả lại, tôi không ăn món đó đâu – Miguel trả lời.

— Anh không ăn món Paella do chính tay anh làm ư? – Viên sĩ quan hành chính ngạc nhiên hỏi.

— Không! Anh bạn thân mến, hãy nghe này – Người đàn ông tiếp tục với một cách phát âm đặc giọng Tây Ban Nha – Tôi cho đậu vào trong cơm để lấy mùi thơm... Hãy hít vào đi. Cái hương thơm toát ra này, đó là tuổi thơ của tôi, đó là thời trai trẻ của tôi. Buổi sáng, khi tôi nấu ăn trong bếp, thì tôi lại nghĩ đến đất nước Tây Ban Nha!

Cặp mắt ông ta ngược nhìn trần nhà như thể làm thế là ông có thể nhìn thấy Tổ quốc mình vậy.

— Vậy là bây giờ anh hiểu được tại sao lại có đậu cô ve xanh ở quán của Miguel chứ! – Ông ta ngân nga hết như một ca sĩ hát nhạc Flamenco.

Với chiếc khăn lau vắt trên cánh tay, ông ta lại quay về với đồng bát đĩa, vẻ hơi bực mình. Người đàn ông Tây Ban Nha này rất vui tính và dễ chịu chừng nào mà người ta không đả kích món ăn của ông, và đất nước ông. Léognan không hề tức tối với sự rút lui đó và lại nhắc nĩa của mình lên.

— Chỉ có điều! – Viên sĩ quan hành chính, hàng rìa vương đầy các hạt cơm thập cẩm, tiếp tục nói – nếu như Wuenheim là tác giả của kế hoạch này, thì anh ta có tất cả các quân bài trong tay rồi. Khi chỉ huy cuộc điều tra, anh ta có thể hành động theo cách mình muốn, tìm ra những dấu hiệu mà anh ta muốn, xóa đi những vết tích làm phiền anh ta và chỉ định nghi phạm lý tưởng.

— Đúng thế – Saint Hilaire thừa nhận – Tôi phải xem xét giả thiết này. Chính tại vị trí của mình anh ta có thể thao túng những cây bài một cách dễ dàng nhất! Nhưng động cơ hơi yếu – anh tiếp tục trong lúc bóc một con tôm – Không thể bởi ta không thích cha mẹ vợ mình mà ta lại giết họ như vậy!

— Tôi đồng ý với ông về điều này! – Viên sĩ quan hành chính

đáp trong lúc lấy thêm món Paella bỏ vào đĩa mình.

— Và nếu... Không được, không thể thế được! – Chánh thanh tra cắt ngang và lắc đầu.

— Và nếu cái gì cơ?

— Và nếu như anh ta cũng đã là nhân tình của vợ tôi thì sao?

— Ông muốn nói rằng anh ta đã ngủ với con gái ông và cả với vợ ông nữa ư?

— Đúng như vậy! – Saint Hilaire xác nhận – Điều đó giải thích tại sao Marthe đã biến mất một cách bất ngờ trong khi cô ấy yêu con gái vô cùng. Cô ấy đã xấu hổ vì những gì mình làm và đã muốn chẳng bao giờ xuất hiện trước mặt nó nữa.

— Không, điều đó là không thể đâu! – Léognan đáp, không muốn tin vào giả thiết này – ông biết rồi đấy! Tôi chưa bao giờ gặp gỡ cả vợ lẫn con gái ông. Tôi chỉ biết vẻ đẹp của họ qua lời đồn đại mà thôi – ông ta vừa nói vừa chiến đấu với một con vẹt rất ngoan cố – Sarras, người có cặp mắt như bay ra khỏi tròng mỗi khi anh ta nhận ra một người đàn bà đẹp, mới đây đã chia sẻ với tôi nhận xét của anh ta về vấn đề...

— Và anh ta đã nghĩ gì về điều đó hả? – Chánh thanh tra đang bị truy nã hỏi ngay, vẻ tò mò.

— Ở thì, Sarras đã gặp vợ ông nhân buổi uống rượu mừng năm mới ở sở cảnh sát, hai năm trước đây, và anh ta đã ngất ngây trước vẻ quyến rũ của bà nhà. Nhưng khi anh ta gặp con gái ông ở Viện pháp y, thì anh ta như bị thôi miên trước vẻ đẹp của cô ấy! Ông hiểu chứ? Nếu Wuenheim đang sống với con gái ông, thì tôi khó mà tin nổi rằng anh ta lại đã có ý muốn ngủ với vợ ông.

Léognan không phải đã nhầm to. Saint Hilaire lại im lặng, bối rối trước con số nghi phạm được bổ sung thêm. Anh không

sao sắp xếp được những ý nghĩ cho đúng tuần tự được. Có cái gì đó không ổn. Bản năng của anh bỗng hoảng loạn mà anh không hiểu vì sao. Liệu có phải anh đã trở thành người vương chứng Paranoiac rồi không? Do liên tục bị truy đuổi, cơ thể anh không còn trụ được nữa. Đằng sau những tấm ri đô cáu bẩn của nhà hàng, anh nhìn thấy một người đàn ông mặc áo blouson ka ki, đầu đội mũ trùm đen, đi qua đi lại trước nhà hàng đến ba lần liền. Các cơ bắp trên người anh cứng lại. Thế là xong! Làm sao mà họ lại có thể lần đến được tận chỗ anh nhỉ? Ai là người có thể biết được về bữa ăn trưa này? Đã quá muộn mất rồi, cửa ra vào là lối thoát duy nhất của nhà hàng. Léognan nhìn thấy trong ánh mắt cấp trên của mình một cái nhìn của một loài cầm thú hung dữ đã bị mắc bẫy. Hai người đàn ông quay nhìn nhau.

— Tôi thật lấy làm tiếc – Viên sĩ quan hành chính áp úng nói – tôi đã phải để lại địa chỉ cho Claire, trong trường hợp có rắc rối.

Nữ tiếp tân, mệt rũ sau bài thuyết trình của nữ bác sĩ tâm lý đã không trụ được một hiệp đấu trước Chánh thanh tra Wuenheim. Cô đã khai ra và đang rũ rượi khóc.

Giây phút ngỡ ngàng qua đi, Saint Hilaire lấy lại tinh thần. Nhấn nhục, anh bảo Miguel cho hai ly rượu mơ. Léognan hình như còn buồn thảm hơn cả thượng cấp của ông, ông xin được thứ lỗi một lần nữa vì sự thiếu chuyên nghiệp của mình. Saint Hilaire không hề oán thù ông và chìa cốc mình ra để chạm với nhau lần cuối.

— Tôi vô tội Léognan ạ – Anh nói ngắn gọn hết như người ta đọc một chúc thư.

— Tôi chưa bao giờ nghi ngờ điều đó sếp ạ!

Hai người đàn ông cùng nuốt ực một hơi ly rượu mạnh. Bằng

một động tác từ tốn và bình thản, Chánh thanh tra lôi cây súng đã tước được của thám tử tư ra. Cơn sợ hãi chạy thoáng qua người Léognan. Quán bar Tây Ban Nha này liệu có bị biến thành một thành trì bảo vệ không? Giữ cây súng ngấn dưới gầm bàn, Saint Hilaire tỉ mẩn lôi hết bộ nạp đạn ra khỏi súng. Những viên đạn lần lượt rơi từng nhát lên trên mặt khăn trải bàn. Cuối cùng, anh đặt khẩu súng công khai ngay trên mặt bàn để tránh mọi va chạm khi mà các cảnh sát viên bủa vây nhà hàng.

Một tia sáng suốt trôi nhanh qua ánh mắt kẻ bị kết tội.

— Léognan này! Hãy nhắc lại cho tôi điều mà ông vừa nói với tôi hồi nãy về Sarras đi, được không?

— Rằng anh ta đã bị con gái ông thôi miên đấy!

— Không! Ông đã nói với tôi rằng anh ta đã nhìn thấy vợ tôi, cách đây hai năm ư?

— Vâng, ở buổi uống rượu mừng năm mới của sở cảnh sát ấy! Đó là lần mà tôi đã bị ốm kinh địa! Tôi đã không thể tham dự ngày hôm đó!

— Chúa ơi! – Saint Hilaire thốt lên.

Cánh cửa bật mở, chiếc chuông nhỏ thông báo có khách vào kêu lên.

— Ông chắc chắn về những gì ông nói chứ? – Anh hỏi thêm một lần nữa.

— Đương nhiên rồi! Nhưng tại sao sếp lại hỏi như vậy?

Trong khoang cửa, Wuenheim bước vào trong tư thế chiến thắng và oai vệ tiến lên trong gian phòng nhỏ, đến đón nhận sự đầu hàng của con mồi. Sự yên lặng bất ngờ bao trùm lên hai người đàn ông ngồi bên bàn. Cặp mắt anh dán chặt lên khẩu súng ngấn đã trở nên vô dụng. Kẻ thua trận vừa mới buông vũ

khí quy hàng. Wuenheim nở một nụ cười thỏa mãn. Ba ngày vừa qua đã không phải là uống phí. Saint Hilaire, người không muốn để lộ ra ngoài điều gì, ra dấu cho Miguel để được tiếp thêm một lần nữa. Ông chủ nhà hàng chạy nhanh đến phục vụ, ông ta để thêm một chiếc ly nữa lên mặt bàn. Léognan không còn biết ẩn mình vào đâu, ông ta cụp mắt xuống để khỏi phải nhìn Wuenheim. Hai người đàn ông cầm ly của mình lên. Wuenheim bắt chước họ. Họ nâng ly mà không chạm ly, và vẫn giữ im lặng. Saint Hilaire và Léognan uống vui vẻ và cùng nhìn sang Wuenheim. Người đàn ông này chờ vài giây trước khi ném ly của mình xuống nền nhà.

— Ông Saint Hilaire! – Anh nói cụt lủn – ông đã bị bắt!

Anh tiếp tục với một thứ giọng đơn điệu.

— Tôi thông báo cho ông biết rằng kể từ giờ ông là đối tượng của một lệnh tạm giam, nó sẽ được thông báo ngay khi chúng ta quay về sở làm việc, vì các án mạng có chuẩn bị đối với Marthe Saint Hilaire, sĩ quan cảnh sát Caramany và – anh vừa nói vừa lấy hơi – đối với Mélanie Bouzy!

Saint Hilaire không thể giấu được sự ngạc nhiên của mình.

Hai mươi hai

Thiếu tá cảnh sát Martin Bouzerond lãnh đạo với uy thế bậc thầy tại phòng thông tin, và phòng chỉ huy giao thông từ năm năm nay. Từ chiếc ghế đệm da được đặt trong văn phòng làm việc có tường bao toàn bằng kính của mình, ông kiểm soát khoảng chừng mười bảng điều khiển, nơi mà ngày cũng như đêm các quân cảnh viên hoạt động năng nổ để đảm nhiệm xử lý và đặt quy chế giao thông qua radio. Phòng làm việc được xây dựng như một giảng đường, nằm sâu dưới lòng đất của đảo Cité. Không có cửa sổ, nó chỉ được rọi sáng bằng những chùm đèn nê ông và bằng những luồng ánh sáng phát ra từ các màn hình gắn chặt vào một trong bốn bức tường. Những màn hình theo dõi này chuyên dò xét các phố và những quảng trường quan trọng của thủ đô. Một tấm bản đồ thành phố Paris khổng lồ chỉ rõ trong thời điểm hiện tại những điểm ùn tắc trong giao thông đường bộ. Chỉ bằng vài cái bấm chuột trên máy tính, là có thể tăng hay giảm thời gian của một tín hiệu đèn đỏ. Như vậy, vào bất kỳ lúc nào, những cán bộ viên chức của đội này có thể thông báo trước một vụ tắc đường bằng cách tác động lên các tín hiệu đèn tam sắc của khu vực.

Thiếu tá Bouzerond đang nhâm nhi tách cà phê đầu tiên của buổi chiều. Khuấy nhẹ chiếc thìa con trong tách của mình, con người này có những thái độ và kiểu cách rất Anh. Thường xuyên ngạo mạn với đám nhân viên dưới quyền mình, ông không ngần ngại chạy khỏi vị trí quan sát để xuống phòng điều khiển can thiệp nhanh bên các máy chủ radio. Ông bắt đầu công

việc của mình và tìm hiểu chương trình trong ngày: Một cuộc biểu tình chừng 3000 người sẽ diễn ra giữa quảng trường Bastille và quảng trường République, một cuộc biểu tình khác kém đông hơn diễn ra giữa Nation và quảng trường Italie, và việc đóng cửa giao thông trên những bờ sông Seine do ngập lụt sau một cơn mưa bão lớn. Ngày làm việc thông thường này chắc chắn sẽ để cho ông có thời gian lướt mạng Internet và vớ được những con tem hiếm trên những trang bán đấu giá. Khi một ánh sáng vàng cam bật sáng nhấp nháy trên vị trí 25, viên sĩ quan cảnh sát hất đổ tách cà phê của mình. Chuyện đúng ra là bất thường khi một chiếc xe cảnh sát bật tín hiệu này. Những đồng nghiệp chắc đang có nguy hiểm. Không chậm trễ, ông chạy ngay xuống cầu thang để đến bên bảng điều khiển, nơi có báo động đỏ.

— Có chuyện gì xảy ra vậy? – Ông hỏi nhân viên trực radio.

— Tôi không rõ, thưa chỉ huy! – Người cảnh sát trẻ vận quân phục đáp ngay – Mật hiệu radio ROUGET 21 đang bật tín hiệu cấp cứu.

Chàng trai trẻ tiếp tục những cố gắng của mình để liên lạc với những tác giả đang gọi viện trợ.

— ROUGET 21 đâu! ROUGET 21 của PC CENTRAL đâu! Trả lời đi!

Cả gian phòng trở nên im lặng. Thiếu tá ngay lập tức nhận lấy trách nhiệm điều hành cứu trợ.

— Anh! – Ông nói trong lúc chỉ vào một cảnh sát – Hãy xác định cho tôi chuyển xe phù hợp với ROUGET 21, và điện thoại ngay đến sở trực thuộc của cỗ xe ấy! Tôi muốn biết ai đang ở trong xe và nhiệm vụ đang thi hành của họ.

— Có ngay, thưa thiếu tá! – Nhân viên cảnh sát đáp nhanh.

— Anh! – Ông lại lên tiếng về hướng một người điều khiển radio khác – Hãy xác định khu vực mà từ đó tín hiệu cấp cứu được phát ra. Tôi muốn tất cả các xe cảnh sát gần đó phải đến hiện trường khẩn cấp. Trung úy – ông ra lệnh cho người đội trưởng phòng làm việc – hãy chỉ đạo những cuộc trợ cứu, tôi sẽ đi thông báo đến ngài Tỉnh trưởng.

— Rõ! – Anh ta đáp nhanh.

— Thưa chỉ huy, trước khi ngài đi thông báo cho ngài Tỉnh trưởng, thì tôi vừa xác định được chiếc xe rồi đây, – người điều hành trạm phát đầu tiên nói, – nó trực thuộc sở cảnh sát Saint-Georges. Chính là quân cảnh Sarras, người phải đến Viện pháp y theo như những thông tin mà cấp trên của anh ta, sĩ quan hành chính Léognan, vừa cung cấp.

* * *

Dãy xe cảnh sát lao nhanh hết tốc độ. Lần này, đoàn xe được ưu tiên và hai xe mô tô đi trước mở đường. Saint Hilaire ngắm nhìn các đường phố lướt qua mà không quá lo lắng về con đường họ đang đi. Bên cạnh, Đại úy Poncey đảm nhận trách nhiệm canh giữ anh. Phía trên, Le Taillan cầm vô lăng và Chánh thanh tra Wuenheim ngồi thoải mái trên ghế dành cho khách, một nụ cười mãn nguyện nở trên khóe môi. Eve chẳng bao lâu nữa sẽ phải thừa nhận sai lầm của cô và quay về bên anh. Một đoàn cảnh sát đã nhanh chóng đến tiếp ứng cho Wuenheim, vài giây đồng hồ sau khi anh bước vào sàn diễn trong nhà hàng Tây Ban Nha. Pierre Saint Hilaire đã bị còng tay và không hề tỏ ý kháng cự. Sĩ quan hành chính Léognan đã rất cố gắng tìm hiểu xem yêu cầu anh muốn nói gì khi yêu cầu ông

trả lời thật rõ ràng cụ thể về những lời tuyên bố của Sarras, nhưng cấp trên của ông đã bị dẫn đi theo kiểu “hàng binh” ra khỏi quán bar mà người ta không để cho anh có đủ thời gian để bày tỏ.

Lúc này, Saint Hilaire ngồi gí trong góc của mình. Marthe đã không bao giờ tới dự bất kỳ tiệc khai vị nào ở sở cảnh sát cả. Cô ấy rất ghét những thói thượng lưu. Cô ấy từ chối làm cây xanh trong khi chồng cô làm xã hội tảo sáng. Saint Hilaire trở thành cây bài chủ trong những lời cáo lỗi có vẻ rất tầm phào để minh chứng cho sự vắng mặt của vợ mình trong những buổi lễ hay những cuộc gặp gỡ với công chúng khác. Khi sĩ quan hành chính Léognan nói về sự có mặt của Marthe hai năm trước đây trong một tiệc rượu đón mừng năm mới ở sở cảnh sát, thì Saint Hilaire đã không tức thì tiết lộ sự vô lý của nhận xét này. Cuộc gặp gỡ này đã chưa bao giờ diễn ra hết! Sarras vậy là đã nói dối Léognan. Anh ta chưa bao giờ có thể gặp vợ anh ở sở cảnh sát cả bởi chị chưa bao giờ đặt chân đến đó. Phát hiện ra sự cuốn hút mà vợ và con gái anh đã có thể gây ra cho người đàn ông này, Saint Hilaire thử tạo cho mình ý tưởng rằng viên cảnh sát này có lẽ đã là nhân tình của Marthe. Để tin vào điều đó, anh cố gắng hình dung họ đang ở trong vòng tay nhau, hôn nhau say đắm, điên cuồng. Không! Không thể thế được! Saint Hilaire cố chiến đấu chống lại ý tưởng mà bây giờ trở nên gần như hiển nhiên với anh.

Ấy thế mà, cuộc sống đã dạy cho anh biết đón nhận những sự bất ngờ! Những án mạng mà anh đã làm sáng tỏ trong suốt sự nghiệp của mình, đã chỉ cho anh thấy điều ấy một cách rõ ràng. Những điều bất ngờ của nghề nghiệp là kẻ sát nhân không bao giờ là người anh chờ đợi, hết như nhân tình là người mà ta không bao giờ nghi ngờ. Tất cả đều phù hợp và có tính liên kết.

Sarras đã vào được sở cảnh sát trên phố Ballu. Anh ta có thể để ở đó con dao đã được dùng để sát hại Marthe mà không gặp trở ngại gì. Anh ta cũng có thể quay lại đó trong đêm để giết Trung úy Caramany. Chức năng và vai trò của anh ta cho phép biết được sự tiến triển của cuộc điều tra và hành động tùy theo tình hình. Khi Trung úy Caramany liên lạc được với Saint Hilaire qua điện thoại sau khi đã thoát khỏi móng vuốt của Wuenheim, thì cậu ta đã làm anh hiểu ngầm rằng mình phải đến thăm viếng một ai đó. Nếu Caramany là người khám phá ra mối quan hệ giữa vợ anh và Sarras, thì cậu ta đương nhiên đã phải đến đòi lời giải trình nơi người duy nhất đã có một lý do nghiêm túc để nhìn thấy cậu ấy chết giở đằng sau những tấm song sắt. Sarras đã phải ở thế mạnh hơn trong cuộc gặp gỡ ấy, và đã soạn ra một kế hoạch mới để chuyển án mạng này sang tài khoản của Chánh thanh tra Saint Hilaire!

Tất cả đều trở nên rõ ràng sáng sủa trong đầu người cảnh sát. Nhưng làm thế nào để vạch mặt được kẻ thù của anh đây, khi mà anh bị còng tay ở sâu trong thùng xe của cảnh sát chứ? Vả lại, Chánh thanh tra Wuenheim hình như cũng muốn chất cho anh trách nhiệm về án mạng của Mélanie Bouzy. Sarras rõ ràng đang xóa sạch những dấu vết nối anh ta đến các tội ác của chính mình. Cô gái điếm là sợi dây cuối cùng có thể buộc tội anh ta. Hiện giờ, chỉ có những lời thú tội mới có thể vạch mặt được anh ta mà thôi. Nhưng, vào lúc người ta đang dẫn anh đến phòng giam của Ủy ban Thanh tra Tổng hợp các sở đây, thì điều khiến anh bận tâm nhiều nhất, đó là sự hấp dẫn của con gái anh đối với Sarras. Nếu người này, sau khi đã bị sắc đẹp của Marthe quyến rũ, lại bị đánh gục trước vẻ duyên dáng của Eve, thì con gái anh, chắc chắn đang gặp nguy hiểm.

Một kẻ giết người gây ra đến ba vụ án mạng trong có vài ngày

là dấu hiệu của một bất thường nghiêm trọng về mặt tâm lý. Hơn nữa, Eve lại biết quá nhiều chuyện khiến Sarras không dám liều mạng thả cô sống. Bất lực trong chiếc xe hơi này, Saint Hilaire phải thuyết phục bằng được Wuenheim công nhận sự vô tội của mình. Anh phải trình bày cho anh ta nghe những rủi ro mà người bạn tình của anh ta đang lâm vào nếu như quân cảnh Sarras vẫn còn đang được tự do.

— Ông có biết hiện giờ Eve đang ở đâu không? – Saint Hilaire lo lắng hỏi.

Wuenheim quay lại và hất đầu về phía đại úy Poncey.

— Cô ấy... – người này đáp, vẻ lưỡng lự.

— Thì trả lời đi – Wuenheim ra lệnh.

— Cô ấy, tôi nghĩ rằng, đang ở Viện pháp y...

— Ông cho rằng hay ông chắc chắn điều đó hả? – Saint Hilaire chát vắn với giọng của cấp trên.

— Có nghĩa là tôi đã mất dấu...

Saint Hilaire hiểu ngay điều gì đã xảy ra. Anh nở một nụ cười trên môi.

— A, tôi hiểu rồi! – Anh hướng về phía người đồng nhiệm của mình – ông đã cho theo dõi con gái tôi ư! Bái phục đây! – Anh nói thêm, để nhấn mạnh sự thiếu tin tưởng nhau đang diễn ra giữa đôi bạn tình này.

— Đủ rồi, Saint Hilaire! – Wuenheim ra lệnh – Tôi làm vậy chỉ là để bảo vệ cô ấy tránh khỏi những cơn say máu giết người của ông thôi.

Phạm nhân sôi lên trước lời phán xét.

— Nghe này Wuenheim! Eve đang gặp nguy hiểm nghiêm trọng. Tôi cho rằng cuối cùng thì đã biết ai là tác giả của kế

hoạch ma quỷ này.

Saint Hilaire nói rất nhanh. Thời gian đang được tính đếm.

— Chính Sarras là thủ phạm đây! Đó là một trong đám quân thân cận của tôi! Anh ta hẳn đã ngủ với vợ tôi và đã giết cô ấy, sau đó, anh ta đã triệt tiêu Trung úy Caramany, người đã biết được mối quan hệ này...

— Làm sao mà ông lại muốn tôi nuốt trôi một lời nói tầm phào như vậy hả! – Wuenheim thở ra – Tôi có mặt ở đó khi ông đâm chết Caramany xấu số! Ông đã bỏ trốn và Poncey vẫn còn nhớ đây! – Anh ta nói thêm trong lúc nhìn lớp băng dính trên mũi người dưới quyền mình.

— Không, sai rồi! – Saint Hilaire bẻ lại – Tôi đã bỏ trốn bởi tôi đã rơi vào cái bẫy mà Sarras đã giăng ra cho tôi! Anh ta biết rằng tôi sẽ phát điên lên khi biết được tin thi thể vợ tôi đã được tìm thấy trong hầm ngầm nhà Caramany. Anh ta đã dựng lên cảnh này, trên phố Budapest. Eve biết rõ điều đó đây! Con bé đã phát hiện ra rằng Trung úy đã không chết vì những vết thương do dao đâm. Nó đã bí mật đến kiểm tra tử thi.

Saint Hilaire đã kể hết những gì anh biết về việc này, anh chơi bài ngựa.

— Caramany đã bị bóp cổ! Hãy cho kiểm tra đi, Wuenheim! Hãy yêu cầu một bác sĩ pháp y kiểm tra lại một lần nữa tử thi của cậu ta đi, đó là sự thật đây! Dây thanh quản của cậu ấy đã bị giập nát hoàn toàn! – Chánh thanh tra nói hụt cả hơi.

Wuenheim rốt cục đã hiểu được điều mà người bạn gái đã giấu mình. Saint Hilaire mất hy vọng. Đồng hồ vẫn quay...

— Hãy nghe này, tống tôi vào tù nếu điều đó khiến cậu vui thú, nhưng tôi xin cậu, hãy bảo vệ Eve! Nó sẽ gặp nguy hiểm nếu như Sarras còn được tự do!

Đại úy Poncey có vẻ như bối rối. Những gì mà Saint Hilaire trình bày có những điểm rất chân thành. Những lời kể của ông xác minh màn diễn mà anh ta là nhân chứng trên bờ sông Seine vài giờ trước đó. Anh ta nghĩ rằng Eve Saint Hilaire đã quay lại Viện pháp y, nhưng anh ta không có cơ sở để chắc chắn điều đó. Cô ấy có thể để cho quân cảnh Sarras thuyết phục và đi chơi cả buổi chiều với mình cũng nên. Nếu người này thực sự là hung thủ, thì anh ta đang nắm giữ một thông tin quan trọng nhất. Tiết lộ tin này cho Wuenheim là mấu chốt của vấn đề. Nhưng cơn giận dữ mà Chánh thanh tra hẳn sẽ bùng lên khiến anh ta kìm lại trong ý muốn thực hiện tốt nhiệm vụ. Tuy nhiên, một cuộc đời có thể đang lâm nguy, khiến anh ta không thể giấu những gì mình biết lâu hơn nữa.

— Chánh thanh tra à? – Anh ta lên tiếng với một giọng run rẩy.

Wuenheim nhìn anh ta để mời anh ta tiếp tục nói.

— Tôi nghĩ rằng tôi cần phải nói với ông một chuyện...

— Thế thì nói đi nào, Poncey!

— Đây ạ...

Viên sĩ quan cố tìm lời nói cho đúng:

— Sáng nay, khi theo dõi Eve Saint Hilaire, thì tôi đã không nói hết cho ông biết.

Wuenheim quay ngược hẳn lại trên ghế mình. Cứ mỗi lần anh đến gần đích thì lại có một sự kiện mới xảy đến để buộc phải xem lại vấn đề. Ngạc nhiên trước những lời nói của viên cảnh sát, Saint Hilaire không nói lời nào và đỏng tai lên nghe.

—... Cô ấy, rõ ràng là do vô tình thôi, đã chạm mặt Sarras.

Tim của hai vị Chánh thanh tra cùng thót lại.

— Lúc đầu, tôi đã nghĩ rằng đó là một cuộc hẹn bí mật để trợ giúp Chánh thanh tra Saint Hilaire – Anh ta vừa nói vừa đưa mắt nhìn người này, nhưng rất nhanh tôi đã hiểu rằng chuyện chẳng phải như vậy.

Wuenheim nháy mắt liên hồi.

— Hãy nói nhanh đi, Poncey!

— Vâng đây, cả hai người bọn họ vào trong một cửa hàng hoa, và khi họ từ đó đi ra, anh ta đã mua cho cô ấy một bông hồng đỏ!

Chánh thanh tra nổi cơn ghen trong khi Saint Hilaire cứng người vì sợ.

— Ông hiểu chứ – Poncey cố gắng biện minh – Tình huống ấy đặt tôi vào một thế khó xử. Tôi đang ở tình thế nhạy cảm!

Saint Hilaire bám vào chỗ tựa đầu trên ghế của Wuenheim.

— Cậu hiểu chưa hả? – Anh nói, hoảng loạn cùng cực – Hẳn ta đã quyến rũ con gái tôi để lôi nó vào một cái bẫy đấy. Chính nó đã phát hiện ra những vết bóp cổ trên xác Caramany. Con gái tôi là người cuối cùng có thể nối liền các mạch trong những trọng tội của hẳn ta đấy!

Wuenheim im lặng, rối loạn trước những gì vừa được nghe.

— Nếu anh không làm gì cả, hẳn sẽ giết nó mất! Hệt như hẳn đã làm điều đó với Mélanie Bouzy!

Đài radio bắt đầu réo vảng lên: “Gửi tới tất cả những loại xe có gắn PC radio, tin khẩn cần được ưu tiên đây, tôi nhắc lại, khẩn cấp cần phải được ưu tiên”. Do phản ứng, tất cả các cảnh sát có mặt trên xe im bật.

“ROUGET 21 đã phát tín hiệu gặp nạn, tôi nhắc lại, từ PC radio, ROUGET 21 đã phát đi một tín hiệu cần cứu trợ trong khu vực bao

gồm giữa ga Lyon và Austerlitz. Thêm chi tiết cụ thể, cán bộ viên chức trên xe đi đến I.M.L”

— Đó là xe thuộc sở cảnh sát của tôi mà! – Saint Hilaire gào lên – Wuenheim! Có chuyện gì đó xảy ra rồi!

Chánh thanh tra giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở như sững sờ. Lại một lần nữa, tất cả bị xáo lộn hết.

— Rẽ sang phải đi, Le Taillan! – Anh gào to với người lái xe của mình – Lao nhanh về Viện pháp y đi!

* * *

Rượu mạnh bốc lên khắp lỗ mũi và đốt cháy môi cô. Trời tối đen. Có phải là cô đã ngủ rồi không? Cô rét run lập cập. Cô đang ở đâu đây? Cô ở đây đã từ bao lâu rồi? Cô mệt quá. Cô đang ở đâu? Tại sao những bức tường lại quá gần cô đến thế? Trần nhà nằm chỗ nào? Sàn nhà nằm ở đâu? Cơn sợ hãi cũng tích cực tham gia hết như cái lạnh vào những cơn run rẩy lẩy bẩy của cô. Có phải cô đang ở trong một cái tủ hộc không? Và người ta đã đặt cô nằm lên cái gì vậy? Không một tiếng động! Cô những muốn kêu lên, nhưng miệng cô không đáp lại ý muốn đó. Cô đang bồng bênh trong một thứ sương mù. Đó chắc phải là một giấc mơ. Cô muốn ngủ. Ngủ để quên đi cái lạnh buốt giá này. Cô đã làm gì để có mặt ở chỗ này chứ? Cô không nhớ gì nữa. Ngủ để khỏi phải lạnh nữa. Ngủ.

Hai mươi ba

Họ nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Saint Hilaire là người đầu tiên nhận ngay ra chiếc xe. Anh đã gào toáng lên khi chỉ tay vào nó. ROUGET 21 được đậu trên bãi xe riêng của tòa nhà nằm dưới cây cầu sắt của đường tàu ngầm lộ thiên. Được hai cây cột đỡ hệ thống sắt che đi, khách đi đường không thể nhìn thấy chiếc xe đó. Mô tơ vẫn quay đều và các cánh cửa đang trước xe để mở. Wuenheim ra lệnh cho Poncey ở lại coi chừng Saint Hilaire. Mặc những phản đối của mình, nhưng Chánh thanh tra không có quyền đi cùng người đồng nhiệm. Le Taillan và Wuenheim rút súng và tiến dần đến tận cỗ xe cảnh sát. Saint Hilaire đành nhẫn nhục ngồi sâu trong ghế xe, chứng kiến cảnh đó. Sarras đang nằm đó! Bất tỉnh. Đầu gục xuống vô lẳng. Máu từ trán anh ta rỉ ra. Wuenheim nhẹ nhàng tiến gần lại viên cảnh sát và đặt hai ngón tay lên động mạch trên cổ anh ta.

— Anh ta còn sống! – Anh nói với Chánh thanh tra tập sự.

Người này vừa mở cốp xe ra.

— Chẳng có gì trong cốp cả.

Hai người tra lại súng của họ vào dây lưng. Wuenheim ra lệnh cho Le Taillan đi kiểm tra xem Eve Saint Hilaire có đang bình yên trong tòa nhà của Viện không. Người này thực thi mệnh lệnh ngay tức thì. Còn lại một mình với người quân cảnh, Chánh thanh tra nhẹ nhàng nâng đầu anh ta lên để ngả người anh ta vào thành ghế, vết rách trên đầu hình như chỉ ngoài da. Anh tự cho phép mình tát anh ta thật mạnh để đánh thức anh ta dậy. Người đàn ông hình như không phản ứng. Tuy nhiên,

được cơn ghen tuông phụ giúp, Wuenheim thích thú một cách ranh mãnh dồn thêm lực vào những cái vả của mình, cái thứ ba đã có hiệu lực!

— Sarras! Có chuyện gì xảy ra vậy? Eve đâu rồi hả?

Viên cảnh sát nheo nheo mắt, ánh sáng khiến mắt anh ta bị lóa. Dần dần lấy lại được tinh thần, anh ta đưa tay lên sờ đầu và nhìn bàn tay đầy máu của mình. Anh ta hình như bị u mê do choáng. Wuenheim không chờ nổi nữa. Quên cả tình trạng của người bị thương, anh bắt đầu lắc mạnh anh ta.

— Sarras, mẹ kiếp! Cô ấy đang ở đâu?

— Tôi không biết – Anh ta đáp.

Vào lúc này, người quân cảnh mới có vẻ như nhận ra mình đang nói chuyện đến ai.

— Chúng tôi đang nói chuyện cùng nhau trong xe, và thế rồi bất thành linh... hấp! – Anh ta nói với Chánh thanh tra – Tôi đã không đủ thời giờ để phản ứng lại. Tôi chỉ nhìn thấy mỗi một người đàn ông đội mũ trùm mặt trong kính chiếu hậu của tôi. Và sau đó là một hồ đen ngòm!

Saint Hilaire không thể nghe thấy cuộc hội thoại của họ. Con người của hành động ấy không chịu nổi bị mắc bẫy trong chiếc xe của cảnh sát này. Sarras bị thương còn Eve đã biến mất, toàn bộ giả thiết của anh về vụ việc này vậy là đổ bể. Poncey xác nhận cho anh cảm giác ấy.

— Chuyện này gây cảm giác xấu cho ông nhỉ! – Anh ta nói mà không hề biểu thị một chút tôn kính nào hết.

Viên đại úy cảnh sát đang phục thù. Anh ta đã không nuốt trôi vụ để cho bị xoáy mất vũ khí công vụ trong cuộc đụng độ đối mặt với Chánh thanh tra. Saint Hilaire hoảng sợ. Trong chuyện này, không thể có giải pháp nào khác ngoài giải pháp

của anh. Sarras là một kẻ thao túng sành sỏi hàng đầu. Nếu anh ta đã nhận ra sự theo dõi mà Poncey thực thi, thì anh ta buộc phải tìm cho ra một chứng cứ ngoại phạm trước khi thủ tiêu Eve. Vụ tấn công giả vờ này là một phương thức hoàn hảo nhất. Saint Hilaire phải hành động. Và thật nhanh. Để cuộc điều tra lại cho Wuenheim sẽ đưa anh thẳng đến trại giam. Thấy viên sĩ quan cảnh sát nằm đúng tầm đầu mình, anh lẳng mạnh trán về phía trước. Máu tóe ra từ vùng xương mày và bắn lên hàng ghế sau. Bị còng tay sau lưng, Chánh thanh tra dùng vai để chặn cổ viên cảnh sát. Bị choáng, hơi thở hỗn hển, người này chỉ chờ được vài giây trước khi bất tỉnh. Quay lưng lại anh ta, Saint Hilaire hồi hải lục lọi trên người Poncey mặc dù hai tay vẫn bị còng dính liền nhau. Chẳng mấy chốc, anh tìm thấy chùm chìa khóa nằm sâu trong một túi quần. Hệt như đã làm trước đây với anh ta, anh vớ ngay khẩu súng của người bị thương trước khi bỏ ra khỏi xe. Giám đốc I.G.S. đang bận rộn đánh thức người quân cảnh. Saint Hilaire tiến sát sau lưng anh.

— Hãy lùi ra khỏi xe, Wuenheim! – Chánh thanh tra đang bị truy nã ra lệnh trong lúc chìa thẳng súng về phía giám đốc Ủy ban thanh tra tổng hợp các sở – Và hãy nhẹ nhàng quay lại đi.

— Ông đang phạm một sai lầm rất lớn...

Tuy nhiên anh ta cũng thực thi lệnh của Chánh thanh tra bằng cách giơ hai tay lên quá đầu, sau khi đã đặt vũ khí công vụ xuống đất.

— Bây giờ ông sẽ làm gì hả? Ông sẽ giết chết hết tụi tôi à? Hãy suy nghĩ kỹ đi, hãy nhìn xem kẻ giết người hàng loạt của ông đang ở trong tình trạng nào!

Wuenheim hạ một tay xuống để chỉ người quân cảnh bị thương.

— Là hấn à, kẻ sát sinh bị quỷ ám của ông đây ư? – Anh ta mai mỉa.

Saint Hilaire vẫn lăm lăm khẩu súng trên tay.

— Lùi lại đi, Wuenheim! – Anh nhắc lại.

Ánh mắt hai Chánh thanh tra nhìn thẳng vào nhau. Người trẻ hơn đành phải nhường bước trước sự nổi giận của người cao tuổi hơn, vì sợ ông ta có lẽ đã phát điên. Saint Hilaire chỉ còn rất ít thời giờ trước khi lực lượng tăng cường tới nơi. Anh nhảy bổ vào xe, nắm cổ áo sơ mi kẻ bị thương và lôi anh ta ra khỏi xe. Anh kéo lê hấn vài mét trước khi để rơi bịch xuống đất. Người quân cảnh thốt ra một tiếng kêu đau đớn.

— Chớ có làm tình trạng của ông thêm trầm trọng nữa đi, Saint Hilaire! – Wuenheim cố nài nỉ.

— Tao biết là mày giả vờ! – Chánh thanh tra lên tiếng nói với người bị thương – Nhưng tao, tao chẳng còn gì để mất nữa rồi. Mày sẽ nói cho tao biết mày đã làm gì Eve hoặc tao sẽ nã cho mày một viên vào chính giữa hai con mắt mày!

Mắt nhắm nghiền, người bị thương hình như không nghe thấy những lời đe dọa của Chánh thanh tra.

— Vậy là ông không tin anh ta đang bị bắt tởm ư? – Wuenheim can thiệp.

— Không sao cả! – Saint Hilaire nói một cách nghiêm túc – Cuộc đời tôi vậy là hết. Hấn đã giết vợ tôi và hấn đã thủ tiêu con gái tôi. Tôi chẳng còn gì nữa, anh có hiểu không hả? Vậy nên, tôi sẽ trả thù cho họ trước khi biến khỏi đời này. Viên đầu tiên sẽ dành cho mày, Sarras ạ, viên thứ hai sẽ dành cho tao!

Saint Hilaire lên đạn. Một tiếng lách cách vang lên. Anh chỉ còn việc ấn lên nẫy cò để viên đạn lao đi.

— Không, đừng làm thế!

— Muộn quá rồi! Tôi đã không bắt được hắn... Tôi đã bị thua. Sự trả thù sẽ là niềm vui cuối cùng của tôi.

Anh chĩa tay về hướng Sarras. Viên đạn lao đi. Tiếng nổ vang lên dưới cây cầu sắt. Những con chim đậu vất vẻo trên các cành cây trong công viên bay náo loạn trên mặt sông Seine.

Người quân cảnh giật nảy mình vì sợ. Saint Hilaire đã không nhắm vào anh ta: sự giả vờ của người quân cảnh giờ đã bị bóc mẽ. Chánh thanh tra gí họng súng lên trán Sarras, lúc này đang khiếp đảm.

— Ông thấy chưa, Wuenheim! – Anh tự hào nói – Bệnh binh của ông vừa mới khỏi bệnh một cách kỳ diệu chưa!

Wuenheim đã nhảm trong suốt toàn bộ câu chuyện.

— Đừng để ông ấy làm vậy đi! – Sarras cầu khẩn về hướng Chánh thanh tra của I.G.S. – Ông ta sẽ giết tôi mất! Ông ta bị điên rồi.

Wuenheim không phản ứng.

— Đúng thế, tao sẽ giết mày! – Saint Hilaire bị dồn đến cùng xác nhận ngay – Cho mày được chọn cách mày muốn để rời khỏi thế giới này! Những trước hết, tao muốn mày giải thích cho người đồng nhiệm của tao hiểu mày đã tiến hành các bước trong vụ này như thế nào – Anh vừa nói vừa đưa mắt về phía Wuenheim.

— Tôi sẽ nói hết cho ông! – Sarras gào lên – Đúng đây... tôi đã giết vợ ông! Chúng tôi đã quan hệ tình cảm với nhau. Nhưng đó là do lỗi của ông, ông đã bỏ mặc bà ấy. Bà ấy cần một người biết lắng nghe, biết chia sẻ. Bà ấy cần được quan tâm. Tôi đã đem đến cho bà ấy tất cả những gì mà ông không thể thỏa mãn được cho bà ấy.

Chánh thanh tra ấn mạnh khẩu súng lên má phải của Sarras.

— Đừng dòn tao đến tận chân tường nhé, nếu không...

— Dừng lại đi! – Wuenheim kêu lên – Hãy để anh ta nói.

— Caramany đã phát hiện ra mối quan hệ của chúng tôi trong lúc chúng tôi đang đi ăn trưa cùng nhau ở một nhà hàng. Anh ta đã gây áp lực lên Marthe để chúng tôi không được gặp nhau nữa. Bà ấy hết sức bối rối. Thế là bà ấy đã nhân nhượng. Tôi đã nói với bà ấy rằng tôi sẽ giết nếu bà ấy rời bỏ tôi. Tôi thậm chí đã đánh bà ấy trong cuộc hẹn cuối cùng của chúng tôi. Thế rồi, bà ấy đã biến mất. Chẳng còn tin tức gì nữa cả.

Hai Chánh thanh tra chăm chú lắng nghe những lời thú tội của kẻ sát nhân.

— Caramany đã nói với tôi rằng anh ta sẽ chẳng nói gì với ông hết nếu như tôi giữ gìn cẩn thận. Nhưng tôi oán hận anh ta vô cùng... tôi yêu say đắm bà ấy! Anh ta phải chịu trách nhiệm về sự chia tay của chúng tôi. Một hôm, sự vô tình đã cho tôi chạm mặt Marthe trong quận 18. Bà ấy đã bỏ trốn. Tôi đã mất cả nhiều giờ trước khi tìm lại được dấu vết của bà ấy. Tôi đã lần đi theo đến tận căn hộ nhỏ của bà ấy. Bà ấy đã thay hình đổi dạng. Bà ấy khiếp đảm khi nhìn thấy tôi. Bà ấy đã nói với tôi rằng bà ấy sẽ kể với ông tất cả mọi chuyện. Bà ấy muốn được tha lỗi, và có thể tất cả sẽ bắt đầu lại từ đầu! Máu trong người tôi bốc lên. Tôi đã nắm lấy một con dao và đã đâm bà ấy...

Wuenheim nhận thấy ngón tay trở của Saint Hilaire run lên trên lẫy cò khẩu revolver.

— Saint Hilaire, đừng làm thế, hãy để anh ta nói tiếp đi!

Cảm thấy mình chẳng có sự lựa chọn nào khác, Sarras hỏi hỏ tiếp tục:

— Tôi biết Caramany sẽ chẳng mất nhiều thời giờ để liên hệ giữa vụ sát hại Marthe với tôi. Thế là tôi đã tưởng tượng ra một

kế hoạch. Tôi đã thuê một cô gái điếm mà chúng tôi đã bắt tạm giữ trong sổ cảnh sát vài tháng trước đó. Cô ta không nhận ra tôi. Tôi đã cải trang. Tôi đã dọa sẽ cho tiến hành một thủ tục hình sự chống lại cô ta tội lừa đảo vì một cuốn séc bị đánh cắp nếu cô ta không vâng lệnh. Tôi đã dọa cô ta phải chịu một án tù giam ba năm nếu như tôi làm việc với cô ta! Không phải là sĩ quan cảnh sát hình sự, nhưng tôi đã đánh biên bản tạm giữ nhân danh Trung úy Caramany. Anh ta đã ký tờ giấy đó, do tin tưởng tôi, nhưng thực ra anh ta chưa bao giờ gặp cô gái điếm đó cả! Chính vì lý do đó mà anh ta tuyên bố không biết Mélanie Bouzy. Thế là tôi đã yêu cầu cô gái điếm đó đi tố cáo Caramany và sau đó phải biến khỏi thành phố. Do từng tham gia vào việc chuyển nhà của Trung úy, tôi biết căn hộ của anh ta cũng như nơi có hầm ngầm. Vậy nên tôi quyết định giấu xác của Marthe vào địa điểm này. Tôi đã miêu tả nơi ở của anh ta với Mélanie Bouzy để tạo thêm độ tin cậy cho bản khai của cô ta. Một khi bản tố cáo đã được ghi vào sổ cảnh sát, tôi nghĩ rằng các ông sẽ đến khám nhà của Trung úy và các ông sẽ tìm thấy xác của Marthe. Tôi đã làm cho mặt bà biến dạng để không thể được nhận ra và sau đó, tôi đã đặt tấm bằng lái xe của Mélanie Bouzy bên cạnh xác bà. Như vậy cô gái điếm phải biến mất và được coi như đã chết thế chỗ cho Marthe. Sự biến mất của bà ấy sẽ mãi vẫn là ẩn số và tôi sẽ không có nguy cơ dính dáng vào đây bởi tội đã được gán cho Caramany – Anh ta nói và quay nhìn sang Wuenheim – Để cho rõ ràng về tác giả của tội ác đó, tôi đã buộc con dao gậy án vào phía ngoài cánh cửa sổ trong phòng làm việc của Caramany và tôi đã giấu một bức ảnh của Mélanie Bouzy trong những tập hồ sơ của anh ta.

Sarras hình như tự hào về những việc làm ghê tởm của mình.

— Chân thành mà nói, tôi định dừng lại ở đó, nhưng Caramany đã trốn thoát khỏi tay các ông. Tôi nghĩ rằng bản năng sẽ xui khiến anh ta đến nhà tôi vào lúc giữa đêm. Anh ta chắc đã phải dò xét bản danh sách những người đã đến thăm căn hộ của mình và những người có thể vào được phòng làm việc của anh ta. Khi so sánh vài cái tên với những cá nhân có thể oán hận mình, tôi nhận ra rằng anh ta đương nhiên nghĩ rằng tôi có thể, bằng cách này hay cách khác, dính dáng đến vụ án này. Tôi đã không chối những việc làm ấy khi anh ta bất ngờ ập vào tôi khi tôi từ nhà hàng, nơi tôi đã ăn tối với Léognan, về nhà. Tôi quá tự hào khi thú nhận với anh ta sự báo thù của tôi. Chúng tôi đã quần nhau và tôi đã là kẻ mạnh hơn. Tin rằng điều này sẽ cứu được mình, anh ta đã nói với tôi rằng có hẹn với ông vào sáng hôm sau – Sarras tiếp tục khinh khỉnh nói với Saint Hilaire – Điều đó đã chẳng khiến tôi dừng lại, tôi đã bóp cổ anh ta và anh ta rất xứng đáng với điều đó! Tôi đã muốn ngụy trang cho vụ này dưới dạng một vụ tự tử, nhưng điều ấy có vẻ không đủ độ tin tưởng khi biết rằng anh ta đã ấn định cuộc hẹn với ông vào ngày sau đó. Thế là tôi đã nghĩ ra một kế hoạch khác.

Cặp mắt anh ta sáng lên.

— Tôi sẽ đổ cho ông vụ này và sẽ lấy lại tín nhiệm cho mình.

— Vậy là mày đã quay về sở cảnh sát để kiếm con dao và đã đâm lên xác Caramany trước khi lại đặt vũ khí vào chỗ mà mày đã để trước đây – Saint Hilaire tiếp mạch chuyện.

— Đúng thế! – Kẻ giết người vui sướng đáp – Sau đấy, tôi liền lấy điện thoại của anh ta gửi cho ông một tin nhắn hẹn gặp ông tại chỗ nấu nướng của gã Grec trước đây. Tôi đã đặt xác Caramany ở đấy. Tôi biết rằng, trong buổi sáng đó, ông nhất định sẽ được thông báo về án mạng của vợ ông, ông đã làm chính xác những gì tôi nghĩ! – Hắn ta huênh hoang với tất cả niềm tự hào của

một hung thần – Nhưng lại một lần nữa, Chánh thanh tra Wuenheim đã không đủ khả năng cầm chân được tù nhân của mình! – Hẳn ta nói, hướng về phía Giám đốc Ủy ban Thanh tra tổng hợp các sở – Chừng nào ông còn thỏa chí tang bồng trong thiên nhiên thì tôi vẫn còn có nguy cơ bị lột mặt nạ... Thế nên tôi muốn theo sát trình tự tổ tụng để theo dõi tiến triển cuộc điều tra của I.G.S.. Chính vì vậy tôi đã đề nghị được đến nhận mặt xác Caramany ở Viện pháp y. Ở đó, tôi đã chạm mặt con gái ông. Trước đây tôi không biết cô ấy... Cũng xinh đẹp như mẹ! Nhưng khi nhìn thi hài Trung úy, tôi ngạc nhiên phát hiện ra một vết rạch trên cổ. Chính chỗ mà tôi đã xiết cổ anh ta. Tôi đã sợ con gái ông phát hiện ra nguyên nhân thực sự cái chết của Caramany. Lại càng nghi ngờ hơn khi thấy cô ấy có vẻ không tự nhiên khi thấy chúng tôi bước vào phòng lạnh nhà xác...

— Chính tôi đã yêu cầu nó tiến hành cuộc khám nghiệm này!
– Saint Hilaire nói ngay.

— Với ông thì điều đó chẳng khiến tôi ngạc nhiên! – Sarras bẻ lại – Thế nên tôi quyết định gặp cô ấy. Tôi cần phải tìm hiểu xem cô ấy đã biết những gì. Nhưng trước đó, tôi đã đi kiểm tra để đảm bảo việc Mélanie Bouzy có còn đi chèo kéo khách trên phố nữa không. Khi nhìn thấy cô ta vẫn có mặt ở đó, tôi đã tức điên lên. Tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác là thủ tiêu cô ta. Tôi phải xóa hết những dấu vết. Thế nên tôi đã giết cô ta và nghĩ rằng Đội cảnh sát phụ trách gái điếm sẽ khoác tội ấy cho bọn bảo kê.

— Mà không biết rằng tối hôm trước tao đã gặp cô ta sao, – Wuenheim bỗng xen ngang – và cô ấy đã thú nhận hết với tao rằng chính một cảnh sát viên đã thuê cô ta viết một bản tố cáo giả để hại Caramany. – Chánh thanh tra đã nhận lỗi ngay – ... Đó chính là điều khiến tao nghĩ rằng ông Saint Hilaire có thể là

kẻ giết người trong vụ này!

— Điều đó hả, tôi không biết! Sau đó, tôi đã lấy cố quên ký một tài liệu của Viện pháp y để lĩnh khởi sổ cảnh sát Saint-Georges vào cuối buổi sáng. Viên sĩ quan hành chính Léognan đã chẳng tìm thấy gì để phản lại lời cáo lỗi này. Phải nói rằng ông ấy là kẻ cực kỳ dễ sai khiến nếu cho ông ấy được thoải mái uống và ăn! Tôi đã đến Viện pháp y, nhưng Eve đã đi khỏi đó. Một nhân viên gác cổng đã chỉ cho tôi biết hướng cô ấy đã đi và tôi đã tìm thấy cô ấy ở trước một cửa hàng hoa trên bờ sông Seine. Cô ấy thật đẹp! Tôi đã ngay lập tức hình dung rằng chúng tôi hẳn lại có thể cùng nhau như tôi đã từng có với mẹ cô ấy. Khuôn mặt cô ấy thật tuyệt vời.

Sarras hình như đang hoang tưởng. Nhưng Saint Hilaire thọc cả họng khẩu súng revolver vào miệng hắn:

— Tại sao mày lại nói ở thời quá khứ chưa hoàn thành hả? Tại sao lại nói về nó ở thời quá khứ hả? – Anh gào lên như một người điên.

— Không! – Wuenheim kêu lên.

— Cô ấy đã đi gặp mẹ cô ấy rồi! – Sarras đáp với một cái nhếch mép. – Đã quá muộn rồi!

Saint Hilaire không còn tự kiểm soát được mình nữa. Anh nhân lên lấy cò súng. Wuenheim lao lên người đồng nhiệm của mình. Một cú đá lý tưởng đã trúng cạnh sườn khiến Saint Hilaire ngã lăn ra đất. Sarras nắm lấy thời cơ, gượng dậy. Bụng Wuenheim nằm đúng tầm tay hắn ta. Lôi một con dao có khắc chặn từ trong túi, hắn ta bật ra một lưỡi dao sáng loáng. Hành động của hắn ta gọn và nhanh. Wuenheim khựng lại. Anh cúi nhìn xuống bụng. Chiếc áo sơ mi của anh đỏ rực, máu tuôn ra xối xả. Sarras vẫn còn cầm cán dao bằng hai tay. Hắn nở một nụ

cười ma quái với nạn nhân của mình. Rồi hắn ấn tiếp một lần nữa lên con dao, con dao lại đâm sâu thêm vào bụng Chánh thanh tra. Wuenheim quỳ khụy xuống đúng lúc một tiếng nổ vang lên. Sarras cũng chùng ra một vẻ ngỡ ngàng hết như dáng điệu vừa xuất hiện trên mặt Wuenheim. Một viên đạn vừa xuyên thấu qua người hắn. Hắn ngã lăn ra đất. Saint Hilaire vẫn còn chìa thẳng mũi súng về phía hắn ta. Anh không đủ thời giờ để cứu sống Wuenheim.

Le Taillan đến nơi đúng lúc sự việc diễn ra:

— Tôi đã nhìn thấy hết tất cả, thưa Chánh thanh tra! – Anh ta kêu lên với Saint Hilaire.

Saint Hilaire chạy đến sơ cứu cho Wuenheim. Nằm dài bên bờ thảm cỏ, hai tay áp lên vết thương há toác miệng, anh không sao cầm được máu. Một tiếng rên đau đớn phát ra từ cổ họng anh. Cặp mắt mờ đục của anh nhìn trôn trôn lên bầu trời xanh thẳm. Saint Hilaire chạy đến bên anh. Wuenheim đang sống những thời khắc cuối cùng của mình. Không một sự can thiệp nào có thể cứu sống anh khỏi một cái chết.

— Tôi đã rất yêu cô ấy! – Anh cũng nói được mấy câu – Tôi đã yêu cô ấy.

Cặp mắt anh đảo lộn tròn. Một cơn co thắt xảy đến khiến miệng anh méo xệch đi. Anh đã chết.

Saint Hilaire nhẹ nhàng vượt xuôi cặp mắt của Wuenheim. Cách đó vài bước, Sarras co quắp vì đau đớn. Chánh thanh tra rời khỏi xác người đồng nhiệm và đến ngồi xuống bên cạnh kẻ đang hấp hối khác. Sarras thổ ra máu. Hắn biết mình sắp chết. Một nụ cười méo mó khiến môi hắn tê liệt.

— Eve đang ở đâu hả? – Saint Hilaire gào lên.

— Tao đã nói với mày điều đó rồi! – Sarras cúi kính chửi rửa.

Hắn ho nhiều lần trước khi lại nói tiếp:

— Cô ấy đã... cô ấy đã đi gặp mẹ của cô ấy rồi!

Những cơ bắp của hắn co giật, đẩy cơ thể hắn lên vài centimét. Hắn hộc lên một tiếng cuối cùng. Hắn ngừng thở.

— Không! Chúa ơi, không! – Chánh thanh tra rên rỉ.

Nước mắt chảy dài trên mặt anh. Hai nắm tay khép chặt của anh đập mạnh lên xác Sarras. Cuộc chạy đua điên rồ này đã chẳng có ích gì. Anh đã đến quá muộn mất rồi. Sarras đã thắng. Hắn ta đã báo thù được tất cả những ai ngáng đường hắn. Hắn đã tạo ra khoảng không mênh mông xung quanh Saint Hilaire. Hắn đã hủy hoại đời anh, hủy hoại gia đình anh.

Những hồi còi inh ỏi ập đến từ tứ phía. Henri Pupillin đến nơi. Đoàn xe cứu thương đổ đến tiếng còi rú não loạn.

Bất thành linh, Chánh thanh tra ngẩng đầu lên. Hệt như được rọi sáng bởi một ánh chớp thiên thần, anh đứng lên và chạy đi. Le Taillan, tin ở bản năng của Saint Hilaire, liền nổi bước theo anh. Chánh thanh tra chạy hết tốc độ quay lại công viên chạy dọc theo tòa nhà. Anh đẩy mạnh cánh cửa ra vào của Viện pháp y. Anh lao nhanh xuống các bậc cầu thang dẫn đến tầng hầm. Anh đi đâu? Le Taillan hỏi nãy đã viếng thăm kỹ lưỡng tòa nhà này. Eve không có ở đó. Saint Hilaire, người đâm dĩa mồ hôi, chạy hụt hơi ở tầng dưới. Anh muốn kiểm tra xem! Anh muốn thật chắc chắn về điều đó.

Anh đẩy cánh cửa đầu tiên. Anh đã nhầm! Đó không phải là phòng anh cần tìm. Cuối cùng, anh đã vào được đúng phòng mình muốn. Anh thở hồng hộc. Bức tường của gian phòng lạnh đang ở trước mặt anh. Một cách khôn ngoan anh bắt đầu nhìn những tấm nhãn dán trên một khoang như cỗ quan tài. Anh tìm kiếm trong tuyệt vọng cái tên của vợ anh. Tim anh đập

thình thịch rất nhanh. Bụng anh thắt lại khi đọc thấy hàng chữ: *Marthe Saint Hilaire*. Đôi bàn tay anh run lên. Anh đã không nhìn thi hài vợ kể từ lúc từ Italia trở về. Anh không biết mình chờ đợi điều gì! Anh hít một hơi mạnh rồi nắm quai ô ngăn kéo khổng lồ kéo mạnh. Chiếc hòm sắt bật ra. Thân thể của Marthe được bọc trong một túi ướp lạnh, nằm xoài trên cơ thể của con gái anh, Eve. Không do dự một khắc, anh ôm con gái lên tay. Le Taillan đến bên Chánh thanh tra và giúp anh đặt cô lên mặt bàn khám nghiệm. Anh ta cởi áo vét của mình ra và chìa nó cho Saint Hilaire. Saint Hilaire gào văng tên con gái trong lúc liên tục tát vào đôi má trắng nhợt của cô gái trẻ.

— Eve à! Eve ơi! Trả lời ba đi con!

Đôi tay anh không ngừng chà mạnh lên tứ chi đã lạnh cóng của cô. Le Taillan nghĩ rằng đã quá muộn rồi! Cơ thể đã ở trong tình trạng bị hạ nhiệt từ rất lâu rồi. Bất ngờ sự cử động yếu ớt của một cánh tay khiến Chánh thanh tra giật nảy mình.

— Hãy giúp tôi đi nào! – Anh ra lệnh cho Le Taillan lúc này cũng bắt đầu chà mạnh lên các bắp chân của Eve.

Chẳng bao lâu, cô mở mắt. Saint Hilaire không còn biết anh nên cười hay nên khóc nữa. Nó sống rồi! Con gái anh sống rồi!

— Ba à? – Cô thì thầm, người run lập cập – Con... lạnh!

— Mọi chuyện kết thúc rồi! Đừng lo lắng gì nữa! – Cha cô đáp lại trong lúc vẫn tiếp tục làm cô ấm lên.

Cô chưa đủ sức để nói ra. Nhưng cặp mắt cô biểu thị tất cả những hối tiếc của mình. Tại sao cô lại giận dữ với cha mình nhỉ? Làm sao mà cô lại để cho Sarras lường gạt dễ dàng đến mức ấy chứ? Cái nhìn của cô gửi đến cha những bức thông điệp yêu thương và sự hối lỗi.

Saint Hilaire nâng hai bàn tay con gái lên hà hơi thổi nóng ấm

và những nụ hôn để truyền hơi ấm sang ngón tay con gái. Cuộc sống sẽ bắt đầu lại. Cha con họ sẽ sát cánh bên nhau. Họ sẽ xé đi trang thảm kịch này để xây dựng lại những trang mới của mối quan hệ đã gắn kết họ với nhau trong quá khứ. Bây giờ, khi mà sự thật soi sáng những khoảng tối, họ sẽ có thể cùng nhau nhìn vào tương lai. Cặp môi Eve run lấy bầy vì lạnh nhưng đã có thể phảng phất một nụ cười. Một tiếng ho khàn khàn bật ra, cơ thể cô khẽ rung và sắc thái trên khuôn mặt cô mờ nhạt hẳn. Cuộc sống của cô như chỉ được treo trên đầu một sợi chỉ. Cặp mắt cô lại khép.

Kết

Một tấm biển trắng, treo trên một nắm đấm cửa ra vào ghi: *Đóng cửa vĩnh viễn*. Qua cửa kính, Saint Hilaire nhận ra một căn phòng trống không đồ đạc. Một hộp các tông còn sót lại vương trên nền thảm xanh lơ đã bạc màu. Họ đã ra đi. Cuộc bắt bớ của cảnh sát đã gây khó dễ họ. Họ muốn buông xuôi tất cả. Chánh thanh tra đã rất cố gắng liên lạc bằng điện thoại di động của Rebecca với người chị gái Monica của cô, nhưng vô vọng. Chuông đổ hồi dài. Những lời đe dọa của Wuenheim chắc đã khiến các cô hoảng sợ. Một lần nữa, Saint Hilaire lại rơi vào cảnh người đàn bà mà anh yêu thương biến đi mất. Anh phải công nhận điều này, anh không thể vô cảm trước vẻ quyến rũ của cô người mẫu trẻ. Vẻ đẹp của cô, tính cách đã được tôi luyện kỹ của cô, và những sự kiện, đã đẩy họ vào vòng tay của nhau, đã chiến thắng được tình cảm của anh. Nhưng anh đã đến nơi quá muộn! Quá muộn để giải thích cho cô hay rằng cô chẳng còn phải sợ gì nữa. Rằng tất cả những lời kiện cáo đã được hủy, một khi sự thật được sáng tỏ. Liệu anh có nên gắng sức kiếm người đàn bà này không, hết như anh đã lao tâm khổ tứ đi tìm Marthe? Anh không còn đủ can đảm nữa rồi. Sự may mắn đã đưa Rebecca đến với cuộc đời anh. Giờ đây anh trông chờ vào sự ngẫu nhiên, trông chờ vào số phận để được gặp lại cô. Có thể là ngày mai chăng? Hay cũng có thể chẳng bao giờ? Tương lai của anh sẽ còn dành cho anh những điều gì nữa đây?

Niềm vui cứu sống được con gái mình đủ để khiến anh sung sướng tột cùng trong lúc này. Con gái anh đã dần dần gượng

dậy khởi trận bị tấn công. Sarras đã áp lên mặt nó một mảng bông thấm đẫm chất ê te. Khi Eve bị xỉu đi, hắn đã đặt con gái anh nằm lên xác mẹ rồi đẩy vào trong một khoang ở phòng ướp lạnh của nhà xác. Các bác sĩ đã phải mất hai giờ liền để làm con anh bình phục. Nó cần thời gian để vượt qua những gì mà nó đã phải chịu đựng. Dẫu rằng những tình cảm của nó dành cho Wuenheim còn chưa dứt khoát, nhưng tin Wuenheim qua đời khiến nó chìm sâu trong một sự hỗn loạn. Anh ta cũng chỉ tìm cách giữ an toàn cho nó mà thôi. Anh ta hẳn có thể đem cả cuộc sống của mình ra để bảo vệ nó. Khi Saint Hilaire nói lại cho nó những lời cuối cùng của anh ta, thì nó khóc nức nở, nước mắt chan chứa. Con bé bất hạnh sẽ phải chịu sức ép bởi những buổi an táng liên tiếp. Nhưng Saint Hilaire thề sẽ có mặt ở đó vì nó. Anh sẽ không chảnh mảng với nó như anh đã chảnh mảng với mẹ nó nữa. Anh sẽ trốn việc vì nó. Anh chỉ còn có nó trong đời, và anh sẽ dành cho nó tất cả tình yêu của anh.

Hôm trước, họ đã an táng Marthe. Henri và Irène Pupillin đã đưa quan tài đến nhà tang lễ cùng với họ. Irène đã khóc rất nhiều. Eve đã kìm nén cảm xúc của mình. Nhưng cha cô cảm nhận con gái mình đang sống trong một nỗi buồn bất tận. Cuối cùng, họ đã cùng nhau đến nghĩa địa Père Lachaise để đặt chiếc tiểu sành trong hầm mộ gia đình. Eve ôm chiếc bình chứa tro hài cốt của mẹ trong tay. Ánh nắng mặt trời sáng lòa khiến những phiến đá trên lối đi lấp lánh. Bài ca của lũ chim trên cành đem đến một hương vị của mùa xuân. Cuộc sống sẽ lại sinh sôi. Saint Hilaire đã bỏ qua tất cả cho vợ. Việc chị đã tìm cách để biết tình cảm của anh chứng minh cho anh thấy rằng chị vẫn còn yêu anh. Có lẽ, họ sẽ còn có thể xây dựng lại tất cả lắm chứ! Với sự ra đi của Marthe, anh tính được khoảng thời gian mất đi khi cứ đuổi theo những băng đảng tội phạm, những

kẻ sát nhân và những đồ vô dụng khác. Làm sao mà anh lại hy sinh tất cả vì cái nghề này cơ chứ? Ngành cảnh sát đã tách anh xa khỏi nơi quan trọng và yêu thương nhất – gia đình. Nó đã kéo anh vào guồng quay của nó, nó đã khiến anh bỏ rơi những người thân yêu nhất. Một cuộc cách mạng thực sự diễn ra trong tâm trí của viên Chánh thanh tra.

Trong lối đi lát đá dẫn họ về phía cổng nghĩa trang, Saint Hilaire khoác tay Henri Pupillin. Họ đi trước Irène và Eve, hai người đã kịp gọi lại kỷ niệm về Marthe. Tề nhị và không để cho hai người phụ nữ nhận thấy, anh lôi từ trong túi áo vét ra chiếc ví đựng thẻ bằng da và đưa nó cho vị cấp trên của mình. Henri chẳng cần mở ra để biết trong đó chứa gì. Saint Hilaire đã buông vũ khí. Anh trả lại thẻ nghiệp vụ và huy hiệu cảnh sát. Chánh thanh tra Pupillin không có ý định can ngăn anh. Đây không phải lúc. Saint Hilaire đã quyết định chia tay với cuộc sống mà đối với anh giờ đây thật tầm phào và chẳng có ý nghĩa gì. Những chuyện đáng được ưu tiên khác sẽ dẫn anh đi. Một cuộc sống mới đang đợi anh.

Một người đàn ông khác vừa ra đời.

HẾT

• Chú thích •

[1] Từ lóng chỉ cán bộ thanh tra trong ngành cảnh sát Pháp.
(ND)

[2] Tên viết tắt của Inspection générale des Services: Ủy ban Thanh tra tổng hợp các vụ.

[3] Tiếng Ý: Xin lỗi.

[4] Một tấm vé đi Paris, vé ưu tiên (N.D).

[5] Tiếng Ý: Cảm ơn.

[6] Văn hào Pháp, tác giả của 2 cuốn tiểu thuyết nổi tiếng: Đỏ và Đen, Tu viện thành Parme.

[7] Trụ sở Cảnh sát Paris.

[8] Từ viết tắt của Identité Judiciaire: Cảnh sát hình sự.

[9] Một loại patê của Pháp.

[10] Kẻ đồng tính luyện ái.

[11] Thánh đường nổi tiếng và là khu du lịch của Paris, nằm trên đồi Montmatre, quận 18 Paris.

[12] HG: Hẹn gặp.

[13] Chức Sĩ quan văn phòng trong sở cảnh sát Pháp.

[14] Giới nhiều tiền, sống vương giả nhưng vẫn huênh hoang mình là người tử khuynh, thuộc giới trí thức nghèo.

[15] Một loại lá cây như thuốc lá khô nhưng có tác dụng như ma túy.

[16] Nguyên bản porte cochère: Lối ra của xe ngựa. (Ngày trước người dân Paris hay lưu thông bằng xe ngựa, nên trong các tòa nhà cổ vẫn còn giữ được kiểu cổng này).

[17] Những người chuyên cắn chân người chết để xem người

chết đã thật sự chết chưa. Đó là một công việc buộc phải làm
xưa kia.

[18] Gái gọi.

[19] Viện pháp y.